

Mesagerul global

Ahmed Deedat

Autorul spune în introducere:

„Scopul acestei cărți nu este acela de a răspunde criticilor ignoranți sau ostili, și nici să relateze meritele Profetului nostru (ﷺ), așa cum nenumărați autori musulmani au făcut atât de elocvent de-a lungul secolelor. Mai degrabă, scopul este acela de a prezenta fapte care se bazează pe surse verificate istoric și apoi să lase cititorul să ia propriile sale decizii sau, dacă dorește, să cerceteze subiectul mai departe.”

<https://islamhouse.com/2807905>

- [Mesagerul global](#)
 - [Cuvânt înainte](#)
 - [Prima parte Introducere generală](#)
 - [Allah](#)
 - [Islamul](#)
 - [Profeția](#)
 - [Nobilul Coran](#)
 - [Mohammed \(ﷺ\) și Nobilul Coran](#)
 - [Hadith](#)
 - [Biografie](#)
 - [O personalitate transparentă](#)
 - [Rezumatul evenimentelor Înaintea Profetiei](#)
 - [Perioada din Mecca](#)

- Perioada din Medina
- Partea a doua Aspecte ale Tradiției (Sunnah) Profetului (ﷺ)
- Despre credință
- Despre maniere și caracter
- Despre fapte și acte de adorare
- Suplicațiile Profetului (ﷺ)
- Concluzii

Mesagerul global

În Numele lui Allah, Ar-Rahman
(Preamilostivul),

Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)

Cuvânt înainte

Adeptii secularismului dau vina frecvent pe religie pentru starea nefericită a lumii noastre contemporane [\[1\]](#), susținând că aceasta duce la apariția fanatismului. Fără îndoială, actele de violență comise de membri agresivi și iresponsabili din toate religiile majore au crescut substanțial în ultimii ani. Unele dintre ele sunt sancționate pe plan internațional, indiferent de problemele în cauză, deoarece simpatiile nepotrivite și interesele lumești cer aceasta.

Afirmația noastră că islamul este o religie a păcii și a civilizației ar putea fi privită cu scepticism, deoarece această religie în mod deosebit a fost

victima atât a adeptilor, cât și a dușmanilor săi. Musulmanii care au fost privați de dreptatea ordinii mondiale comit acte infracționale, presupunând în mod eronat că suferința prelungită a popoarelor lor le-a dat dreptul de a-și face singuri dreptate. Dar, comportându-se astfel, nu numai că induc în eroare opinia publică, ci încalcă principiile de bază ale religiei lor.[\[2\]](#)

Un alt motiv pentru impresiile sumbre cu privire la islam este reprezentat de prezentarea mass-mediei din ce în ce mai părtinitoare, care atacă religia în locul adeptilor săi care greșesc.[\[3\]](#) În afară de promovarea dezinformării senzaționale, dușmanii islamului au

perfecționat acum arta provocării, conștienți fiind de faptul că există musulmani a căror frustrare și furie îi va face să uite de etica religioasă și să reacționeze în mod impulsiv. Tot ce rămâne apoi este ca mass-media să valorifice erorile regretabile comise. Recent, provocarea a luat forma calomniei deliberate și a atacurilor ostile împotriva Profetului islamului (ﷺ)[4], înfuriindu-i pe musulmanii din întreaga lume într-o măsură greu de înțeles pentru un străin.

Partea pozitivă, totuși, este că musulmanii au decis în ultima vreme să corecteze impresiile negative și să îl facă cunoscut pe Profetul lor nobil (ﷺ), ceva ce ar fi trebuit să facă tot timpul,

având în vedere faptul că el (ﷺ) a fost trimis cu un mesaj global pentru toată omenirea. Soluția ignoranței și a concepțiilor greșite este educația. Acum, mai mult decât oricând, **musulmanii trebuie să răspundă la întrebări precum:** „Cine a fost Mohammed (ﷺ)?”; „De ce este el (ﷺ) atât de iubit de unii și atât de urât de alții?”; „A fost el (ﷺ) cu adevărat un Profet al lui Allah?”; „Ce a predicat?”; „A trăit în conformitate cu ceea ce a predicat?”; „A încurajat războiul și terorismul?”; „Care este adevărul cu privire la acest om?”

Pe de altă parte, **nemusulmanii trebuie să se întrebe sincer:** „Oare religia în sine încurajează violența?”; „A fost

aceasta învățătura lui Mohammed (ﷺ)?”; „Reprezintă ceea ce am auzit în ultima vreme adevărul?” Apoi, ei trebuie să caute răspunsuri, cu o minte deschisă - preferabil de la musulmani cunoscători decât de la sursele occidentale părtinitoare.

Conflictele religioase sunt într-adevăr o parte a istoriei umane, dar poate fi conflictul atribuit religiei sau islamului, în particular? Fiecare Profet al lui Allah a predicat soluții pașnice, prin dialog, apelând la rațiune, și opoziția chiar și împotriva celui mai rău tiran, cu cât mai puțină vărsare de sânge posibil. Temându-se că vor pierde puterea și influența, dușmanii acestor Profeți au comis acte de

violență împotriva lor și a adepților lor, deoarece ei nu aveau niciun argument logic cu care să salveze aparențele și să reducă la tăcere opoziția. De asemenea, i-au acuzat pe adepții religiei de răzvrătire și trădare.

Scopul acestei cărți nu este acela de a răspunde criticilor ignoranți sau ostili, și nici să relateze meritele Profetului nostru (ﷺ), așa cum nenumărați autori musulmani au făcut atât de elocvent de-a lungul secolelor. Mai degrabă, scopul este acela de a prezenta fapte care se bazează pe surse verificate istoric și apoi să lase cititorul să ia propriile sale decizii sau, dacă dorește, să cerceteze subiectul mai departe.

Cartea este împărțită în două secțiuni, deși subiectele abordate în ambele sunt interdependente și complementare. Prima familiarizează cititorul cu informații despre viața Profetului Mohammed (ﷺ) și misiunea sa la nivel global, în timp ce a doua se referă mai mult la învățăturile și modul său de viață. Toate afirmațiile au fost luate din surse autentice arabe, care sunt disponibile pe scară largă pentru referință și studiu. Dar un studiu serios nu se poate baza pe traduceri sau compilații, așa cum este aceasta, în alte limbi decât cea originală. O lucrare de acest fel nu poate fi decât o schiță, iar ea este menită să fie doar o introducere a prezentării Trimisului lui Allah (ﷺ) și

a mesajului care i-a fost poruncit să îl transmită.

Prima parte Introducere generală

Pentru început, o scurtă explicație a unor termeni de bază poate facilita înțelegerea acestei cărți, precum și a altor materiale legate de islam. Această introducere se limitează la informațiile de bază esențiale relevante, în timp ce multe alte concepte, cum ar fi cele legate de adorare și de jihad, ar trebui să devină clare în conținutul cărții.

Allah

Una dintre cele mai mari concepții greșite despre islam are legătură cu

termenul „Allah”. Unii oameni cred că musulmanii se închină unui Dumnezeu diferit decât cel al creștinilor și al evreilor. În limba arabă, „Allah” înseamnă literal „Dumnezeu”, și se aplică doar Singurului Dumnezeu adevărat, Care a creat și susține Cerurile și Pământul. Este același cuvânt pe care toți oamenii vorbitori de limba arabă, indiferent de religia lor, îl folosesc pentru Ființa Supremă și este echivalent cu termenul ebraic „El” sau „Elah”. În limba română, diferența dintre „Dumnezeu” cu înțelesul de Dumnezeu adevărat și „dumnezeu” cu înțelesul de oricare divinitate falsă, este majuscula D. Dar, în limba arabă, „Allah” este un nume propriu și este,

de asemenea, un cuvânt unic din punct de vedere gramatical, deoarece nu are plural, nici masculin sau feminin. Prin urmare, nu se poate referi la un dumnezeu fals, iar musulmanii folosesc numele de „Allah” pentru Dumnezeu chiar și atunci când vorbesc alte limbi.

În timp ce musulmanii, creștinii, evreii și alții cred în același Dumnezeu, conceptele lor în legătură cu El diferă semnificativ. Musulmanii cred într-un Dumnezeu Etern, Unic, Absolut și Perfect, Care este Creatorul și Susținătorul a tot ceea ce există. Musulmanii recunosc că El este Originea tuturor evenimentelor și că numai El este Divin. Atributele Sale

perfecte sunt diferite de cele ale omului și de cele ale oricărei alte ființe și nimic nu I se aseamănă, fapt pentru care nu poate fi comparat cu nimic din creația Lui. El nu este în niciun fel o parte a creației Sale și nimic din ea nu este o parte din El. Semnificația acestei divinități exclusive este faptul că nimeni și nimic nu este demn de a fi adorat în afară de Allah, Singurul Dumnezeu adevărat.

Islamul

Monoteismul este esența islamului și pune accentul pe unitatea divinității în contrast cu conceptul de trinitate din creștinism și multitudinea de zei din alte credințe. Înțelesul cuvântului

„islam” este acela de supunere pașnică; astfel, este o relație voluntară între un individ și Creatorul său. Ea este singura religie de pe Pământ care refuză adorarea oricărei forme de creație.

Crezul islamic nu a început odată cu Profeția lui Mohammed (ﷺ), nici nu a fost inventat de el. Acesta este, în esență, același mesaj conținut în Scripturile Divine anterioare și predicat de toți Profeții lui Allah (Pacea fie asupra lor!). Dar, din cauza faptului că Scripturile anterioare care au predicat credința pură și corectă în Allah au fost parțial pierdute și modificate prin traduceri și intervenție umană, islamul îi invită pe oameni să

se întoarce la conceptul adevărat de Dumnezeu, să Îl adore și să asculte numai de El.

Credințele islamice sunt adevăruri eterne care nu se dezvoltă, nici nu se schimbă, adevăruri despre Allah și relația Lui cu aspectele vizibile și invizibile ale Universului, despre realitatea acestei vieți, despre rolul omului în ea și despre ce se va întâmpla cu el după ea. „Stâlpii” sau cerințele principale ale credinței sunt: credința în Singurul Dumnezeu, în Îngerii creați de El, în Scripturile revelate de El Profetilor Săi, în Profeti, prin intermediul cărora Revelația Lui a fost transmisă omenirii, în viața veșnică de după moarte și Judecata

perfectă a lui Allah și în autoritatea Lui deplină asupra destinului omenirii.

Profetia

Musulmanii cred în toți Profetii și Mesagerii trimiși de Allah Preaînaltul (Pacea fie asupra lor!). Nobilul Coran[5] prevede că, înainte de revelarea lui, cel puțin un Profet sau Mesager a fost trimis, la un moment dat, la fiecare națiune. Douăzeci și cinci dintre aceștia sunt menționați pe nume în Nobilul Coran, inclusiv unii dintre cei menționați în Vechiul și Noul Testament al Bibliei. Cei mai proeminenți dintre ei sunt Noe, Avraam, Moise și Isus (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

lor!). Fiecare Profet a fost un om remarcabil în comunitatea sa, atât din punct de vedere moral, cât și intelectual. Fiecare a indicat în mod clar că tot ceea ce a transmis nu a fost de la sine, ci o inspirație de la Allah pentru binele omenirii. Fiecare dintre ei a fost sprijinit cu miracole acordate de Allah Preaînaltul, ca o dovadă a Profeției.

Profeții au fost oameni care, în anumite perioade din evoluția lumii, au transmis un Mesaj Divin propriilor popoare, susținuți de semne și minuni. Toți Profetii au fost inspirați cu o călăuzire pe care au predicat-o exact așa cum le-a fost poruncit. Toți au fost protejați de Allah Preaînaltul de

a transmite orice inexactitate în mesaj și au fost protejați de comiterea de păcate, cu excepția greșelilor neintenționate în chestiuni lumești. Toți au fost sinceri, inteligenți, echilibrați și raționali. Micile diferențe dintre învățăturile lor au avut de a face cu aspecte secundare ale legislației și ale procedurilor de adorare, dar toți au predicat adorarea lui Allah Singur și supunerea în fața Lui.

Ultimul Profet și Mesager trimis omenirii a fost Mohammed ibn ‘Abd Allah (ﷺ). El a fost un descendent al Profetului Ismael, fiul lui Avraam [6] (Pacea fie asupra lor!), și a aparținut tribului arab Quraiș. Toate calitățile și virtuțile au fost perfecționate în el (ﷺ),

chiar dacă nu a primit nicio educație sau pregătire formală. Revelația a fost adusă la el (ﷺ) de către îngerul Gabriel (Pacea fie asupra sa!), cunoscut, de asemenea, de evrei și de creștini. Cu toate acestea, mesajul comunicat de acesta nu a fost limitat la un popor, loc sau perioadă, ci a fost un mesaj universal. Mesagerul lui Allah (ﷺ), așa cum a fost numit, a fost trimis pentru a instrui întreaga omenire și pentru a o invita la același obiectiv ca al Profetilor de dinaintea lui: adorarea lui Allah Singur, fără asociați sau intermediari.

Viziunea sa nu a putut fi atribuită mediului primitiv, haotic din care a venit. Ea a depășit nu numai limitările

acelui mediu, ci și pe cele ale secolelor care vor veni. El (ﷺ) a predicat că toată lumea are o datorie vitală de îndeplinit în lume. Mesajul final transmis omenirii de către Profetul Mohammed (ﷺ) și neschimbat din momentul revelării lui stabilește viziunea corectă a omului cu privire la existență: Creatorul și creația Sa, viața și moartea, lumea prezentă și Viața de Apoi. Acesta purifică credința religioasă de iluziile minții și de excesele imaginației, precum și de alterările bazate pe inclinații și opinii umane. Acest mesaj final se distinge prin caracterul cuprinzător, echilibrul, universalitatea, caracterul practic și ușurința sa. Acesta conține îndrumări

pentru întreaga viață și se adresează tuturor popoarelor și tuturor generațiilor. Regulile sale sunt precis determinate spre beneficiul omenirii și pentru a aduce progres material și spiritual, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Respectul față de Profetul Mohammed (ﷺ) nu îl diminuează în niciun fel pe cel față de Profeții anteriori (**Pacea fie asupra lor!**), pentru că toți au fost trimiși pentru a îndeplini același scop și toți sunt extrem de apreciați de către credincioșii adevărați. Musulmanii îi respectă pe toți Profeții și Mesagerii trimiși de Allah Preaînaltul, dar au obligația să urmeze directivele Profetului Mohammed

(ﷺ), deoarece Revelația transmisă de el conține religia completă și finală și codul legal pentru omenire. La fel cum cea mai recentă legislație revizuită o înlocuiește și invalidează pe cea dinaintea ei, și mesajul revelat Profetului final (ﷺ) înlocuiește ceea ce a venit înaintea lui. Acesta clarifică ceea ce a fost neclar în Scripturile anterioare și corectează modificările care au fost treptat introduse în religia pur monoteistă. Astfel, nu poate exista nicio pretenție de Profeție legitimă după Mohammed (ﷺ), pentru că mesajul său este definitiv și complet. A fost relatat că el (ﷺ) a spus:

„Fiii lui Israel au fost călăuziți de Profeti. Când un Profet a murit, un

altul i-a luat locul. Cu toate acestea, nu va mai fi niciun alt Profet după mine; (...) vor fi califi (...)” [Ibn Majah]

Coranul confirmă, de asemenea, caracterul final al profeției lui, declarând că el (ﷺ) este „pecetea Profetilor”.

Există dovezi explicite pentru Profeția lui Mohammed (ﷺ). Venirea sa a fost prezisă în Scripturile anterioare, el (ﷺ) fiind descris în acestea. Cei onești și deschiși la minte dintre evrei și creștini l-au recunoscut din aceste descrieri și au crezut în mesajul său. În timp ce primea Revelația, companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) au observat anumite efecte asupra

corpului său; cu toate acestea, el (ﷺ) nu și-a pierdut conștiința și nu a prezentat semne de boală. Viața lui a fost protejată de Allah Preaînaltul de fiecare dată când s-a aflat într-un pericol iminent, de-a lungul întregii perioade a Profeteții lui, până când Mesajul Divin a fost complet. La fel ca Profetii dinaintea lui, Mohammed (ﷺ) a fost sprijinit cu minuni, dar, de departe, cea mai mare dintre ele a fost Nobilul Coran, un miracol etern ce conține dovezi pentru persoanele raționale pentru toate timpurile ce vor veni.

[Nobilul Coran](#)

Singura Scriptură Divină care a rămas în lume complet intactă până în prezent este Nobilul Coran[7]. Acesta este mesajul definitiv și final al lui Allah Preaînaltul pentru omenire și sursa principală a doctrinei islamice. El conține informații și legislația care cuprinde toate sferile vieții umane.

Există o singură versiune a Coranului și, spre deosebire de Scripturile anterioare, a rămas neschimbat în textul original în limba arabă.[8] Inițial, cuvintele revelate au fost memorate de către un număr mare de persoane care le-au auzit direct de la Profet (ﷺ). În plus, întreaga Revelație a fost înregistrată de mai mulți cărturari în timpul vieții sale și versetele sale au

fost plasate în ordinea desemnată. La un an de la moartea Profetului (ﷺ), porțiunile scrise au fost colectate și verificate cu grijă, în conformitate cu ceea ce a fost memorat de companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!). A fost aprobat numai ceea ce a fost confirmat. Documentele verificate au fost apoi puse împreună, și din acel volum a fost înregistrată mai târziu o copie standard care a fost verificată din nou, aprobată, reprodusă și distribuită - toate acestea în mai puțin de 25 de ani de la moartea Profetului (ﷺ). Coranul a fost copiat, tipărit, citit, recitat și memorat de milioane de musulmani din toată lumea până în prezent, și oamenii de știință au confirmat, fără

îndoială, că nu s-a strecurat nici cea mai mică schimbare în conținut în timpul transmiterii de la o generație la alta.

Coranul afirmă că acest Univers nu s-a fost format la întâmplare și nici nu este lăsat la voia întâmplării. Allah Preaînaltul l-a creat cu un scop și l-a supus legilor fizice pentru o anumită perioadă de timp. Omul a fost creat cu un scop, de asemenea, și anume acela de a-L sluji pe Allah Preaînaltul pe Pământ și de a trăi în conformitate cu Legea Sa, ceea ce înseamnă stabilirea justiției și dobândirea de soluții practice pentru problemele umane. Nobilul Coran nu condamnă nicio religie în mod direct ci, mai

degrabă, acesta recunoaște faptele bune ale comunităților religioase anterioare, dar le învinuiește pentru că faptul că s-au îndepărtat de învățăturile Profetilor lor (**Pacea fie asupra lor!**). El îndeamnă fiecare persoană religioasă să caute adevărul, să își purifice credința, să I se supună Creatorului său și să aibă un comportament virtuos. Acesta afirmă că există o consecință pentru fiecare acțiune, bună sau rea, și că există o viață care o urmează pe cea prezentă, în care fiecărei ființe umane i se va face dreptate, de fapt, fiecărei creaturi care a existat vreodată.

Coranul este, în esență, o Carte de călăuzire, dar conține unele date științifice uimitoare. Ele sunt uimitoare

deoarece, deși i-au fost revelate Profetului Mohammed (ﷺ) acum mai bine de 14 secole, ele nu au fost înțelese cu adevărat de om până când oamenii de știință nu le-au „descoperit” recent. În afară de călăuzirea religioasă, el conține numeroase versete care vorbesc despre Univers, componentele și fenomenele acestuia - Pământul, Soarele, Luna, stelele, munții, vântul, despre râuri și mări, plante, animale și stadiile succesive ale dezvoltării umane. Face apel la logică, urmând un raționament clar și citând dovezi din Universul creat, din istorie și din sufletul omenesc, pentru a stabili nu numai existența lui Dumnezeu, ci, de

asemenea, unicitatea Lui și absoluta perfecțiune.

Mohammed (ﷺ) și Nobilul Coran

Oponenții islamului pretind uneori că Mohammed însuși (ﷺ) a scris Coranul sau că l-a copiat sau adaptat din Scripturile anterioare.[\[9\]](#) Dar se știe că legăturile Profetului (ﷺ) cu evreii și creștinii au fost neglijabile înainte de emigrarea lui de la Mecca și că, după aceea, rolul său a fost unul de învățător, invitându-i deschis pe evrei și pe creștini să accepte islamul, în timp ce a arătat cum aceștia s-au abătut de la adevăratul monoteism predicat de Profeții lor (Pacea fie asupra lor!).

Din punct de vedere istoric și logic, nu se poate dovedi că a existat o sursă umană pentru Coran sau că Trimisul lui Allah (ﷺ) l-a învățat de la evrei sau creștini. Dușmanii lui au stat cu ochii pe el în speranța că vor putea confirma revendicarea lor, aceea că el (ﷺ) era un mincinos. Însă ei nu au putut indica nici măcar o singură situație în care Profetul (ﷺ) ar fi putut avea întâlniri secrete cu persoane aparținând altor credințe.

La momentul în care Coranul a fost revelat, contemporanii săi dintre arabi, cunoscuți pentru elocvența lingvistică, au recunoscut că limba Coranului era unică și complet diferită de discursul lui Mohammed (ﷺ), un om pe care ei îl

cunoșteau bine. Coranul afirmă că Profetul (ﷺ) era un om fără știință de carte, iar, dacă nu ar fi fost adevărat, adversarii săi l-ar fi expus, cu siguranță. Cu toate acestea, nu există niciun singur raport în acest sens și nimeni nu a negat neștiința sa de carte. În același timp, nimeni nu a negat faptul că Nobilul Coran nu a fost egalat ca elocvență, impact și claritate, nici măcar cei care au respins mesajul.

Faptul că a fost neștiutor de carte a fost un semn al Profeteției lui Mohammed (ﷺ). Astfel, el (ﷺ) nu putea fi acuzat că a compus sau editat Revelațiile, iar suspiciunea că ar fi învățat ceea ce a predicat din Scripturile anterioare era eliminată. Tipul de informații pe care

el (ﷺ) le-a transmis nu le-ar fi putut obține prin lectură și cercetare, de aceea, este evident că acestea nu puteau veni decât direct de la Creatorul Universului. [\[10\]](#)

Nu este greu de verificat faptul că Mohammed (ﷺ) nu poseda cunoștințe în legătură cu multe dintre chestiunile menționate în Nobilul Coran, precum evenimente istorice, fenomene naturale și evenimente viitoare. Nobilul Coran afirmă în mai multe locuri că Mohammed (ﷺ) și oamenii săi nu cunoșteau aceste fapte, iar dacă ar fi fost altfel, adversarii săi nu ar fi pierdut ocazia să îl discrediteze. Doar recent, în ultimele două secole, progresele în tehnologia de cercetare

au dus la descoperirea unor lucruri care au fost menționate în Nobilul Coran de către Profetul neștiutor de carte (ﷺ), acum mai bine de paisprezece secole. **Iată câteva exemple:**

1. crearea Universului dintr-o singură entitate și a vieții din apă:

أَوَلَمْ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا^١ وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ

„Oare nu văd cei care nu cred că Cerurile și Pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit și din apă am făcut tot ce este lucru viu? (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:30]

2. toată creația se bazează pe dualitate, fiind formată din perechi, **omologi sau opuși**:

وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ

„Și din fiecare lucru Noi am creat perechi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:49]

În opoziție, Dumnezeu este Unul, fără omolog și nimic nu I se aseamănă în niciun fel.

3. natura diferită a Soarelui de cea a Lunii:

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ

„El este Cel care a făcut Soarele ca o lumină strălucitoare și Luna ca o lumină reflectată și El i-a orânduit

treptele, pentru ca voi să cunoașteți numărul anilor și socotirea (vremii (...))” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:5]

Alte versete (25:61 și 71:16) se referă la soare ca la o lampă aprinsă.

4. rotația Pământului:

خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ

„El a creat Cerurile și Pământul într-adevăr. El înfășoară noaptea peste zi și ziua peste noapte (...))” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:5]

„Înfășurarea” luminii Soarelui peste întuneric este cauzată de rotirea Pământului într-o singură direcție.

5. expansiunea Universului:

وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ

„Iar Cerul l-am înălțat cu puterea
Noastră și Noi[11] îl lărgim.”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 51:47]

6. Soarele nu este staționar, ci se mișcă într-o direcție specifică pentru un termen limitat:

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا

„Iar Soarele aleargă către un sălaș al
lui (...)” [Traducerea sensurilor
Nobilului Coran, 36:38]

Soarele, ca un mic membru al acestui
vast Univers, progresează spre o

destinație finală, ceea ce indică un sfârșit al creației prezente.

Acestea sunt cuvinte recitate de Mohammed, Profetul neștiutor de carte (ﷺ). Indicațiile precise din Nobilul Coran au fost demonstrate recent științific. Ar fi putut chiar și cel mai învățat, citit sau cel mai mare om de știință din acel moment, sau chiar din secolele care au urmat, să vină cu ceva similar? Răspunsul este evident.

Deși nu se dorește a fi o carte de fapte științifice, Coranul menționează anumite realități care pot fi recunoscute și apreciate doar de oamenii din secolele de mai târziu - ca o dovadă de netăgăduit că nu a fost

opera lui Mohammed (ﷺ) sau a oricărui alt om, ci o Revelație Divină de la Creatorul acestor fenomene. Fiind Revelația finală trimisă omenirii, Allah Preaînaltul a făcut din Coran un miracol perpetuu, acesta conținând probe care urmează să fie descoperite treptat, pe măsură ce cunoașterea omului despre Univers progresa.

Hadith

În afară de textul Coranului, învățăturile Profetului Mohammed (ﷺ) sunt, de asemenea, disponibile în prezent și conținute în înregistrări verificate. Cuvintele, acțiunile și reacțiile sale în orice situație de-a lungul vieții sale au fost relatate și

înregistrate de cei care au fost martori la ele sau le-au auzit. O relatare de acest fel se numește hadith. **Fiecare hadith are două părți:** textul și lanțul de relatatori. Chiar și atunci când textul pare corect și logic, trebuie să fie susținut de un lanț neîntrerupt de relatatori de încredere, care merge înapoi direct până la Profet (ﷺ), pentru a fi acceptat de juriști. Învățații examinează cu atenție fiabilitatea lanțului de relatatori, acceptând doar acele ahadith al căror lanț de relatatori este cunoscut a fi complet sigur și de încredere. Când sunt verificate ca fiind autentice, aceste relatări devin un supliment al Coranului, ca fundament de bază al Legislației islamice.

Știința criticii de ahadith a început la o dată timpurie. Companionii Profetului (ﷺ) au învățat și transmis învățăturile sale prin trei metode: memorare, înregistrare scrisă și practicare. Ei nu numai că au memorat și înregistrat revelațiile care au format Coranul, ci, de asemenea, cuvintele exacte folosite de Profet (ﷺ) în propriile afirmații, precum și descrierea comportamentului și caracterului său. După moartea sa, pe măsură ce islamul a fost răspândit de companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) în Asia și Africa de Nord, această cunoaștere i-a însoțit, iar discipolii lor le-au conservat cu fidelitate pentru generațiile următoare.

Din moment ce relatările au fost ulterior transmise de la profesor la discipol, învățații au încredere că acestea au fost întotdeauna precedate de o listă de naratori care merge înapoi până la Profetul însuși (ﷺ). Acest lucru le-a permis învățaților de mai târziu să verifice fiecare narațiune și să le respingă pe cele al căror lanț de relatatori conținea pe cineva necunoscut sau era cunoscut ca având o memorie slabă sau ca fiind predispus la erori. Numai acele narațiuni ale căror lanțuri au fost complete și fără cusur pot fi de fapt atribuite Profetului (ﷺ) și acceptate ca fiind demne de încredere.

Acest tip de învățătură a devenit tot mai importantă în ultimii ani, când unii musulmani au început să creeze ahadith pentru a-și sprijini propriile opinii și să le răspândească printre oamenii de rând. Deși înșelăciunea lor a avut succes pentru un timp, narațiunile false au fost în cele din urmă expuse de către specialiștii în ahadith. Metodologia lor strictă și precisă ne permite astăzi să știm care ahadith sunt autentice și care sunt slabe și inacceptabile ca evidențe. Cantitatea imensă de informații colectate de învățații musulmani atât de conștiincios și bine analizate, pentru a fi precise, umple acum sute de volume,

ca să nu mai vorbim de studiile care s-au dezvoltat în jurul ei.

Biografie

Împreună cu imensa colecție de ahadith, biografia (**Sirah**) Profetului Mohammed (ﷺ) este bine cunoscută ca parte din istoria înregistrată. Cu toate acestea, există o diferență subtilă între literatura ahadith și biografia Profetului (ﷺ). Biografiile săi au fost istorici care, în primul secol după moartea sa, au început să colecteze toate întâmplările posibile, din diferitele surse disponibile. Acestea au inclus descrieri ale luptelor și alte evenimente, descrieri ale caracterului Profetului (ﷺ), descrieri ale persoanelor

cu care a intrat în contact și diverse alte informații biografice. Primii biografi au colectat tot ce au putut și au înregistrat cantitatea abundentă de material, așteptând ca alții să-și asume sarcina de a confirma autenticitatea acestuia. Astfel, **multe dintre declarațiile lor încep cu următoarele cuvinte:** „S-a spus...” sau „Ei au susținut...”, arătând că informațiile nu au fost încă verificate sistematic. Aceasta este o dovadă de integritate rar găsită printre istoricii convenționali.

Din păcate, din cauza problemelor presante de timp, cercetarea relațiilor a fost amânată, ceea ce înseamnă că biografiile au rămas mai mult sau mai

puțin pe picior de egalitate cu alte cărți de istorie; chiar dacă au fost de acord una cu alta în toate evenimentele și întâmplările majore. De-a lungul secolului trecut, un număr de savanți musulmani a depus un efort reînnoit pentru a analiza acest material, cu scopul de a înlătura ceea ce este neconfirmat și a păstra ceea ce poate fi verificat. De aceea, ei atribuie adesea informațiile savanților în ahadith, a căror metodologie se bazează pe reguli stricte și principii definite. Astfel, fiecare afirmație dată de un biograf poate fi evaluată.

O personalitate transparentă

De-a lungul istoriei, lumea ne-a dat nenumărate persoane ilustre. Dar, de regulă, acestea erau figuri care s-au remarcat în domenii limitate, precum conducerea politică sau militară. Poveștile Profeților anteriori (Pacea fie asupra lor, a tuturor!) au fost atât de contaminate cu ficțiune, încât o relatare exactă și autentică a vieții lor nu mai este disponibilă. Dar acesta nu este cazul Profetului Mohammed (ﷺ), care a realizat atât de multe în atât de multe domenii diferite. Fiecare detaliu al vieții sale private și al discursului său public a fost documentat și bine păstrat până în prezent. De fapt, nicio biografie a niciunei ființe umane nu a fost păstrată așa cum a fost a lui.

Personalitatea Profetului (ﷺ) era nobilă și echilibrată, iar stilul său de viață era atotcuprinzător. În cuvintele și biografia lui, putem găsi chestiuni care se referă la toți oamenii, **din toate timpurile**: în momentele de ușurință sau de greutate, pe timp de pace sau de război, în caz de victorie sau de înfrângere. În cadrul acestora, pot fi găsite trăsăturile caracterului său ca, **spre exemplu**:

- Adoratorul devotat - cea mai mare plăcere a lui se afla în rugăciune, pentru că atunci un credincios se află cel mai aproape de Domnul său. Stătea în rugăciune pe timp de noapte atât de mult încât picioarele i se umflau și plângea până când barba i se

umezea. Obişnuia să postească des, de obicei, în anumite zile ale săptămânii și ale lunii. El (ﷺ) a fost mereu conștient de Domnul său, pomenindu-L în orice situație și temându-se de nemulțumirea Lui. **Cerea tot timpul iertare pentru greșelile sale umane și spunea:**

„Cu adevărat, caut iertarea lui Allah și mă căiesc Lui de mai mult de o sută de ori pe zi.” [Muslim, Ahmad și Ibn Majah]

https://translate.googleusercontent.com/translate_f - _ftn17

Laudele și suplicațiile lui au reflectat cel mai înalt grad de sinceritate și servitute și cele mai înalte aspirații pe

care cineva le poate avea pentru sine și pentru alții.

El (ﷺ) era indiferent față de chestiunile lumești și se mulțumea cu puțin, chiar dacă i-au fost acordate victorii, prăzi de război și stăpânirea peste Peninsula Arabă. Nu a refuzat lucrurile bune ale vieții și, când i-au fost puse la dispoziție, a fost recunoscător pentru ele. Dar atunci când nu le-a avut, nu le-a căutat și nici nu le-a simțit lipsa. Trăia mai mult cu smochine și apă și uneori treceau luni fără ca focul să se aprindă pentru gătit în casa lui (ﷺ). **Dormea pe o saltea de paie simplă și spunea:**

„Ce legătură am eu cu această lume? În această lume sunt doar precum un călător care caută umbra unui copac, se odihnește și apoi o lasă ca să își continue drumul.” [At-Tirmidhi][https://translate.googleusercontent.com/translate_f - _ftn18](https://translate.googleusercontent.com/translate_f_-_ftn18)

Dar, în timp ce Profetul (ﷺ) i-a încurajat pe oameni să efectueze acte de adorare, i-a avertizat în legătură cu extremismul în practica religiei. El (ﷺ) nu a fost de acord cu realizarea mai multor acte de adorare voluntare decât ceea ce ar putea fi făcut cu ușurință, pentru a evita ca acei credincioși entuziaști să își neglijeze alte responsabilități sau să se epuizeze fizic sau spiritual. Mai degrabă, el (ﷺ) a

predicat moderația în acest sens și a spus că faptele bune mici făcute în mod regulat câștigă mai multă recompensă pe termen lung decât faptele mari abandonate mai devreme sau mai târziu.

- Membru al unei familii și al unei comunități - în ciuda spiritualității lui extraordinare și a indiferenței față de lume, el (ﷺ) nu a fost nepăsător în legătură cu aspectele importante ale vieții și nici nu și-a neglijat sarcinile și responsabilitățile. El (ﷺ) nu a uitat că era un soț, tată, bunic, rudă, vecin, prieten și lider, și că fiecare dintre aceștia are obligații față de alții. El (ﷺ) a fost o ființă umană, una care putea fi mulțumită, furioasă, fericită sau

tristă. El (ﷺ) glumea cu companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) de multe ori, dar nu spunea decât adevărul. Când era supărat, aceasta nu-l împiedica de la justiție și moralitate, iar când era întristat, o purta cu răbdare și acceptare.

El (ﷺ) a fost un soț care, în ciuda marilor sale preocupări și responsabilități, a fost corect cu soțiile sale [\[12\]](#), făcându-le pe plac pe cât de mult posibil, soluționând problemele dintre ele, ținând cont de sentimentele lor și de individualitatea și circumstanțele fiecăreia. Printre soțiile lui au fost mai tinere și mai în vârstă, fiica dușmanului său de moarte și fiica prietenului său cel mai

apropiat. Acestea au reprezentat spectrul societății. Una s-a ocupat cu creșterea orfanilor, alta s-a caracterizat prin post și rugăciune o mare parte din noapte și mai multe au fost cunoscute pentru erudiție. El (ﷺ) a căutat căsătorii bune pentru fiicele sale și a fost un tată afectuos cu copiii și nepoții săi. El (ﷺ) s-a preocupat de drepturile rudelor, inclusiv de cele ale celor nemusulmane dintre ele. Le-a fost loial prietenilor și tovarășilor lui și a respectat drepturile vecinilor, chiar și pe cele ale celor insensibili și abuzivi.

- Șef al statului, învățător și consilier - el (ﷺ) a devenit șeful unui stat în formare, înconjurat din toate părțile de dușmani. A stabilit legături politice cu

diferitele facțiuni din rândul localnicilor și a elaborat o Constituție. A primit delegații și a trimis mesaje. El (ﷺ) știa că omul are responsabilitatea de a aduce evoluție pe Pământ și de a-l civiliza și a fost un exemplu perfect de echilibru și moderație. A dezvoltat o națiune bine disciplinată dintr-un tribalism haotic și a oferit pace în loc de război. I-a sfătuit pe oameni să cheltuiască în limita posibilităților lor, nici excesiv încât să sărăcească, nici să îi refuze pe cei aflați în nevoie. Se spune că morala se cunoaște pe timp de putere și superioritate. Când Profetul (ﷺ) s-a bucurat de putere și influență, a demonstrat cel mai înalt nivel de

moralitate, chiar și față de cei care au luptat împotriva lui.

- Comandant al armatei - Mohammed (ﷺ) a fost un Profet al milei și un Profet al luptei. Mesajul său a fost în primul rând unul al îndurării, dar a fost obligat să se angajeze în luptă, atunci când anumite puteri au refuzat mila și moralitatea și au căutat să îi priveze pe alții de drepturilor lor naturale și de libertățile individuale. El (ﷺ) a fost un comandant care a colectat statistici despre capacitățile militare, a trimis cercetași pentru a aduna informații și a elaborat planuri de luptă. Conștient de faptul că, pentru fiecare situație, Creatorul a rânduit o cauză, el (ﷺ) a aplicat această lege naturală, cu scopul

de a atinge succesul. A folosit pe deplin toate mijloacele disponibile, a aplicat strategii și s-a rugat Domnului său pentru ajutor. După aceea, a așteptat Ajutorul Divin, știind că și-a îndeplinit obligația.

Numărul total de zile pe care Profetul (ﷺ) a fost obligat să îl petreacă în război defensiv însumează mai puțin de un an. Bătăliile sale cele mai faimoase nu au durat mai mult de o zi, iar numărul total înregistrat de inamici uciși în timpul luptei a fost 759. Cu foarte puține excepții, prizonierii inamici și răniții au fost tratați cu bunăvoință și dreptate. [\[13\]](#) După cucerirea Meccăi, nu au mai existat represalii. Doar patru inamici au fost executați, iar aceasta a

fost din cauza crimelor lor anterioare și nu pentru că au fost luați prizonieri.

Mohammed (ﷺ) nu a fost decât o ființă umană, dar a fost un om cu o misiune nobilă. În cei 23 de ani cât a durat Profeta sa lui, a schimbat întreaga Peninsulă Arabică de la păgânism la adorarea singurului Dumnezeu adevărat, de la război tribal la unitatea națională, de la anarhie la traiul disciplinat și de la barbarie la cel mai înalt standard de excelență morală. Niciun alt om din istorie nu a excelat în atât de multe aspecte diferite ale vieții. El (ﷺ) nu numai că a învățat și stabilit religia, ci a fondat un stat, a inițiat numeroase reforme politice și sociale, a construit o societate

puternică și dinamică și a revoluționat complet gândirea și comportamentul uman - toate în puțin peste două decenii.

Unii au afirmat că mesajul pe care l-a adus a fost un produs al minții sale. Dar, dacă era așa, de ce nu și l-a atribuit? El (ﷺ) ar fi putut pretinde calități supranaturale, ar fi putut să se bucure de recunoaștere, să accepte o poziție înaltă de conducere, sau cel puțin ar fi putut să evite adversitatea și opoziția. Mai degrabă, el (ﷺ) a susținut mereu că era un om ca toți ceilalți, că nu spunea nimic din proprie inițiativă și că Nobilul Coran era un Mesaj de la Dumnezeu, revelat lui de către Dumnezeu, Căruia îi aparține toată

slava și lauda. Toate principiile pe care le-a predicat, legislația pe care a pronunțat-o și marile realizări pentru care ar fi putut obține avantaje și renume au fost atribuite doar Călăuzirii și Ajutorului lui Dumnezeu. La momentul morții sale, în ciuda averii națiunii sale, care era în creștere, el (ﷺ) nu poseda nimic lumesc de valoare. Caracterul său, generozitatea, dreptatea și integritatea, toate acestea sunt o dovadă incontestabilă a calității sale de Profet.

În timp ce Revelația era încă în fază incipientă, Nobilul Coran a dezvăluit faptul că islamul este într-adevăr o religie globală. Allah Preaînaltul s-a adresat Profetului Său (ﷺ), **spunând:**

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:107]

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (٢٨)

„Și Noi nu te-am trimis decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 34:28]

Islamul este destinat tuturor persoanelor, indiferent de rasă, naționalitate și mediu cultural sau religios. Profetul (ﷺ) și adepții săi au făcut tot ce le-a stat în putință pentru ca mesajul adevărului să fie transmis tuturor națiunilor. De la începutul

misiunii sale, companionii Profetului (ﷺ) au provenit dintr-o gamă largă de meleaguri și rase. Printre ei au fost Bilal, un african, Suhaib, un bizantin, Salman, un persan, și Ibn Salam, un savant evreu (Allah să fie mulțumit de ei!). Toți au fost uniți în frăție de credință. [\[14\]](#)

Când Profetul (ﷺ) s-a angajat să urmeze și să predice directivele pe care le-a primit prin Revelația Divină, în rândul popoarelor au apărut mari schimbări care altfel ar fi fost neobservate de istorie. Dar li se dă mai puțină importanță rezultatelor evenimentelor istorice în sine decât factorului uman care le-a cauzat - relația directă dintre atitudinile pozitive și eforturile

oamenilor și rezultatul revărsat asupra lor de către Dumnezeu sub formă de succes și binecuvântare în această viață lumească, chiar înaintea Vieții de Apoi.

Rezumatul evenimentelor Înaintea Profetiei

Profetul Mohammed (ﷺ) s-a născut în tribul Quraiș, în orașul arab Mecca. Acest oraș a fost construit în jurul Ka‘bah, structura construită de Profetii Avraam și Ismail (Pacea fie asupra lor!), drept răspuns la o Poruncă Divină. Cei doi Profeti (Pacea fie asupra lor!), care au fost strămoșii lui Mohammed (ﷺ), au dedicat Casa adorării lui Allah, singurul Dumnezeu

adevărat. Dar, cu trecerea secolelor, în timp ce Îl recunoșteau pe Allah ca fiind Creatorul, triburile Arabiei s-au întors la politeism și la adorarea idolilor. Unii susțineau că acești idoli erau intermediari între oameni și Allah, în timp ce alții Îl adorau pe Dumnezeu, considerându-L unul dintre numeroasele lor zeități. Ei au umplut și au înconjurat Ka‘bah cu statui, pietre și alte obiecte de cult.

Casa lui Allah a fost cea care a făcut din Mecca un centru de comerț, precum și unul de cult și a dat poporului său onoare printre triburile vecine. În special în timpul sezonului de pelerinaj, membrii tribului Quraiș îi găzduiau pe oaspeții și delegații de

aproape și de departe. În calitate de îngrijitori ai Ka‘bah, ei erau gardienii idolilor, de asemenea. Prestigiul și autoritatea lor în întreaga Peninsulă Arabică și dincolo de ea au derivat din acest rol, iar interesele lor în afaceri aveau nevoie de menținerea acestei tradiții.

În anul nașterii Profetului (ﷺ), o armată creștină comandată de Abrahah al-Ashram, un conducător din Yemen, a pornit către Mecca cu intenția de a distruge Ka‘bah. El spera să înlocuiască Ka‘bah, centrul de închinare și pelerinaj pentru arabi, cu o catedrală mare construită de el în Sanaa. Armata lui de 60.000 de oameni includea și un număr de

elefanți. Aceasta a avansat fără opoziție până când a ajuns la marginea orașului Mecca, iar tribul Quraiș, aflându-se în imposibilitatea de a rezista atacului, nu a putut decât să se ascundă în munții din apropiere și să aștepte. Lipsiți de apărare și sperați, au început să se roage lui Allah Preaînaltul cu fervoare pentru protejarea Casei Lui.

Drumul era liber pentru armata condusă de un elefant imens pentru a intra în oraș și a ataca Ka‘bah, dar Allah Preaînaltul a voit altfel. Atunci când ei i-au cerut elefantului să avanseze spre Mecca, acesta a refuzat. L-au lovit și tăiat cu fiare, dar fără niciun rezultat. Când se întorcea în

direcția opusă, se ridica și mergea, dar când se îndrepta din nou spre Mecca, îngenunchea și refuza să se miște. Acest lucru a continuat până când au apărut pe cer stoluri mari de păsări care transportau pietre de lut ars în ciocurile și ghearele lor. Acestea au fost lansate împotriva armatei, rupând pielea de pe ei și infectându-i cu boli. Mulți dintre agresori au pierit pe loc și alții, inclusiv Abrahah, au fugit înspăimântați și au murit pe drumul de întoarcere.

Într-o perioadă grea de la începutul Profetiei sale, Allah Preaînaltul l-a consolat pe Trimisul Său (ﷺ) cu următoarele versete din Coran:

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ (١) أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ (٢) وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ (٣) تَزْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِنْ سِجِّيلٍ (٤) فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَأْكُولٍ (٥)

„Oare nu ai văzut tu (o, Mohammed) ce a făcut Domnul tău cu oamenii (oastea) care aveau elefantul? (aceasta face referire la oastea lui Abrahah Al-Ashram, care a venit din Yemen cu intenția de a cuceri Mecca și de a distruge al-Ka‘bah folosind un elefant uriaș) ~ Oare nu a făcut El (Allah) ca planul lor să fie în zadar? ~ Și El a trimis asupra lor păsări în stoluri, ~ Lovindu-i pe ei cu pietre din lut ars. ~ Și El i-a făcut pe ei ca pe niște paie mâncate (care au fost mâncate de către bovine, vite, cornute, apoi defecate).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 105:1-5]

https://translate.googleusercontent.com/translate_f - _ftn24

A fost un memento al modului în care Allah Preaînaltul a protejat Casa Lui, în timp ce politeiștii și idoli lor nu au putut să facă acest lucru. Profetul Mohammed (ﷺ) a fost, de asemenea, protejat de Allah până când misiunea lui a fost completă. El (ﷺ) s-a născut mai târziu, în același an, care a fost cunoscut în rândul triburilor ca „Anul Elefantului”.

Deși Numele lui Allah era încă recunoscut, oamenii din Arabia uitaseră cu totul religia strămoșilor lor, Avraam și Ismail (Pacea fie asupra lor!). Ei căzuseră în imoralitate și

nedreptăți de toate felurile, precum și în certuri tribale sângeroase. În afară de închinarea la idoli și câteva sentimente tradiționale de cavalerism arabe, nu aveau un obiectiv comun sau cod etic care să le ghideze comportamentul. Erau un popor cufundat în ignoranță, în jocuri de noroc și alcoolism, erau devotați idolilor și comiteau fapte abominabile. Își maltratau vecinii, își îngropau copiii de sex feminin de vii și, deseori, cei puternici îi oprimbau pe cei slabi. Aceasta a fost societatea coruptă și axată pe tradiție în care s-a născut Trimisul lui Allah (ﷺ).

Mohammed (ﷺ) a crescut ca un orfan, pentru că tatăl său, ‘Abd Allah, a murit

Înainte de nașterea lui, iar mama sa, Aminah, a murit când avea vârsta de șase ani. Bunicul său, ‘Abd al-Muttalib, care l-a luat după moartea mamei sale, a murit doi ani mai târziu, iar tutela a trecut la fiul său, Abu Talib, care era un om onorabil, dar foarte sărac. Mohammed (ﷺ) a fost crescut de unchiul său cu dragoste și grijă, în condiții modeste. Pe când era doar un băiat, Profetul Mohammed (ﷺ) păștea oi și mai târziu s-a ocupat cu comerțul.

Pe când Mohammed (ﷺ) avea nouă ani, a insistat să îl însoțească pe Abu Talib într-o călătorie în Siria, într-o caravană de negoț. Când caravana a ajuns în orașul Busra, s-a oprit pentru o scurtă pauză, și acolo au întâlnit un călugăr

creștin pe nume Bahira. El i-a întâmpinat pe negustori și a pregătit o masă pentru ei. Caravana l-a atras pe Bahira din cauza a ceva ce a observat de la distanță. Atunci când călugărul l-a văzut pe băiat, a observat semnele Profeției pe care le-a învățat din Scripturi. El l-a sfătuit pe Abu Talib să îl trimită pe tânăr acasă și să-l păzească de evrei, adăugând că o mare onoare îl aștepta pe nepotul său. Abu Talib l-a trimis imediat pe Mohammed (ﷺ) înapoi la Mecca.

Mohammed (ﷺ) nu a avut o educație formală, dar inteligența lui, onestitatea și sinceritatea au făcut să fie foarte respectat încă de când era un tânăr. Allah Preaînaltul i-a dezvoltat

mintea și l-a ținut departe de aspectele negative ale societății păgâne. Încă din tinerețe, el (ﷺ) a fost cunoscut pentru moderație, integritate și un simț serios de răspundere. Caracterul său onest i-a adus titlul de „al-amin”, care înseamnă „cel demn de încredere”. Era specialist în relațiile publice și, în timp ce Ka‘bah era reparată, a reușit să evite o criză majoră printre triburile care se certau permanent. Simțul său de dreptate l-a îndemnat, de asemenea, să încurajeze și să participe la elaborarea unui pact[15] între meccani de protecție a membrilor mai slabi ai societății împotriva exploatării și a asupririi celor mai puternici. Caracterul moral înalt al

unui astfel de om în cadrul unei societăți corupte atestă Voința Divină de a-l pregăti pentru Profeție.

La vârsta de douăzeci și cinci de ani, s-a căsătorit cu Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), o văduvă nobilă de patruzeci de ani. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) era o femeie de afaceri și, la fel ca alți comercianți din Mecca, angaja oameni pentru a-i transporta bunurile și pentru a face comerț în numele ei. Auzind de integritatea lui Mohammed (ﷺ), ea (Allah să fie mulțumit de ea!) l-a angajat să îi însoțească marfa până în Siria. Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost mulțumită de profiturile pe care i le-a adus și foarte

impresionată de caracterul lui. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a trimis pe cineva să îi propună să o ia de soție, în ciuda faptului că a refuzat mai mulți pețitori bogați și influenți înainte de aceasta. Mohammed (ﷺ) a avut o căsnicie fericită cu Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) până la moartea ei, douăzeci și cinci de ani mai târziu. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) i-a născut doi fii, care au murit în copilărie, și patru fete, care au îmbrățișat islamul când au fost adulte.

Deși căsătoria l-a eliberat de problemele financiare, Mohammed (ﷺ) nu a arătat interes față de chestiunile lumești. A simțit întotdeauna o aversiune instinctivă față de închinarea

tradițională la idoli a societății sale, iar în perioada următoare căsătoriei lui, s-a dedicat din ce în ce mai mult meditației, dorind să cunoască mai multe despre religia strămoșului său, Profetul Avraam (**Pacea fie asupra sa!**), și adevărul despre Allah Preaînaltul. El (ﷺ) nu a căutat să fie Profet și nici nu s-a gândit vreodată la acest lucru. Dar tulburările spirituale și nemulțumirea pe care o simțea cu privire la modul de viață dus în jurul lui l-au condus să caute izolarea, pentru a medita și a-L adora pe Allah în felul său. El (ﷺ) a început să se retragă la peștera Hirā, într-un munte din afara orașului, pentru meditație și rugăciune. Fără a fi conștient de ceea ce însemna această

neliniște internă, gândul că era pe cale de a fi onorat cu Profetația nu i-a trecut niciodată prin minte.

Perioada din Mecca

Primele semne ale Profetației au venit sub formă de vise, care se îndeplineau în mod inevitabil la scurt timp după apariția lor. Apoi, la vârsta de patruzeci de ani, în timp ce era singur în peșteră, ca de obicei, îngerul Gabriel [\[16\]](#) (Pacea fie asupra lui!) a apărut în fața lui, poruncindu-i să citească. Mohammed (ﷺ) a răspuns sincer: „Eu nu știu să citesc.” El (ﷺ) nu obișnuia să recite poezii, o distracție preferată de contemporanii săi dintre arabi. Profetul (ﷺ) a relatat că îngerul

(Pacea fie asupra sa!) l-a apăsător cu forță, după care l-a eliberat și i-a spus din nou: „Citește!” [17] El (ﷺ) a răspuns a doua oară: „Eu nu știu să citesc.” Îngerul l-a apăsător din nou ca mai înainte și când l-a eliberat i-a spus: „Citește!” Când Mohammed (ﷺ) a răspuns încă o dată că nu știe să citească, îngerul (Pacea fie asupra sa!) l-a apăsător și mai puternic în același mod. Apoi, l-a eliberat și i-a transmis prima dintre Revelațiile de la Allah Preaînaltul, pe care urma să le primească în porțiuni de-a lungul unei perioade de douăzeci și trei ani:

أَفْرَأُ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (١) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (٢) أَفْرَأُ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ (٣) الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (٤) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (٥)

„Citește! În Numele Domnului tău
Care a creat (tot ceea ce există). ~ El l-
a creat pe om din ‘alaq (cheag de sânge
atârnat). ~ Citește! Și Domnul tău este
Cel mai Generos, ~ Care a învățat
(scrisul) cu calemul. ~ El l-a învățat pe
om ceea ce el nu a știut.” [Traducerea
sensurilor Nobilului Coran, 96:1-5]

Profetul (ﷺ) a recitat aceste versete și
îngerul (Pacea fie asupra sa!) a
plecat. Acest eveniment a avut loc în
luna lunară Ramadan din anul 610
d.Hr. Îngrozit de ceea ce experimentase,
Mohammed (ﷺ) a căutat consolare la
soția sa, Khadijah (Allah să fie
mulțumit de ea!), care l-a asigurat că,
datorită faptului că era bun, generos și
drept, Allah nu i-ar face rău. Ea (Allah

să fie mulțumit de ea!) a fost prima care a crezut în Profeția lui. Apoi l-a dus la vărul ei în vârstă, Waraqa ibn Nawfal, care devenise creștin și cunoștea Scripturile anterioare. Când a auzit despre întâmplarea extraordinară, el și-a dat seama că Mohammed (ﷺ) era Profetul mult așteptat al lui Dumnezeu. **El a spus:** „Acesta este îngerul lui Allah trimis lui Moise. Numai de aș fi mai tânăr și de aș putea fi în viață atunci când oamenii tăi te vor alunga!” „Mă vor alunga?”, a întrebat Mohammed (ﷺ). „Da”, a răspuns Waraqa, „căci nimeni nu a venit vreodată cu ceva asemănător cu ceea ce ai adus, fără să fie rănit. Dacă voi trăi să văd acea zi, te voi sprijini cu

putere.” Dar a murit la scurt timp după aceea.

După Revelația inițială, a existat o perioadă de pauză. Comentatorii sugerează că întreruperea a fost pentru a permite ca teama din inima Profetului (ﷺ) să dispară. Există relatări conform cărora, după această primă experiență, el (ﷺ) se îndoia de sănătatea sa mentală.

După ce anxietatea lui a scăzut, Mohammed (ﷺ) a început să aștepte întoarcerea Revelației și chiar să tânjească după ea. El (ﷺ) le-a povestit companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) cum a revenit:

„În timp ce mergeam, am auzit un glas din Cer. Am ridicat capul și l-am văzut pe îngerul care a venit la mine în Hirā, așezat pe un tron situat între Cer și Pământ. M-am îngrozit și m-am întors acasă. Le-am spus: «Acoperiți-mă! Acoperiți-mă!», așa că m-au înfășurat (în haine). Dar apoi Allah Preaînaltul a revelat cuvintele: «O, tu (Profetule), cel înfășurat în veșminte! ~ Ridică-te și avertizează (oamenii cu privire la Pedeapsa lui Allah)! ~ Și slăvește-L pe Domul tău (Allah)! ~ Și curăță veșmintele tale! ~ Și stai departe de ar-rujz (idoli și idolatrie) (așa cum faci deja)! [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 74:1-5] După aceea, Revelația a început să vină mai des și

succesiv.” [Al-Bukhari] https://translate.googleusercontent.com/translate_f_-_ftn30

Aceste instrucțiuni preliminare i-au fost date Profetului (ﷺ) la începutul misiunii sale. I s-a spus ce să facă și ce fel de viață să adopte. El (ﷺ) s-a lepădat de confortul vieții obișnuite, s-a dedicat lui Allah și și-a îndeplinit sarcina minunată. Din acel moment, viața Profetului Mohammed (ﷺ) nu a mai fost niciodată la fel; a fost o luptă continuă pentru a îndeplini încrederea acordată lui de Domnul său.

Mesajul pe care avea să îl împărtășească era cel al fiecărui Profet dinaintea lui și anume că nu există

nimeni și nimic demn de adorare și supunere în afară de Atotputernicul și Preaînaltul Allah, Cel care a creat acest Univers și Susținătorul a tot ceea ce există. Profetului (ﷺ) i s-a poruncit să transmită un avertisment, ceea ce însemna că ignoranța nu mai putea fi o justificare pentru a comite păcate și cei avertizați urmau să fie considerați pe deplin responsabili pentru acțiunile lor. El (ﷺ) i-a invitat pe oameni la credința în Allah ca Dumnezeu lor adevărat, Creatorul și Susținătorul lor, și să creadă în înviere, în Ziua Judecării și în recompensa dreaptă din viața veșnică. Această religie, numită „islam”, a însemnat supunerea tuturor oamenilor față de Voința lui

Dumnezeu, fără nicio deosebire între ei. A fost o chemare universală - toți credincioșii aveau să fie frați și egali.

Trimisul lui Allah (ﷺ) a început cu discreție, prin transmiterea mesajului în mod privat printre cei apropiați, care îl cunoșteau cel mai bine și aveau încredere în el. Primul credincios musulman a fost Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), urmată de Zayd (Allah să fie mulțumit de el!), un băiat sclav pe care l-a eliberat și l-a adoptat ca pe un fiu, și tânărul său văr, 'Ali (Allah să fie mulțumit de el!), care a fost, de asemenea, crescut în casa lui. Următorul a fost prietenul lui cel mai apropiat, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), prin ale cărui eforturi

mulți alții au fost convinși de adevărul islamului. Acești primi adepți entuziaști ai religiei au depășit curând numărul de patruzeci. Curând a început să se răspândească în oraș vestea că Mohammed (ﷺ) predica un fel de credință nouă. Numărul de musulmani a continuat să crească până când a fost stârnită curiozitatea în rândul oamenilor din Mecca. Dar cei mai mulți dintre ei nu s-au preocupat și au continuat să îi privească pe Profet (ﷺ) și pe adepții lui cu indiferență.

El (ﷺ) se întâlnea cu ei și îi învăța în mod regulat tot mai multe versete din Coran, pe măsură ce acestea erau revelate într-o limbă fascinantă și puternică. Viețile acestor bărbați și

femei au fost complet transformate și au devenit exemple ale celui mai înalt grad de virtute și curaj. Grupul primilor credincioși mențineau, de asemenea, o legătură puternică de fraternitate bazată pe noua conștiință de Allah și pe efortul lor comun de a răspândi și predica religia și modul Lui de viață. În termen de trei ani, credința a fost ferm stabilită în inimile companionilor Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!), iar perioada de propagare individuală ajungea la final.

Prin Nobilul Coran, Allah Preaînaltul i-a poruncit apoi Mesagerului Său (ﷺ) să transmită mesajul comunității, spunând:

„Și să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 26:214]

Acest verset făcea referire la tribul lui, Quraiș, care locuia în Mecca și zonele înconjurătoare, dar era, de asemenea, o poruncă să se facă cunoscut tuturor popoarelor lumii. Având în vedere mentalitatea tribală a meccanilor, nu era numai firesc, ci și prudent să înceapă să transmită mesajul celor mai apropiate rude, pentru că era cel mai probabil ca aceștia să-l sprijine sau, cel puțin să-l apere, în conformitate cu sentimentul de onoare prescris. Cu toate acestea, nu înseamnă că mesajul

a fost limitat la membrii tribului Quraiș, ci doar că informarea acestora a fost un prim pas logic spre realizarea unui obiectiv pe termen lung. A fost arătat cu claritate în mai multe versete, chiar și cele timpurii, că misiunea Profetului (ﷺ) avea să fie una globală. **Câteva dintre cele care menționează Revelația se încheie cu:** „Însă el nu este decât o Aducere-Aminte pentru toate lumile.”

După emiterea unui număr de invitații în care explica religia și își exprima preocuparea pentru destinul poporului, Profetul (ﷺ) a emis un semnal de alarmă, a urcat pe dealul Safā, lângă Ka‘bah, și s-a adresat mulțimii care se adunase: „Dacă v-aș spune că în

spatele acestui deal se află o armată gata să vă atace, m-ați crede?” Întrebarea era menită să obțină confirmarea că ei credeau în onestitatea și credibilitatea lui. **Ei au răspuns:** „Da, pentru că nu știm ca tu să fi mințit vreodată.” După ce a obținut votul lor de încredere, el (ﷺ) a continuat: „Cu adevărat, eu vă previn în legătură cu o pedeapsă severă!” Dar unchiul său, Abu Lahab, **a răspuns:** „Pentru acest lucru lipsit de importanță ne-ai chemat aici? Fie ca tu să pieri!” Și el s-a ridicat și a plecat. [\[18\]](#)

Profetul lui Allah (ﷺ) a continuat să se adreseze membrilor tribului Quraiș, **ascultând de Porunca Domnului său:**

„Și spune (o, Mohammed): «Eu sunt prevestitorul cel deslușit (al pedepsei)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:89]

El (ﷺ) îi invita la Mila lui Allah și îi avertiza să se salveze de Focul Iadului, adăugând că faptul că erau rudele lui nu le va folosi înaintea lui Allah, dat fiind că fiecare individ este responsabil pentru faptele sale. Preocuparea sa pentru ei era evidentă în tristețea pe care o simțea atunci când respingeau mesajul său și a mărit eforturile de a vorbi ori de câte ori avea ocazia.

Revelația coranică venea frecvent cu descrieri ale Paradisului și ale Focului

Iadului, cu încurajarea și avertizarea tuturor celor la care ajungea. Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a instruit pe adepții săi să învețe versetele pe de rost și pe cei care știau să scrie să le înregistreze imediat ce le recita. Ca și predecesorii săi dintre Profeti, el (ﷺ) a trăit și a predicat angajamentul total față de convingerea că Allah, Creatorul, trebuia să fie adorat singur, fără asocierea de egali sau parteneri. El (ﷺ) a respins cu vehemență adorarea oricărei ființe create și a fost întristat de degradarea omenirii rezultată din astfel de practici.

Revelațiile care au venit la Profet (ﷺ) în timpul perioadei din Mecca s-au ocupat în principal de problemele de

credință - unicitatea și exclusivitatea lui Allah, puterea și capacitatea Lui absolută, precum și mila Lui. Au informat despre Judecată, despre recompensele și pedepsele din Viața de Apoi și despre responsabilitatea personală a fiecărui suflet. Au învățat despre moralitate, evlavie, răbdare, spiritul de sacrificiu și dependența de Allah. Au consolat credincioșii aflați în dificultate, dând exemple de dificultăți întâmpinate de Profeții anteriori în lupta lor pentru a restabili adorarea lui Allah Preaînaltul pe Pământ. Și, în final, au asigurat că Allah, în Înțelepciunea Sa, face întotdeauna ceea ce este mai bine. Primele Capitole au venit într-o limbă puternică, pentru a

trezi inimile oamenilor care au fost mult timp inconștienți.

De regulă, orice concept nou în creștere care apare în societate va fi primit cu o oarecare teamă, scepticism și, de multe ori, cu dezaprobare și opoziție. Cu cât este mai mare diferența dintre credințele și obiceiurile tradiționale și idealurile nou propuse, cu atât mai mare discordie va fi între cele două. Mesajul pe care l-a adus Mohammed (ﷺ), invitându-i pe oameni să respingă zeitățile false - pietre, idoli sau orice altceva - și să Îl adore doar pe Allah, a fost în contrast clar cu modul de viață al celor care erau mulțumiți cu convingerile lor eronate, obiceiurile iraționale și corupția

morală. Adorarea lui Allah Singur a fost clar înțeleasă de toți arabii ca însemnând ascultare deplină de legislația care a fost revelată, nu numai în ceea ce privește ritualurile religioase, ci și în stabilirea unor principii morale globale, bazate pe dreptate și avantaje pentru toți. Pentru cei de la putere, aceasta însemna că trebuiau să facă unele concesii în autoritate și limitarea avantajelor lumești; prin urmare, majoritatea dintre ei a refuzat pur și simplu.

În ciuda a tot mai multor probleme, Profetul (ﷺ) nu a încetat să caute să vorbească cu oricine era dispus să îl asculte. Tradiționaliștii politeiști au perceput o amenințare pentru modul

lor stabilit de viață și a autorității care deriva din acea ordine socială. Reacția membrilor tribului Quraiș din Mecca a fost la început de ridiculizare și apoi de persecuție a grupului tot mai mare de musulmani. Profetului (ﷺ) i-a fost atunci indicat:

فَاَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ (٩٤)

„Vestește, dară, limpede ceea ce ți se poruncește și nu-i băga în seamă pe politeiști!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:94]

Procedând astfel, credincioșii erau acum distinși în mod irefutabil de necredincioși, atât în crezul, cât și în comportamentul lor. Proclamația poruncită de Allah era o expunere a

ineficacității idolatriei și a superstiției, susținută de dovezi clare și indicații.

Nefiind în măsură să facă față unor astfel de declarații care veneau de la omul la care s-au referit mereu ca la „cel demn de încredere”, membrii tribului Quraiș au apelat la unchiul și tutorele Profetului, Abu Talib, pentru a-l convinge pe nepotul său să înceteze aceste activități amenințătoare. Dar Abu Talib, în timp ce-l sfătuia, a continuat să îl trateze pe Mohammed (ﷺ) cu bunătate și să-l protejeze. Nimic nu putea să-l convingă să renunțe la nepotul pe care îl iubea ca pe propriii fii. Nerăbdători să pună capăt perturbării ordinii sociale stabilite de ei, șefii influenți din Mecca au încercat

să-l descurajeze pe Profet (ﷺ) oferindu-i avere și putere în schimbul abandonării chemării sale la adorarea Singurului Dumnezeu și a criticii tradițiilor lor, în special, aceea a adorării idolilor.

În cele din urmă, i-au dat lui Abu Talib un ultimatum: ori îl împiedica pe nepotul său să vorbească, ori se ocupau ei înșiși. Dar, chiar dacă unchiul său nu ar mai fi fost dispus să-l apere, Mesagerul lui Allah (ﷺ) nu avea altă opțiune decât să continue în misiunea sa. El (ﷺ) i-a spus: „O, unchiule, (jur) pe Allah, dacă mi-ar pune Soarele în mâna mea dreaptă și Luna în mâna mea stângă ca să renunț la această chestiune, nu aș renunța până când

Allah ar face-o învingătoare sau aș pieri în încercare.” Abu Talib i-a **putut spune doar:** „Du-te unde vrei și spune ce vrei! **(Jur)** Pe Allah, niciodată nu te voi preda dușmanilor tăi.”

Critica tradițiilor sacre vechi și denunțarea în mod deschis a păgânismului au generat o dușmănie intensă printre cei ferm atașați de convingerile lor ancestrale. Resentimentele lor i-au făcut să devină violenți față de membrii slabi ai societății care au acceptat islamul. Liderii tribului Quraiș au convins alte triburi să ia măsuri similare împotriva musulmanilor lipsiți de apărare și vulnerabili dintre ei. Atitudinea

membrilor tribului Quraiș i-a influențat puternic pe alți arabi, care îi respectau, pentru că erau îngrijitorii Ka'bei. Mulți credincioși au fost obligați să îndure bătăi, erau puși în lanțuri și închiși, fiindu-le refuzate hrana și apa. Unii au fost întinși pe nisip fierbinte cu pietre grele puse pe piept, iar unii au fost arși cu fier înroșit. Mulți au murit ca urmare a torturilor, dar nici măcar unul nu a renunțat la credința lui.

Toate încercările de a-i îndepărta pe companioni (**Allah să fie mulțumit de ei!**) de islam s-au încheiat cu un eșec, la fel ca eforturile lor de a-l opri pe Profet (ﷺ) din a predica religia fără teamă. Pe măsură ce creștea ostilitatea persecutorilor, creștea și numărul de

adepti ai Profetului (ﷺ). Politeiștii au decis că oamenii care vizitau Mecca trebuiau să fie ținuți departe de Profet (ﷺ), ca nu cumva să audă cuvintele lui și să fie convingși de ele. Ei l-au criticat, numindu-l mincinos, un vrăjitor și un poet. L-au insultat, hărțuit și abuzat în toate felurile, fără a ține cont de legăturile de rudenie sau de preocupările umanitare.

Persecuția a crescut până a atins un nivel alarmant, dar Profetul (ﷺ) i-a împiedicat pe adeptii săi să riposteze și i-a sfătuit să dea dovadă de răbdare și toleranță în fața greutăților, până când Allah le va arăta calea. Încrederea deplină în făgăduința Divină și în recompensa din Viața de Apoi i-a

disciplinat pe musulmani și le-a consolidat voința. În cele din urmă, în al cincilea an al Profeteții, Mesagerul lui Allah (ﷺ) le-a dat permisiunea adeptilor săi să caute refugiu în Abisinia, unde au fost primiți cu brațele deschise de către Negus, un rege creștin care s-a dovedit a fi drept și binevoitor. Acolo, musulmanii au găsit un mediu agreabil, unde au putut locui până când situația s-a îmbunătățit. A fost relatat că un total de optzeci și trei de persoane au migrat în Abisinia, unii singuri și alții însoțiți de familiile lor.

Vestea că musulmanii au găsit pace în Abisinia a ajuns la Mecca, fapt care a făcut ca păgânii conducători să fie tot

mai furioși și frustrați. Emisarii acestora au ajuns în curând la curtea regelui cu daruri și au cerut predarea refugiaților. Dar Negus a considerat extrem de nepotrivit să îi predea pe cei care au cerut azilul său. Când solii tribului Quraiș au persistat în cererea lor, prezentându-i o imagine negativă a religiei pe care aceștia o profesau, i-a chemat pe musulmani la curtea sa, în prezența episcopilor săi, și i-a **întrebat**: „Ce este această religie pentru care v-ați părăsit poporul?”

Ja'far, fiul lui Abu Talib și vărul Profetului (**Allah să fie mulțumit de el!**), a vorbit în numele musulmanilor și s-a adresat domnitorului, **spunând**:

„O, rege, am fost un popor de ignoranți, care se închina la idoli, mânca hoituri, comitea ticăloșii, rupea legăturile de rudenie, se purta urât cu vecinii și cei puternici dintre noi îi exploatau pe cei slabi. Așa am fost până când Allah ne-a trimis un Profet dintre noi, ale cărui onestitate, sinceritate și corectitudine le cunoșteam. El (ﷺ) ne-a chemat să recunoaștem Unicitatea lui Allah și să Îl adorăm doar pe El, să renunțăm la pietre și idoli, pe care noi și strămoșii noștri le-am adorat înainte. Ne-a poruncit să spunem adevărul, să fim credincioși angajamentelor noastre, să păstrăm legăturile de rudenie, să respectăm drepturile vecinilor și să ne

abținem de la crime și vărsare de sânge. El (ﷺ) ne-a interzis să comitem ticăloșii și să spunem minciuni, să cheltuim pe nedrept proprietatea orfanilor și să defăimăm femeile caste. Ne-a poruncit să Îl adorăm doar pe Allah și să nu asociem nimic cu El și ne-a dat instrucțiuni despre rugăciune, milostenie și post. Noi am mărturisit adevărul lui și am crezut în el (ﷺ), l-am urmat în ceea ce el (ﷺ) a adus de la Allah, și l-am adorat doar pe El fără să Îi asociem nimic. Am luat ca interzis ceea ce el (ﷺ) a interzis și ca permis ceea ce a declarat permis. Atunci, oamenii noștri ne-au atacat, ne-au tratat cu asprime și au încercat să ne facă să ne întoarcem la închinarea la

idoli în loc de adorarea lui Allah și să considerăm legale faptele rele pe care obișnuiam să le comitem. De aceea, atunci când ne-au oprimat, ne-au tratat nedrept, au restricționat viețile noastre și au intervenit între noi și religia noastră, am venit în țara voastră, după ce am ales-o peste toate celelalte. Am venit căutând protecția voastră, iar noi sperăm că nu vom fi tratați nedrept atât timp cât suntem cu voi, o, rege.”

Negus a ascultat cu atenție cuvintele lui Ja'far (**Allah să fie mulțumit de el!**), care a vorbit sincer și deschis, conștient fiind de faptul că convingerile creștine diferă oarecum de cele exprimate de el. El știa că vorbele sale ar putea afecta rezultatul

acestei reuniuni critice. Regele l-a întrebat pe Ja'far (Allah să fie mulțumit de el!) dacă ar putea recita ceva din ceea ce i-a fost transmis Profetului lui de la Dumnezeu (ﷺ), fapt pentru care a recitat primele versete coranice ale Capitolului Mariam, în care Allah Preaînaltul descrie nașterea profetului Ioan și nașterea Profetului Isus de Fecioara Maria (Pacea fie asupra lor!). Negus a plâns, la fel cum au făcut și episcopii săi. El a exclamat: „Într-adevăr, aceasta [recitarea] și ceea ce a adus Isus au venit dintr-o singură [sursă de] lumină.” Și le-a acordat azil musulmanilor.

Plecarea musulmanilor din Mecca a dus la o persecuție și mai intensă a

celor care au rămas în urmă. Frustrarea produsă de eșecul lor în încercarea de a-i opri i-a făcut pe membrii tribului Quraiș să crească presiunea asupra lui Abu Talib, pentru ca acesta să îl predea pe nepotul său. Poziția tribului Quraiș le-a influențat puternic pe celelalte triburi arabe să se opună musulmanilor. Conducătorii păgâni au trimis un ultimatum tribului Profetului (ﷺ), cerând ca el să fie declarat proscris și să le fie predat pentru a fi executat. Fiecare membru, inclusiv politeiștii, au respins cererea. După aceea, conducătorii au hotărât să boicoteze familia lui Mohammed (ﷺ) și pe oricine i-ar sprijini. Unchiul Profetului, Abu Lahab, și-a lăsat rudele

și a participat la boicot, alăturându-se dușmanilor islamului.

Bărbați, femei și copii au fost lipsiți de alimente și provizii timp de aproape trei ani și au îndurat greutăți extreme. S-au văzut obligați să se alimenteze cu frunze de arbuști și au suferit greutăți cumplite. Mulți dintre ei au murit, dar nimeni nu l-a abandonat sau trădat pe Profet (ﷺ). La rândul său, Profetul (ﷺ) nu a încetat niciodată să recite Revelațiile de la Allah și să predice religia cu fiecare ocazie. [\[19\]](#) În cele din urmă, un grup de nemusulmani aparținând unor diferite triburi a denunțat boicotul nedrept și opresiv, mișcați de sentimentul umanitar. În același timp,

documentul care declara boicotul, care fusese atârnat pe Ka‘bah, a fost devorat de furnici albe, lăsând doar cuvintele „În Numele Tău, o, Allah.” Astfel, boicotul a fost în sfârșit ridicat și mulți dintre cei care fuseseră în Abisinia s-au întors, doar pentru a înfrunța persecuțiile reînnoite ulterior.

Din cauza perioadei lungi de suferință, soția Profetului, Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), și unchiul său protector și șef al tribului, Abu Talib, au murit la scurt timp după ce boicotul s-a încheiat. Moartea lor nu a fost doar o mare pierdere personală, ci a semnalat, de asemenea, începutul unor alte timpuri dificile pentru Profetul lui Allah (ﷺ). Abu Lahab, inamicul înfocat

al islamului, a reușit atunci să preia conducerea tribului.

Mesagerul (ﷺ) a decis apoi să facă o călătorie în orașul vecin, Ta'if, cu scopul de a-i invita pe locuitorii acestuia la credința în Allah. Acolo s-a întâlnit cu șefii și liderii orașului, cărora le-a spus să Îl adore doar pe Allah Preaînaltul, dar ei au fost nepoliticoși și insolenți. Aceștia au incitat niște cete de tineri să îl hărțuiască, să arunce cu pietre în el și să îl alunge din cetate. Epuizat și rănit, singura lui teamă era că Allah ar putea fi Nemulțumit pentru că nu a reușit să își îndeplinească datoria. Pe când se întorcea, descurajat și deprimat, Gabriel (Pacea fie asupra sa!) a apărut

împreună cu Îngerul Munților (**Pacea fie asupra sa!**), care s-a oferit să prăbușească cei doi munți care împrejmuiesc Mecca peste ei, dar Profetul (ﷺ) a răspuns:

„Nu, sper că Allah le va da copii care Îl vor sluji pe Allah, Unicul, și nu Îi vor atribui parteneri.” [Al-Bukhari și Muslim]

Pentru a-l încuraja și a arăta favoarea asupra Profetului Mohammed (ﷺ) după încercările grele pe care le-a îndurat, Domnul său l-a onorat prin călătoria miraculoasă (**isrā'**) la Ierusalim și ascensiunea (**mi'rāj**). Se menționează, astfel, **în Nobilul Coran:**

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ
مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (١)

„Mărire Celui care l-a dus pe Robul Său în timpul unei nopți de la Moscheea Al-Haram la Moscheea Al-Aqsa, a cărei împrejmuire am binecuvântat-o, ca să-i arătăm din Semnele Noastre. El este cu adevărat As-Samī‘ (Cel care aude toate), Al-Basīr (Atoatevăzătorul)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:1]

Din Ierusalim, Profetul (ﷺ) a fost ridicat prin cele șapte Ceruri, în aceeași noapte. Acolo i-a întâlnit pe câțiva dintre Profeții anteriori (Pacea fie asupra sa!) și i-au fost arătate unele dintre cele mai mari Semne ale lui Allah Cel Atotputernic. De asemenea,

atunci Allah Preaînaltul a făcut obligatorii cele cinci rugăciuni zilnice. Detaliile călătoriei le-au fost relatate oamenilor în dimineața următoare. Necredincioșii i-au cerut lui Mohammed (ﷺ) să descrie Ierusalimul ca dovadă pentru ei, iar el (ﷺ) a făcut-o cu precizie, informându-i în plus de o caravană care se afla în drum spre Mecca, care a ajuns la momentul prezis. Dar, în ciuda acestor dovezi, cei mai mulți dintre ei au refuzat să creadă. Credincioșii, însă, nu au avut nicio îndoială cu privire la acest eveniment, fiind convingși de sinceritatea Profetului (ﷺ).

Trimisul lui Allah (ﷺ) a continuat să se apropie de diferite triburi în timpul

vizitelor lor la Mecca și la Ka‘bah, cerându-le să recunoască faptul că numai Allah este vrednic să fie adorat. **El le spunea:** „O, oameni, mărturisiți că nu există dumnezeu în afară de Allah și veți atinge succesul!” Dar Abu Lahab îl urmărea, apărând oriunde oamenii se adunau în jurul lui, **și striga:** „Acesta este un fals și un mincinos . El vrea ca voi să renunțați la zeii și la zeițele voastre. Nu-l lăsați să vă îndepărteze de religia voastră și a strămoșilor voștri!” Profetul (ﷺ) îi întreba uneori pe cei prezenți:

„M-ar lua cineva în poporul său, deoarece cei din tribul Quraiș m-au împiedicat să transmit Cuvintele

Domnului meu Cel Atotputernic și Preamăreț? [Ahmad]

Apoi, cu Voia lui Allah, a venit momentul de răscruce pentru islam. În timpul sezonului de pelerinaj, unii oameni din nordul orașului Yathrib l-au auzit vorbind pe Profet (ﷺ), au acceptat adevărul din ceea ce spunea și i-au jurat credință. Ei au revenit cu mesajul în orașul lor, care a fost acceptat de și mai mulți oameni. Islamul s-a răspândit în Yathrib, iar în anul următor a fost trimisă o delegație pentru a-l invita pe Trimisul lui Allah (ﷺ) în orașul lor, asigurându-l că îl vor apăra ca pe propriile familii.

Păgânii nu le-ar fi acordat niciodată musulmanilor libertatea de a-și practica credința. Celor care au suferit condiții insuportabile în Mecca le-a fost dată în cele din urmă permisiunea de a migra la Yathrib. Au plecat în liniște, pentru a evita confruntarea pe cât posibil, cei mai mulți dintre ei fiind nevoiți să abandoneze tot ceea ce aveau. Au lăsat în urmă patria lor, rudele și proprietățile, toate pentru cauza lui Allah, pentru a susține și răspândi principiile religiei Sale. Dar Profetul însuși (ﷺ) a rămas în urmă, în așteptarea Poruncii Divine care avea să vină la momentul oportun, pentru că preocuparea lui principală era aceea de a asigura continuitatea misiunii sale.

Cei din tribul Quraiş, consternați de turnura evenimentelor și fuga atâtor musulmani de sub jurisdicția lor, s-au reunit din nou, hotărâți să încheie provocarea autorității lor o dată pentru totdeauna. În timp ce Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului Său (ﷺ) să emigreze din Mecca, membrii tribului Quraiş complotau asasinarea sa. Un membru din fiecare trib avea să ia parte la crimă, pentru a evita răzbunarea moștenitorilor împotriva unuia dintre ele. Însă Allah l-a inspirat pe Trimisul Său (ﷺ) cu percepția conspirației, pentru a-i permite să scape de dușmanii săi și să părăsească orașul împreună cu companionul său

apropiat, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!).

Doar încăpățânarea și atașamentul față de influență și supremație i-au împiedicat pe necredincioșii din tribul Quraiș să accepte mesajul reformator al lui Mohammed (ﷺ). Destul de ciudat este și faptul că ei obișnuiau să lase obiectele lor de valoare în grija Profetului (ﷺ), dovadă că erau convinși de integritatea lui. De fapt, făceau acest lucru chiar și în timp ce i se împotriveau și îi complotau moartea. Înainte de plecarea din Mecca și în timp ce viața lui era în pericol, Trimisul lui Allah (ﷺ) a dat instrucțiuni ca toate cele ce i-au fost încredințate să le fie restituite proprietarilor.

Migrarea Profetului (ﷺ) de la Mecca la Yathrib se numește hijrah[20]. Toate încercările politeiștilor din Mecca să-l captureze și să îl împiedice au fost un eșec. Există relatări autentice ale mai multor incidente din timpul călătoriei, când Profetul (ﷺ) și însoțitorul său s-au confruntat cu pericole grave, dar Allah Preaînaltul i-a protejat în mod miraculos de orice rău.

Yathrib a fost orașul ales de Allah Preaînaltul să îl adăpostească pe Trimisul Său (ﷺ) și să fie punctul central pentru chemarea universală la islam. După hijrah, a ajuns să fie cunoscut sub numele de „Medinat ar-Rasūl” (Orașul Mesagerului), sau pur și simplu Medina. Diferite culturi,

religii și comunități au înflorit în acest oraș, spre deosebire de Mecca, oraș care era dominat de o singură credință și model cultural.

Perioada din Medina

Înainte ca islamul să ajungă la Medina, locuitorii săi erau împărțiți în principal în trei comunități: cele două triburi arabe, Aus și Khazraj, și evreii, în a căror mâini se afla cea mai mare parte a bogăției orașului și care dominau economia prin practicarea monopolului și a cămătăriei. Rupturile dintre cele două triburi arabe au fost promovate de evrei, care au profitat de pe urma împrumuturilor și a vânzării de arme. De regulă, locuitorii păgâni din

Medina urmau tradițiile religioase și sociale ale tribului Quraiș, pentru că aceștia erau păzitorii Ka'bei. [\[21\]](#) Mulți dintre ei aveau, de asemenea, tendința de a-i respecta pe evrei și pe creștini pentru cărțile și cunoștințele posedate. Și, pentru că închinarea lor la idoli era fundamental opusă mesajului monoteismului, ei priveau atitudinea „oamenilor Cărții” ca pe o justificare pentru refuzul lor de a accepta credința adusă de Mohammed (ﷺ).

La rândul lor, evreii și creștinii din regiune aveau resentimente față de Profet (ﷺ), deoarece considerau că Scriptura divină ar fi trebuit să fie revelată unuia dintre ei și nu unui arab, astfel încât majoritatea era în mod

deschis ostilă. Gelozia i-a motivat să se alăture păgânilor împotriva islamului, chiar și după ce Profeția lui Mohammed (ﷺ) a devenit clară.

Timp de mai multe secole, evreii l-au așteptat pe Profetul prezis în Scripturile lor. Ei au vorbit de multe ori despre această așteptare, și, de aceea, le era cunoscută arabilor, lucru care i-a influențat indirect pe membrii triburilor Aus și Khazraj să îl recunoască pe Profet (ﷺ), odată ce au auzit despre el. Numărul musulmanilor din aceste două triburi a fost în continuă creștere. De la primirea știrii că Profetul (ﷺ) a plecat de la Mecca, au așteptat cu nerăbdare sosirea lui. Musulmanii din Medina l-au

întâmpinat în orașul lor cu emoție și euforie.

Credincioșii au continuat să migreze de la Mecca la Medina până când singurii rămași au fost cei reținuți cu forța de Quraiș. Musulmanii din Medina i-au ajutat pe emigranți în modul cel mai generos, oferindu-se să împartă cu ei tot ceea ce aveau, privându-se uneori pe ei înșiși pentru a le oferi fraților lor întru credință. Ei au fost numiți Ansari (cei care ajută), iar Profetul (ﷺ) a stabilit o legătură de fraternitate între ei și Muhajirun (emigranți), pentru a uni și consolida societatea islamică în curs de dezvoltare.

După treisprezece ani de opresiune în Mecca, credincioșii aveau acum o comunitate a lor. Primul lucru pe care Profetul (ﷺ) l-a făcut după sosirea în Medina a fost acela de a începe construcția unui loc permanent de adorare, o moschee. Apoi, el (ﷺ) a elaborat acorduri de pace cu evreii din Medina și cu triburile arabe din regiunile înconjurătoare. Cu acordul arabilor nemusulmani, al evreilor, al creștinilor și al altora, el (ﷺ) a stabilit un stat musulman în care justiția era garantată pentru toți. Constituția scrisă a acestuia - prima de acest fel din istoria lumii - a definit drepturile și obligațiile cetățenilor și pe cele ale șefului statului și a stabilit principiile

de apărare și politica externă. Aceasta recunoștea că Profetul Mohammed (ﷺ) avea ultimul cuvânt cu privire la orice chestiune de dezacord, în timp ce recunoștea în mod explicit libertatea religioasă, în special pentru evrei, cărora constituția le-a oferit egalitate cu musulmanii în toate aspectele vieții în cadrul comunității.

Înainte de răspândirea islamului în Medina și sosirea Mesagerului lui Allah (ﷺ), atât membrii triburilor Aus și Khazraj, cât și evreii au fost de acord să îl recunoască pe ‘Abd Allah ibn Ubayy drept liderul lor, și au fost făcute pregătirile pentru a-l încorona rege. De aceea, atunci când oamenii au început să-l părăsească în favoarea

islamului, el a perceput că apariția Profetului (ﷺ) în Medina l-a lipsit de tronul lui și s-a umplut de furie și gelozie. Pentru că majoritatea comunității era decisă să îmbrățișeze islamul, el a mers împreună cu valul și a declarat acceptarea acestuia, păstrând vrăjmășie în inima lui. Toți cei care aspirau la putere și prestigiu s-au revoltat în mod similar împotriva succesului acestei noi mișcări care i-a unit pe Muhajirun și Ansari în supunerea față de Trimisul lui Allah (ﷺ). Aceștia au format un grup de ipocriți care au intrat în religie în mod înșelător și au complotat împotriva ei din interior.

Departe de a fi mulțumiți că au scăpat de cetățenii lor musulmani, membrii tribului Quraiș din Mecca au luat legătura cu ‘Abd Allah ibn Ubayy. I-au trimis un ultimatum, cerându-i să îl predea sau cel puțin să îi expulzeze pe Profet (ﷺ) și pe companionii săi, în caz contrar, ei ar lansa o ofensivă militară care i-ar anihila armata și i-ar lua femeile prizoniere. ‘Abd Allah ibn Ubayy le-a răspuns pozitiv politeiștilor din Mecca și i-a mobilizat pe susținătorii săi. Când a aflat de această alianță, Profetul (ﷺ) l-a sfătuit pe ‘Abd Allah să fie mai rațional și i-a avertizat pe oamenii lui să nu se lase păcăliți să lupte împotriva rudelor lor. Oamenii au abandonat ideea și astfel șeful lor a

trebuit să se conformeze, dar a continuat să fie un aliat periculos al membrilor furioși ai tribului Quraiș și al evreilor invidioși.

Revelarea de versete coranice

Mesagerului lui Allah (ﷺ) a continuat în mod regulat, oferind îndrumare constantă lui și adepților lui. Stilul Revelației din Medina era diferit de cel al versetelor meccane și trata probleme diferite. Relațiile cu alte popoare au fost definite și credincioșii au fost avertizați în mod repetat de către Allah Preaînaltul atât împotriva dușmanilor externi, cât și a punctelor slabe interne. Nobilul Coran a expus și a avertizat împotriva strategiilor ipocriților, a planurilor și a activităților lor ascunse.

Legislația Divină și învățătura au fost așteptate și aplicate imediat în cadrul comunității credincioșilor. Versetele erau trimise în etape în funcție de nevoile și cerințele unor circumstanțe specifice, oferind certitudine credincioșilor că Allah Preaînaltul este conștient de toate lucrurile și că El era cu ei în orice situație, indiferent de cât de dificilă ar fi fost ea. În același timp, conțineau hotărâri pentru un stat musulman, precum și călăuzire universală pentru întreaga omenire, aplicabile pentru fiecare loc și fiecare epocă și valabile până la sfârșitul timpului. Nobilul Coran este într-adevăr miracolul etern al Profetului final al lui Allah (ﷺ).

Musulmanii care nu au putut să emigreze din Mecca au devenit obiectul răzbunării din ce în ce mai dure a membrilor tribului Quraiș, dar încă nu venise nicio poruncă de la Allah Preaînaltul pentru a se apăra sau răzbuna. Fiind disperați, oamenii oprimați L-au invocat să-i salveze de persecuția în continuă creștere. În acel moment în care condițiile erau precare, le-a fost acordată permisiunea musulmanilor de a lupta, din cauza nedreptăților comise împotriva lor.

Provocările și încăierările aveau să deschidă calea unei confruntări majore între musulmani și politeiști. Meccanii amenințau să îi extermine pe musulmani în noul lor așezământ,

Medina. Când Profetul (ﷺ) a primit informații de la surse de încredere care atestau intrigile și conspirațiile plănuite de dușmanii islamului, au fost luate măsuri de precauție și a fost declarată stare de alertă. Apoi, **Allah Preaînaltul a revelat:**

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (١٩٠)

„Luptați pe Calea lui Allah împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu îi iubește pe cei care încep lupte!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:190]

Astfel a început lupta pentru a apăra statul în curs de formare, pentru a elibera omenirea de tirania altor

oameni și pentru a stabili adevărata adorare a lui Allah Preaînaltul pe Pământ. Acesta este unul dintre aspectele termenului „jihad”. Dar este incorect să spunem că jihad este sinonim cu război, din moment ce cuvântul în esență înseamnă un efort intens și sincer atât la nivel personal, cât și social. Este o luptă pentru a implementa binele și pentru a elimina nedreptatea, opresiunea și răul din sine și din societate. Acest efort este unul spiritual, social, economic și politic. [\[22\]](#)

Caravanele comerciale erau fundamentale pentru continuitatea prosperității tribului Quraiș. La Medina a ajuns zvonul că o caravană

încărcată cu bunuri care se întorcea din Siria avea să treacă la o mică distanță de oraș. Prin interceptarea caravanei, musulmanii sperau să-și afirme influența și să recupereze o mică parte din ceea ce au fost forțați să lase în urmă. Cu toate acestea, pentru că era o caravană comercială, Profetul (ﷺ) nu a făcut aranjamente semnificative pentru a lupta. Percepând posibilitatea unui atac, liderul caravanei a trimis o cerere de ajutor tribului Quraiș, care a trimis imediat o armată de la Mecca. Rezultatul a fost bătălia de la Badr. Văzând că musulmanii erau inadecvat echipați și inferiori din punct de vedere numeric, Profetul (ﷺ) L-a

implorat cu fervoare pe Domnul său pentru ajutor. Micul grup de musulmani a luptat vitejește, și, așa cum Allah Preaînaltul a revelat în Coran, El i-a susținut cu o mie de îngeri. Victoria uimitoare de la Badr a stabilit comunitatea musulmană ca entitate politică și a câștigat prestigiu printre triburile vecine.

Un an mai târziu, arzând de dorința de răzbunare, dușmanii Profetului (ﷺ) au acumulat o armată de trei ori mai mare decât înainte. Allah le-a revelat credincioșilor să se apere și să riposteze. [23] Trimisul lui Allah (ﷺ) a decis că ar fi mai bine să îi înfrunte pe teritoriul său, fapt pentru care armatele s-au întâlnit la muntele Uhud. Din nou,

musulmanii, inferiori din punct de vedere numeric, au luptat cu curaj. Ei erau pe punctul de a câștiga atunci când o parte a armatei, urmând propria judecată și ignorând ordinele Profetului (ﷺ), a provocat o slăbiciune în rândurile armatei care a fost exploatată de către inamic. Acest lucru a dus la un eșec pentru musulmani, la pierderea multor vieți și la rănirea Profetului (ﷺ) - o greșeală costisitoare, dar o lecție valoroasă pentru credincioși.

După bătălia de la Badr, unul dintre șefii de trib evrei a pornit către Mecca pentru a reconfirma alianța sa cu păgânii și pentru a incita la un război de răzbunare. În urma bătăliei de la

Uhud, același lider evreu și oamenii lui au uneltit pentru a-l ucide pe Profet (ﷺ), provocând căderea unui bolovan mare peste el de pe un perete, dar Allah Preaînaltul l-a protejat din nou pe Mesagerul Său (ﷺ). În ciuda trădării lor, singura cerere adresată tribului a fost ca acesta să părăsească regiunea Medina.

Doi ani mai târziu, tribul Quraiș a acumulat o forță și mai mare și a făcut alianțe cu alte triburi păgâne și cu clanurile de evrei exilați, precum și cu evreii care au rămas în interiorul orașului Medina. Ei nu au ezitat să încalce acordul cu Profetul (ﷺ), deoarece se așteptau că vor înfrânge, mulțumită alianței puternice. Coaliția a

elaborat un plan și s-a mobilizat pentru o invazie.

La obținerea acestor informații, Profetul (ﷺ) și companiile săi s-au pregătit să apere Medina. Ei au petrecut zile și nopți săpând un șanț în jurul părții vulnerabile a orașului, pentru a păstra armatele atacatorilor la distanță. Coaliția forțelor inamice a asediat orașul timp de trei săptămâni. Au existat, de asemenea, dușmani în interior - evreii care au trecut în tabăra dușmană și arabii ipocriți care conspirau în secret împotriva statului. După o perioadă tensionată și dificilă în care apărarea lor a fost aproape distrusă, musulmanii s-au refugiat în rugăciuni fierbinți

adresate Domnului lor. Atunci, Allah Preaînaltul a trimis un vânt violent împotriva taberei inamice, provocând ravagii, înspăimântându-i și forțându-i să se retragă. Această întâlnire, cunoscută sub numele de Bătălia de la al-Khandaq (sau Al-‘Ahzāb), a fost ultima încercare a tribului Quraiș de a distruge baza musulmană.

În perioada următoare, a fost necesară supunerea evreilor, care au încălcat tratatul lor cu statul, precum și a acelor triburi politeiste, care erau o amenințare continuă. De asemenea, în acest timp multe dintre triburile vecine, după ce au auzit despre „noua” religie și au trimis emisari să se intereseze despre ea, au intrat în islam. Această

perioadă activă a fost martoră la mai multe căsătorii ale Profetului (ﷺ), toate fiind contractate din motive politice și sociale sau din milă pentru văduvele care au suferit pentru cauza islamului. [\[24\]](#)

În al șaselea an după hijrah, Profetul (ﷺ) și o mare parte dintre tovarășii săi au pornit către Mecca cu intenția de a efectua ritualurile ‘Umrah. [\[25\]](#)

Alarmați de creșterea influenței musulmane, membrii tribului Quraiș au încercat să îi împiedice și le-au ieșit în cale la o scurtă distanță de Mecca. După o sesiune de negocieri dificile, au stabilit un acord de zece ani, numit Armistițiul de la

Hudaybiyyah. Condițiile sale pot fi rezumate după cum urmează:

- ✓ ambele părți vor menține o stare de pace și nu vor interfera cu libertatea de mișcare a celuilalt.
- ✓ oricărui trib îi va fi permis să intre în alianță cu oricare dintre părți și să devină un participant la tratat.
- ✓ ‘Umrah va fi amânată până în anul următor. La acel moment, musulmanilor li se va permite să rămână în Mecca timp de doar trei zile.
- ✓ orice persoană care părăsește tribul Quraiș pentru a se alătura musulmanilor trebuie trimis

înapoi, dar orice om care vine de la musulmani la Quraiş nu va fi trimis înapoi.

Membrii tribului Quraiş din Mecca erau mulțumiți de acest tratat, aparent în avantajul lor. Deși au fost reticenți în a accepta termenii săi și l-au văzut ca pe un regres, companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) s-au conformat din credință față de Profetul lor (ﷺ), care a fost de acord cu condițiile. Dar Allah Preaînaltul s-a referit la acest tratat în Coran ca la o „victorie clară” și cei care l-au considerat o concesie la început au ajuns să înțeleagă mai târziu beneficiile și înțelepciunea din el. Acest armistițiu a fost, de fapt, o recunoaștere oficială a statului

musulman și a dreptului tuturor oamenilor de a practica și a-i invita pe alții la religia lor.

În anul următor, Mecca fost evacuată temporar de către Quraiș și Trimisului (ﷺ) împreună cu 2000 dintre adepții săi li s-a permis să efectueze

‘Umrah. Urmărindu-i de pe dealurile din jur, meccanii au fost impresionați de priveliște și au avut loc multe convertiri la islam.

Chiar și înainte de Tratatul de la Hdaybiyyah și în ciuda responsabilităților sale solicitante ca șef de stat, Profetul (ﷺ) a predicat cu hotărâre religia poruncită de către Allah Preaînaltul. Dar era încă limitat

la regiunea Medina din cauza activităților beligerante ale tribului Quraiș și a influenței acestuia. Cei zece ani de armistițiu au oferit o încetare a ostilităților dintre Quraiș și musulmani în care Profetul (ﷺ) își putea trimite în mod liber reprezentanții în misiuni pentru a face religia cunoscută în întreaga Peninsulă Arabică, făcând aceasta cu rezultate remarcabile.

Printre plângerile împotriva islamului citate de conducătorii păgâni care au respins orice concept de responsabilitate pentru acțiunile lor au fost credința în Viața de Apoi și recompensa dreaptă din aceasta. Ei afirmă că revenirea la viață după moarte este imposibilă, pur și simplu

pentru că nimeni nu a fost martor vreodată la așa ceva. Dar versetele coranice recitate de Profet (ﷺ) au oferit răspunsul logic că prezenta creație este, în sine, **un semn clar al Abilității lui Allah Preaînaltul de a crea și de a recrea după cum voiește:**

أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ (٨١)

„Oare Acela care a creat Cerurile și Pământul nu are putința să creeze asemenea lor? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 36:81]

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْزِبْ عَنْهُمْ بِخَلْقِهِمْ قَدِيرٌ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ

„Oare nu văd ei că Allah care a creat Cerurile și Pământul și nu a fost neputincios la facerea lor este în stare să-i aducă la viață pe morți? (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 46:33]

أَوَلَا يَذْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِن قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا

„Dar oare nu-și aduce omul aminte că
Noi[26] l-am creat mai înainte, după ce
el nu fusese nimic?” [Traducerea
sensurilor Nobilului Coran, 19:67]

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ (٦٢)

„Voi ați cunoscut prima creare. De ce
nu vreți voi să luați aminte?”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 56:62]

Mulți au considerat acest raționament
suficient de convingător pentru a risipi
orice îndoială. Alte aspecte ale
credinței au fost progresiv soluționate

în același fel - prin Revelația Divină transmisă Mesagerului lui Allah (ﷺ).

Pentru că Allah i-a poruncit să se adreseze întregii omeniri, Profetul Mohammed (ﷺ) s-a străduit intens pentru revenirea la monoteismul pur și la valorile morale divine printre popoarele lumii. Profitând de perioada de pace, el (ﷺ) a lansat un program intensiv pentru propagarea islamului și a transmis mesajul lui și dincolo de granițele Peninsulei Arabice. A trimis emisari care, în afară de devotamentul și de vastele cunoștințe religioase pe care le posedau, erau familiarizați cu cultura și limba popoarelor la care au fost trimiși. Profetul (ﷺ) a trimis scrisori la conducătorii din Bizanț,

Persia, Abisinia, Egipt, Damasc, Bahrain, Yamamah, Oman și alte provincii. Unii au răspuns favorabil în timp ce alții au refuzat din aroganță sau din teama de a pierde puterea.

Pentru că oamenii de rând tind să urmeze tradițiile, ideologiile și încurajările liderilor lor, Trimisul lui Allah (ﷺ) a trimis mai multe scrisori celor mai influenți conducători ai națiunilor și imperiilor vecine, invitându-i la islam. Doar un Profet al lui Dumnezeu trimis într-o Misiune Divină ar îndrăzni să îi invite pe conducătorii unor imperii să accepte Profeția lui. Un astfel de om nu ar putea avea nici cea mai mică îndoială în legătură cu succesul misiunii sale

sacre. Convingerea sa în susținerea și capacitatea Domnului său a fost de așa natură încât chiar și cel mai mândru suveran nu era în ochii lui decât o marionetă ale cărei sfori se aflau în Mâna lui Allah. Indiferent de răspunsul primit, Profetul (ﷺ) și mesajul său erau acum recunoscuți de marile puteri ale acelor timpuri.

Caracterul universal al islamului a fost confirmat încă de la începutul misiunii Profetului (ﷺ), în timp ce câțiva dintre adepții săi erau oprimați în Mecca. La acea vreme, **Allah Preaînaltul a revelat:**

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ (١٠٧)

„Și Noi[27] nu te-am trimis (o, Mohammed) decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:107]

Din nou, în timp ce încă se afla în Mecca, Allah Preaînaltul l-a instruit:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ (١٥٨)

„Spune (o, Mohammed): «O, oameni! Eu sunt pentru voi toți Trimisul lui Allah, Căruia Îi aparține împărăția Cerurilor și a Pământului. Nu există altă divinitate în afară de El! El dă viață și El dă moarte. Deci credeți în Allah și în Trimisul Său, Profetul cel neînvățat, care crede în Allah și în Cuvintele Sale! Și urmați-l! Poate că

veți fi călăuziți!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:158]

Dintre comunicările transmise de Profet (ﷺ) șefilor de stat străini, cele trimise lui Negus (regele Abisiniei), Heraclius (împăratul bizantin), Muqawqis (conducător al coptilor din Egipt) și Chosroes (împăratul Persiei), sunt cele mai cunoscute. Fiecare dintre acestea a început în Numele lui Allah și pot fi rezumate după cum urmează:

□ „În numele lui Allah, Preamilostivul, Prea Îndurătorul. De la Mohammed, Mesagerul lui Allah, către Negus, regele Abisiniei.

Pacea fie asupra celui care urmează Călăuzirea. Sunt recunoscător în fața lui Allah, nu există altă divinitate în afară de El, și mărturisesc că Isus, fiul Mariei, nu este altceva decât un spirit creat de Allah și Cuvântul Său (El a spus «Fii!» și Isus a fost), pe care L-a insuflat Mariei, Fecioara cea pură, cea curată, și astfel ea a rămas însărcinată cu Isus. Allah l-a creat pe el la fel cum l-a creat pe Adam cu Măinile Sale. Te chem să Îl adori numai pe Allah, Unul, și să nu Îi asociezi Lui niciun partener, și (te chem) să Îi te supui numai Lui și să mă urmezi și să crezi în mine și în ceea ce mi-a fost revelat, pentru că eu sunt Mesagerul lui Allah. Te invit pe tine și pe poporul tău la Allah

Preaînaltul. Mărturisesc că am transmis mesajul. Te invit să mă asculți și să îmi urmezi sfatul. Pacea fie asupra celui care urmează Călăuzirea!” [\[28\]](#)

□ „În numele lui Allah, Preamilostivul, Prea Îndurătorul. De la Mohammed, Mesagerul lui Allah, către Heraclius, împăratul Romei.

Pacea fie asupra celui care urmează Călăuzirea. Te chem la islam. Acceptă islamul și te vei afla în siguranță. Allah îți va oferi răsplată dublă pentru aceasta. Dacă abandonezi Mesajul lui Allah, vei purta păcatul tuturor celor care te urmează.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ (...)

„O, voi, oameni ai Scripturii, **veniți la un cuvânt comun între noi și voi:** să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:64]”[\[29\]](#)

□ „De la Mohammed, Mesagerul lui Allah, către Chosroes, **împăratul Persiei:**

Pacea fie asupra aceuia care urmează Călăuzirea cea dreaptă, crede în Allah și în Trimisul Său și mărturisește că nu există niciun dumnezeu în afară de Allah Singur, fără asociați, și că

Mohammed este Robul și Mesagerul Său. Te invit la Allah, pentru că eu sunt Mesagerul lui Allah pentru toți oamenii, să-i avertizez pe cei care încă sunt în viață și să confirm Hotărârea [Lui] împotriva necredincioșilor. Acceptă islamul și vei fi în pace. Dar dacă refuzi, păcatul închinătorilor la foc va fi [de asemenea] al tău.”[\[30\]](#)

Nici măcar trei ani nu trecuseră de la Tratatul de la Hudaibiyyah când membrii tribului Quraiș și-au încălcat obligațiile.[\[31\]](#) Încercările lor de a-l înșela pe Profet (ﷺ) în legătură cu această chestiune nu au reușit și, în al optulea an după hijrah, o armată musulmană de 10.000 de oameni

condusă de Profetul lui Allah (ﷺ) a pornit spre Mecca. În apropiere de oraș, unchiul Profetului, ‘Abbas, s-a întâlnit cu Abu Sufyan, lider al tribului Quraiș pe atunci, și l-a sfătuit să se alăture Profetului (ﷺ) și să evite vărsarea de sânge. Abu Sufyan l-a însoțit până la tabăra Profetului (ﷺ) și a declarat acceptarea islamului. Într-un gest de generozitate, Profetul (ﷺ) a promis că oricine va intra în casa lui Abu Sufyan va fi în siguranță, precum și cei care vor intra în Moscheea Sacră în care se găsea Ka‘bah. Liderul tribului Quraiș s-a întors la Mecca, avertizându-și poporul că rezistența nu ar fi de niciun folos împotriva forțelor

musulmane, fapt pentru care au așteptat cu teamă apropierea armatei.

Armata companionilor a fost împărțită în două facțiuni, una condusă de Profet (ﷺ) și cealaltă de comandantul său strălucit, Khalid ibn al-Walid (Allah să fie mulțumit de el!). Grupul condus de Khalid (Allah să fie mulțumit de el!) a fost întâmpinat de aliați de-ai tribului Quraiș, care au încercat să-i împiedice să intre în oraș, dar au fost învinși cu ușurință. Grupul Profetului (ﷺ) nu a întâlnit nicio împotrivire. Într-un mod atât de diferit de cel al unui cuceritor arogant, Profetul Mohammed (ﷺ) a intrat în orașul ai cărui locuitori au fost sursa abuzurilor și a injuriilor timp de douăzeci de ani. Plecându-se cu

umilință, I-a mulțumit lui Allah pentru marea Sa favoare și pentru victoria islamului.

Ka‘bah, care a fost construită pentru Allah și era simbolul monoteismului, fusese transformată într-o casă de idoli și imagini, adăpostind 360 de obiecte de cult în interiorul și în jurul ei. La intrarea în Mecca, Profetul Mohammed (ﷺ) s-a îndreptat către Casa lui Allah. El (ﷺ) a înconjurat-o de șapte ori, așa cum era prescris, și, în timp ce distrugea idolii din calea lui, **recita:**

(...) جَاءَ الْحَقُّ وَرَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا

„(...) A venit Adevărul și a pierit deșertăciunea! Deșertăciunea este

sortită să piară!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:81]

Ușa de la Ka‘bah a fost deschisă și Mesagerul lui Allah (ﷺ) a șters imaginile din ea și a distrus toți idolii, purificând astfel Casa lui Allah pentru a fi adorat El Singur, așa cum a fost întotdeauna menit să fie. Apoi a intrat și s-a rugat Domnului său în interiorul Ka‘bei.

După ce a ieșit, a înapoiat cheia custodelui tradițional și s-a adresat membrilor tribului Quraiș, **spunând:** „Ce credeți că ar trebui să fac cu voi?” În ciuda animozității lor din trecut, aceștia îl cunoșteau, **așa că au răspuns:** „Ce este mai bine. Ești un

frate generos și fiul unui frate generos.” Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: „Nu veți fi trași la răspundere astăzi. Mergeți, sunteți liberi.”

Astfel, Allah Cel Atotputernic a deschis inimile oamenilor pentru islam. După ce au văzut că justiția a fost cu adevărat stabilită, foștii dușmani au venit la Profet (ﷺ), cerându-și iertare și declarându-și credința față de islam. Iar el (ﷺ) i-a acceptat pe toți. Chiar și cei care s-au alăturat musulmanilor inițial pentru avantaje lumești sau câștiguri materiale au acceptat acum religia din inimile lor, dedicându-se sincer lui Allah Preaînaltul.

Profetul (ﷺ) a rămas în Mecca timp de nouăsprezece zile, timp în care a dat numeroase indicații, a predicat religia și a explicat legislația acesteia. El (ﷺ) a trimis, de asemenea, reprezentanți pentru a distruge templele zeilor păgâni din zonele limitrofe ale orașului și a primit delegații și oameni care promiteau supunere lui Allah și Trimisului Său (ﷺ). Eliberarea și transformarea completă a Meccăi a fost realizată în aceste câteva zile.

Cu toate acestea, orașul vecin, Ta'if, a continuat să fie ostil și hotărât să-și apere idolii. De asemenea, locuitorii acestuia aspirau să îi învingă pe musulmani pentru a lua locul membrilor tribului Quraiș de custozi ai

Ka'bei. Armatele lor s-au adunat și au pornit spre Mecca. Pentru a evita vărsarea de sânge în vecinătatea Ka'bei, Profetul (ﷺ) și-a condus armatele afară din oraș pentru a-i întâmpina. Acestea erau alcătuite din cei 10.000 care l-au însoțit de la Medina și încă 2.000 de tineri din Mecca recent convertiți. Un pic prea încrezători datorită numărului lor mare, musulmanii au fost la început oarecum neglijenți în această înfruntare, fapt care a dus la pierderi și la rănirea Profetului (ﷺ). Cu toate acestea, în cele din urmă au fost victorioși, cu Voia lui Allah. Din nou, nicio pedeapsă nu a fost impusă împotriva poporului din Ta'if.

Temându-se de extinderea influenței și a autorității Profetului (ﷺ) în Arabia, opresivul Imperiu Bizantin a strâns trupe, pregătindu-se pentru un atac. Drept răspuns, Profetul (ﷺ) a organizat un marș către nord. Călătoria lungă și dificilă a fost un alt test pentru credincioși și, când în cele din urmă au ajuns la așezământul de la Tabūk, au constatat că romanii s-au retras. Puțin după moartea Profetului (ﷺ), Imperiul Roman și cel Persan au fost învinse, eliberând popoarele de sub ocupație, care au căutat bucuroase refugiu în dreptatea islamului.

În al zecelea an de la hijrah, un număr mare de musulmani din Medina împreună cu alții din fiecare parte a

Peninsulei Arabe l-au însoțit pe Trimisul lui Allah (ﷺ) la Mecca pentru a efectua ritualurile Hajj. [\[32\]](#)

În timpul acestui pelerinaj, Allah Preaînaltul a revelat versetele care se refereau la faptul că misiunea Profetului Mohammed (ﷺ) pe Pământ a fost finalizată și că momentul morții sale era aproape. Tot atunci a oferit ceea ce cunoaștem ca „predica de adio”, în care a clarificat și a confirmat multe aspecte ale Legii și în care a solicitat dreptate pentru toți oamenii.

El (ﷺ) a explicat principiile fundamentale ale islamului și a denunțat politeismul și ignoranța. A declarat inviolabile viața, onoarea și

proprietatea și a declarat abolite toate practicile păgâne din trecut. S-a referit la drepturile femeilor și la cele ale servitorilor. Profetul (ﷺ) le-a cerut celor prezenți să transmită ceea ce au auzit celor care au lipsit, **întrebând în cele din urmă:** „Am transmis eu mesajul?” Auzind răspunsul unanim afirmativ, el (ﷺ) a concluzionat: „O, Allah, fii Martor la aceasta!” După pelerinaj, Profetul (ﷺ) a mai rămas în Mecca timp de zece zile și apoi a revenit la Medina.

Cea mai mare dorință a Profetului Mohammed (ﷺ) a fost să Îl întâlnească pe Domnul său, iar acum Allah avea să-i permită să părăsească această lume trecătoare plină de teste și încercări

pentru Casa cea veșnică, în care dorința avea să i se îndeplinească. Profetul (ﷺ) își terminase misiunea pe Pământ. La începutul anului al unsprezecelea hijrah, el (ﷺ) s-a îmbolnăvit. Percepând că sfârșitul era aproape, s-a adresat poporului, întrebând dacă a nedreptățit pe cineva sau dacă datora ceva cuiva, pentru că nu dorea să lase în urmă nici cea mai mică datorie. El (ﷺ) a continuat să ofere sfaturi și avertismente și să conducă oamenii în rugăciunea congregațională. În cele din urmă, durerea și febra l-au slăbit atât de tare încât i-a poruncit lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) să conducă

rugăciunea în locul lui. A murit trei zile mai târziu.

Companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) au fost profund întristați, nu numai din cauza pierderii Profetului lor iubit (ﷺ), ci și pentru că știau că nu vor mai primi nicio Revelație de la Allah. Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) le-a spus celor care se aflau încă în stare de șoc și care nu credeau vestea: „Dacă cineva îl adoră pe Mohammed, Mohammed a murit. Dar oricine Îl adoră pe Allah, Allah este Veșnicul, care nu va muri niciodată.” Și apoi a recitat versetul:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ

„Și Mohammed nu este decât un Trimis - și au mai fost înainte de el și alți Trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:144]

La momentul morții Profetului (ﷺ), majoritatea locuitorilor din Peninsula Arabică și din regiunile din sud ale Irakului și Palestinei a îmbrățișat în mod voluntar islamul. Acelor creștini, evrei și perși care au ales să își păstreze propriile religii li s-a acordat libertatea de credință, precum și autonomie juridică, judiciară și culturală. În numeroase ocazii Profetul (ﷺ) a confirmat și subliniat drepturile cetățenilor nemusulmani și a spus:

„Cine prejudiciază un nemusulman (aflat în statul nostru) mă va avea ca adversar, iar eu voi fi adversarul său în Ziua Învierii.” [Al-Bukhari]

Mohammed (ﷺ) a fost trimis ca o îndurare de la Allah Preaînaltul pentru întreaga omenire. Pentru posteritate a lăsat un crez de monoteism pur și o Legislație cuprinzătoare bazată pe un sistem de valori morale. Învățăturile Mesagerului final al lui Allah (ﷺ) dăinuiesc prin relatările autentice pe care le găsim în volumele de ahadith. Pe lângă Nobilul Coran, aceste relatări folosesc ca dovadă în orice caz de dubiu sau dezacord cu privire la ceea ce este permis, interzis sau de preferat în cadrul religiei,

deoarece autoritatea Profetului (ﷺ) este derivată din Voința Divină.[\[33\]](#)

Partea a doua Aspecte ale Tradiției (Sunnah) Profetului (ﷺ)

În Predica sa de Adio din timpul Hajj-ului, Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a informat pe musulmanii adunați și pe toate generațiile viitoare că nu vor cădea în eroare atât timp cât vor adera la Cartea lui Allah (Coranul) și la Sunnah Profetului Său (ﷺ). „Sunnah”, în terminologia islamică, înseamnă modul sau calea poruncită Divin urmată de Profetul Mohammed (ﷺ) și este derivată din literatura relatărilor (ahadith) autentice (sahih)

și acceptabile (**hasan**). Sunnah Profetului (ﷺ) este urmată de musulmani, fiind cel mai bun mod de a obține Aprobarea lui Allah Preaînaltul și Răsplata Lui în Viața de Apoi.

Sunnah este cunoscută prin studiul relatărilor confirmate, explicarea sensurilor lor și aplicarea lor în mod corect de către învățații musulmani calificați și de încredere. Studiul ahadith-urilor are drept scop înțelegerea corectă a hotărârilor și a lecțiilor pe care le conțin, din moment ce acestea se ocupă cu ceea ce este obligatoriu, permis sau interzis și demonstrează metodele corecte de adorare. Ele dezvăluie, de asemenea, aspectele de bază ale credinței,

mentalitatea și comportamentul pe care Creatorul le așteaptă de la oameni. Din păcate, în ultima vreme, populațiile musulmane au neglijat acest aspect. Dar este incontestabil faptul că toate observațiile profetice au fost rostite și înregistrate pentru simplul motiv că acestea sunt elemente importante ale religiei și, ca atare, nu pot fi ignorate.

Mai multe versete din Coran poruncesc supunerea în fața Mesagerului (ﷺ) ca o manifestare a supunerii față de Allah. Învățații musulmani sunt cu toții de acord că supunerea în fața Profetului (ﷺ) după moartea sa este aderarea la Sunnah lui. Mesagerul final (ﷺ) nu a fost trimis numai pentru a

transmite Mesajul așa cum Allah i l-a revelat, ci și pentru a-l explica și a-l pune în practică sub forma unui model adecvat de comportament, care nu este dincolo de capacitățile ființelor umane obișnuite.

Narațiunile ahadith ilustrează cum a exemplificat și aprofundat principiile stabilite în Nobilul Coran, oferind îndrumări pentru interpretarea și aplicarea lor corectă. De exemplu, în Nobilul Coran, Allah Preaînaltul poruncește rugăciunea. Dar, de fapt, din Sunnah putem învăța timpul, condițiile și modul în care o putem îndeplini. De fapt, totul în Sunnah a fost transmis în mod direct sau indirect de către Allah Preaînaltul în Nobilul

Coran. Întreaga Sunnah este inclusă în versetul care dispune:

(...) وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا (...)

„(...) Ceea ce Mesagerul vă dăruiește (hotărăște, poruncește) primiți (faceți) și toate cele de la care vă oprește, de la acelea opriți-vă (și nu faceți) (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 59:7]

Per ansamblu, Sunnah Profetului (ﷺ) oferă o viziune echilibrată a credinței islamice, a modului de adorare, a educației și a disciplinei recomandate, care completează obligațiile religioase de bază pe care fiecare musulman este obligat să le respecte și să le

îndeplinească. Dincolo de declarațiile în legătură cu hotărârile legale și meritele adorării, cuvintele lui reflectă obiectivele specifice ale islamului.

În următoarele secțiuni, sunt prezentate afirmații ale Profetului Mohammed (ﷺ) confirmate ca fiind autentice de către savanții în hadith. [\[34\]](#) Oamenii pot beneficia foarte mult reflectând asupra acestor cuvinte, raportându-le la propriile situații și punându-le în practică ori de câte ori este posibil și aceasta pentru că Sunnah se referă la existența umană contemporană și va fi, cu siguranță, valabilă pentru toate timpurile ce vor veni, ca fundamentul unui plan superior al civilizației.

Despre credință

În plus față de stâlpii de bază ale credinței[35], crezul islamic include credința în tot ceea ce a fost declarat ca adevăr în Coran și în ahadith-urile verificate ale Profetului Mohammed (ﷺ). Trimisul lui Allah (ﷺ) a transmis unele informații însemnate și vitale despre Allah și creația Sa, despre natura religiei Lui și despre experiențele omului în timpul vieții sale lumești, precum și despre rezultatele pe care acesta le va găsi în viața veșnică ce va veni. Cunoașterea acestor realități oferă o perspectivă sănătoasă asupra lumii, precum și o bază pentru a face față unei existențe

din ce în ce mai provocatoare și de multe ori stresantă.

Profetul Mohammed (ﷺ) a fost o ființă umană și, ca atare, nu avea alte cunoștințe în afară de cele acordate lui de Allah Preaînaltul. Cu toate acestea, ca un semn al Profeteției lui, i-au fost furnizate informații deosebite prin Inspirație Divină, informații pe care alții nu le posedau. Descriind începutul creației, el (ﷺ) a spus:

„La început, era Allah și nu era nimic altceva în afară de El, iar Tronul Lui era pe apă, iar El a scris totul în Registru, și El a creat Cerurile și Pământul.” [Al-Bukhari]

„Primul lucru pe care Allah l-a creat
calemul. El i-a spus: «Scrie!» El
(calemul) a întrebat: «Ce să scriu,
Domnul meu?» Allah a spus:
«Înregistrează toate lucrurile care se
vor întâmpla până la sosirea
Ceasului.»” [Abu Dawud]

„Allah, după ce a terminat creația, a
scris în Cartea Sa, care se află deasupra
Tronului Său: «Îndurarea Mea este mai
mare decât Mânia Mea.»” [Al-
Bukhari]

Îndurarea Divină se va manifesta pe
deplin pentru credincioși în Viața de
Apoi. Însă, chiar și în această lume
este adesea evidentă în moduri
subtile. În timp ce toată lumea se

așteaptă să sufere un anumit grad de suferință fizică și mentală în timpul vieții sale lumești, un credincios musulman beneficiază de pe urma nenorocirilor și a greutăților vieții lumești ori de câte ori le îndură cu răbdare, anticipând recompensa din viața veșnică. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Paradisul este înconjurat de dificultăți și Focul Iadului este înconjurat de dorințe.” [Ahmad și Muslim]

„Această lume este închisoarea credincioșilor și Paradisul necredincioșilor.” [Muslim, At-Tirmidhi și Ibn Majah][\[36\]](#)

„(...) Nimănui nu îi poate fi dată o binecuvântare mai bună și mai măreață decât răbdarea.” [Al-Bukhari și Muslim]

Credinciosul îndură cu răbdare dificultățile și restricțiile temporare ale acestei lumi, amânând satisfacția imediată pentru a atinge un scop mai înalt și anume satisfacția completă în Viața de Apoi. El este conștient că nu există niciun beneficiu în mânie sau nerăbdare și că în încercări și necazuri se află oportunități pentru a câștiga recompense nelimitate prin toleranță și un comportament prudent. Profetul (ﷺ) a dat o perspectivă asupra acestor aspecte:

„Nu este încercat un musulman cu vreo boală, sau cu vreo neliniște, sau cu vreo supărare, sau cu vreo suferință, sau cu vreo deznădejde, chiar și (numai) cât un spin care l-ar înțepa, fără să îi fie iertate din păcate prin aceasta.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Omul este încercat conform nivelului credinței sale. Dacă credința sa este puternică și încercările sale sunt mai aspre, iar dacă există o slăbiciune în credința lui, el va fi încercat în consecință. Și nu încetează necazurile până când robul pășește pe pământ liber de orice păcat.” [Ibn Majah]

„Cât de minunată este situația unui credincios: există un bine pentru el în

orice și acest lucru i se aplică doar credinciosului. Dacă i se întâmplă un bine, Îi mulțumește lui Allah și aceasta este un bine pentru el, iar dacă i se întâmplă un rău, îl îndură cu răbdare și aceasta este mai bine pentru el.”

[Muslim]

„Nu este afectat un credincios de oboseală, durere, suferință prelungită sau chiar o îngrijorare, fără ca Allah să îi șteargă o parte din păcate pentru aceasta.” [At-Tirmidhi, sahih]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a informat pe oameni în legătură cu un alt aspect important al Îndurării Divine. Datorită faptului că Allah este în întregime Familiarizat cu fiecare dintre robii Săi

și complet Conștient de obiectivele și intențiile lor, ei nu vor fi înțeleși greșit de Domnul lor în momentul Judecății și, prin urmare, **pot aștepta de la El justiție absolută și perfectă:**

„Allah Preaînaltul le-a trecut cu vederea greșelile (pe care le-au comis) oamenilor mei, ceea ce au uitat și ceea ce au fost obligați să facă.” [Ahmad, sahih][\[37\]](#)

Referința de aici este specială pentru ceea ce este comis sau neglijat în mod neintenționat, pentru că, în mod evident, fărădelegile premeditate și deliberate nu sunt trecute cu vederea de Allah Preaînaltul. Dreptatea cere ca acestea să fie socotite în Ziua

Judecății, cu excepția cazului în care răufăcătorul se căiește sincer de păcat înaintea de moartea sa.

Profetul (ﷺ) i-a avertizat adeseori pe oameni de faptul că Creatorul lor este perfect conștient de fiecare faptă, cuvânt, gând și intenție. Fiind conștient de acest lucru, omul poate evita gândurile și acțiunile inadecvate și poate interacționa mental cu Domnul său într-un mod pozitiv de-a lungul vieții sale:

„(...) Allah nu se uită la înfățișarea sau la trupurile voastre, ci se uită la inimile voastre.” [Muslim]

„Pomeniți-L pe Allah în vremurile ușoare și El își va aminti de voi în vremurile grele.” [adică, ajutorul Lui va fi aproape, consemnat de Ahmad, sahih]

„Pe cel care iubește să-L întâlnească pe Allah, Allah iubește să-l întâlnească. Și pe cel care urăște să-L întâlnească pe Allah, Allah urăște să-l întâlnească.” [At-Tirmidhi]

„Allah Preaînaltul a spus: «Eu sunt așa cum slujitorul meu crede despre Mine; așa că lasă-l să creadă despre Mine orice dorește.»” [Ahmad, At-Tabarani și Al-Hakim, sahih]

Necredinciosul gândește negativ la adresa Domnului său, presupunând că El nu există sau că l-a creat pe om în mod nedrept, fără niciun scop. Prin urmare, el nu are nicio dorință să-L întâlnească și în momentul morții va urî acea întâlnire cu putere și se va teme de ea, pentru că atunci el va fi devenit pe deplin conștient de faptul că tot ceea ce a negat anterior este o realitate inevitabilă. În schimb, credinciosul nu poate să gândească decât ce este mai frumos despre Allah. El este dornic să-L întâlnească și să experimenteze Dreptatea, Mila și Binecuvântarea Lui. **O altă relatare profetică îl încurajează și îl asigură:**

„Allah Cel Atotputernic a spus: «Eu sunt (pentru robul Meu) așa cum gândește el despre Mine că sunt, și Eu sunt cu el dacă M-a pomenit, și dacă Mă pomenește în sinea lui, îl pomenesc în Sinea Mea, și dacă Mă pomenește într-o adunare (de oameni), îl pomenesc într-o adunare mai bună decât aceasta. Dacă se apropie de Mine cu o palmă, Eu Mă Apropii de el cu un cot (veche unitate de măsură care reprezenta distanța de la cot până la încheietura palmei); dacă se apropie de Mine cu un cot, Eu Mă Apropii de el cu un stânjén; dacă vine la Mine mergând, Eu Mă Duc la el în fugă.»” [38] [Muslim, At-Tirmidhi și Ibn Majah]

Profetul (ﷺ) a adăugat:

„Asemănarea dintre cel care Îl pomenește pe Domnul său și cel care nu-L pomenește, este precum cea dintre vii și morți.” [Al-Bukhari și Muslim]

De asemenea, el (ﷺ) obișnuia să se roage:

„O, Allah, ajută-mă să Te pomenesc mereu pe Tine, să-Ți mulțumesc și să Te ador în cel mai bun mod cu putință!” [Abu Dawud și An-Nasa’i]

El (ﷺ) a încurajat, de asemenea, la studiu, contemplare și reflecție asupra vieții și a evenimentelor care pot afecta persoane, **comunități și națiuni:**

„O persoană nu este cu adevărat credincioasă până când nu crede în Predestinarea Divină, fie bună sau rea, fiind conștientă de faptul că ceea ce s-a întâmplat este ceea ce trebuia să se întâmple și ceea ce nu s-a întâmplat nu a fost menit să se întâmple.” [At-Tirmidhi]

„Atunci când Allah îi dorește binele cuiva, îi dăruiește înțelegerea religiei.” [Al-Bukhari și Muslim]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a fost conștient de faptul că Allah Cel Atotputernic și Glorios Și-a supus creația unor legi naturale. Există legi fizice care guvernează funcționarea întregului Univers, de la galaxiile uriașe până la

cei mai mici atomi. Există legi care reglementează viața și moartea și legi care reglementează întâmplările din existența prezentă și altele create pentru Viața de Apoi.

Universul și tot ce se întâmplă în el se datorează legii cauză-efect a Creatorului. Totul a început atunci când Allah, Cauza originară a tuturor lucrurilor, a voit ca acesta să existe și l-a creat. Atunci când a voit să îi dea omului libertatea de a alege și de a urma propriul drum în viață, l-a informat că, în mod natural, în conformitate cu aceeași lege, vor exista consecințe pentru acțiunile sale atât în această viață, cât și în Viața de

Apoi. Allah Preaînaltul avertizează în Coran:

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ (٣٠)

„Nu vă lovește nicio nenorocire, decât pentru ceea ce agonisesc mâinile voastre, însă El iartă multe.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:30]

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (٢٥)

„Și feriți-vă de o nenorocire care nu-i va atinge doar pe cei care sunt nelegiuți dintre voi! Și să știți că Allah este Aspru la pedeapsă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:25]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a explicat:

„Când Allah trimite o pedeapsă împotriva unui popor, aceasta afectează pe oricine este în mijlocul lor; dar apoi oamenii vor fi înviați (individual) în conformitate cu faptele lor.” [Ahmad]

Astfel, în timpul existenței lumesti, condiția unui popor sau națiuni este determinată de majoritatea sa. Națiunea musulmană nu este o excepție. Ori de câte ori cei mai mulți dintre oameni sunt conștienți de Allah, ascultă de El, sunt cinstiți și productivi, societatea lor reflectă aceste valori și, în consecință, predomină justiția și prosperitatea. Puținii care s-au abătut de la Calea cea Dreaptă nu au un efect vizibil asupra bunăstării

comunității. Pe de altă parte, atunci când un mare număr de oameni L-au uitat pe Allah, devenind egoiști, iresponsabili și corupți, Allah a permis ca societățile lor să decadă în consecință. Minoritatea dreaptă, dar slabă, nu a putut preveni consecințele și nici scăpa de efectul general.

În Viața de Apoi, însă, consecințele faptelor bune și cele ale faptelor rele se manifestă pentru fiecare persoană în parte, după cum se menționează în hadith. Fiecare individ va fi judecat cu precizie și răsplătit în mod drept, în conformitate cu Cunoașterea perfectă a lui Allah cu privire la atitudinea lui generală și la situația unică din timpul vieții sale pe Pământ.

Astfel, islamul nu se bazează pe formule magice sau iluzii. Beneficiile și avantajele sunt realizate printr-o planificare și un efort continuu, în timp ce neglijența permite dezintegrarea și declinul. Acest lucru este valabil pentru toată lumea, pentru credincioși și necredincioși deopotrivă. Profetul (ﷺ) a spus:

„Allah nu îi pedepsește pe oamenii de rând pentru faptele liderilor până când liderii nu fac ceea ce oamenii sunt capabili să corecteze, dar nu corectează. Atunci Allah permite distrugerea atât a oamenilor, cât și a liderilor.” [At-Tabarani]

„Atunci când oamenii văd un opresor și nu încearcă să îl oprească, Allah va face ca fiecare dintre ei să sufere pedeapsa din cauza lui.” [At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah, sahih]

Cu toate acestea, Profetul (ﷺ) L-a implorat pe Domnul său pentru recompensa dreaptă a conducătorilor, a administratorilor și a altor persoane aflate în poziții de răspundere, **în conformitate cu comportamentul lor:**

„O, Allah, asuprește-l pe cel căruia i-a fost dată autoritate asupra comunității mele (**ummah**) și o asuprește; și tratează-l cu bunătate pe cel căruia i-a fost dată autoritate asupra comunității

mele (ummah) și o tratează cu bunătate.” [Ahmad]

Acest lucru este valabil pentru toate timpurile ce vor veni, iar rugile Trimisului lui Allah (ﷺ) nu au rămas niciodată fără răspuns.

Allah Preaînaltul i-a revelat Profetului Mohammed (ﷺ) că i-a dat omului o poziție de responsabilitate pe Pământ, pentru a-l îmbunătăți și a-l dezvolta și pentru a îmbunătăți calitatea vieții umane. Primii musulmani instruiți și educați de Trimisul lui Allah (ﷺ) erau pe deplin conștienți că există o cauză pentru fiecare întâmplare; așa că au folosit legile naturale stabilite de Allah Preaînaltul pentru a atinge succesul. Ei

s-au dedicat cauzei lui Allah și au folosit doar metode legale pentru a construi societatea lor și a-și atinge obiectivele. Au plănuit, s-au pregătit bine, au anticipat pericolele, au fost prudenți, au aplicat statistici și strategii și și-au folosit la maximum mințile și mijloacele materiale disponibile. Apoi, au avut încredere și s-au bazat pe Allah, fără a uita că rezultatul tuturor chestiunilor se află în Măinile Sale și poate fi obținut doar cu Permisivitatea Lui.

Profetul Mohammed (ﷺ) a fost foarte preocupat de bunăstarea tuturor oamenilor, dar a trebuit să-i **informeze că Allah Preaînaltul îi călăuzește**

numai pe cei care sunt dispuși să fie călăuziți:

„Exemplul călăuzirii și al științei cu care Allah m-a trimis este precum căderea unei ploii abundente pe pământ, din care o bucată era fertilă și a absorbit apa de ploaie și a scos la iveală vegetație și iarbă din abundență. (Și) altă bucată care era tare și a reținut apa de ploaie cu care Allah i-a binecuvântat pe oameni și ei o utilizează pentru băut (pentru ei și animalele lor) și pentru irigarea pământului. (Și) o bucată care era stearpă și care nici nu reține apa și nici nu produce vegetație (adică un pământ fără niciun beneficiu). Primul este exemplul unei persoane care înțelege

Religia lui Allah și obține beneficii din știința pe care Allah a revelat-o prin mine și o învață și îi învață pe alții. Ultimul (este exemplul) celui care nu îi pasă de ea și nu ia (nu acceptă) Călăuzirea lui Allah revelată prin mine (el este precum pământul sterp).” [Al-Bukhari]

Chiar și pentru credincios, aderarea la Calea cea Dreaptă nu este întotdeauna ușoară. De-a lungul vieții lumești, oamenii se luptă cu gândurile și sugestiile negative. Dar Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a învățat pe adepții săi cum să înfrunte astfel de probleme:

„(...) Fii sârguincios în ceea ce îți este de folos, cere ajutorul lui Allah și nu

renunța! Iar dacă pățești ceva, **să nu spui:** «Dacă aș fi făcut așa, s-ar fi întâmplat așa și așa...», **ci spune:** «Aceasta este ceea ce Allah a hotărât și a făcut ceea ce a voit...», deoarece acest «**dacă**» deschide calea Satanei.”
[Ibn Majah]

„Allah Preaînaltul a trecut cu vederea pentru ummah mea ceea ce apare în mintea cuiva, atât timp cât nu vorbește despre aceasta sau nu o pune în aplicare.” [At-Tirmidhi și An-Nasa’i]

„Va fi întotdeauna o parte a comunității mele care va urma adevărul. Ea nu va fi afectată de cei care au părăsit-o până când Hotărârea lui Allah va veni.” [At-Tirmidhi]

„Amintiți-vă des de distrugătoarea de plăceri - moartea. Pentru că nimeni nu își va aminti de ea într-o perioadă grea fără ca aceasta să devină mai ușoară pentru el, și nimeni nu își va aminti de ea într-o perioadă ușoară, fără ca aceasta să devină mai grea pentru el.”
[Ibn Hibban, hasan]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a avertizat că, deși oamenii pot considera că Viața de Apoi este foarte îndepărtată ca timp, loc sau posibilitate, este în realitate la fel de aproape precum plecarea fiecăruia din existența prezentă, începând cu moartea, și destinația finală este determinată chiar acum de ceea ce omul crede, **intenționează și face în viața prezentă:**

„Paradisul este mai aproape de fiecare dintre voi decât shirak-ul (curea din piele) de la pantof, și la fel este și Focul Iadului.” [Al-Bukhari]

„Allah Preaînaltul a spus: «Pe Puterea și Măreția mea, nu voi combina pentru robul Meu două certitudini, nici două temeri. Dacă el se simte în siguranță de Mine în această lume îl voi face să se teamă în Ziua în care îi voi aduna pe robii Mei, și dacă se teme de Mine în această lume îl voi face să se simtă în siguranță în Ziua în care îi voi aduna pe robii Mei.»” [Al-Bazzar, hasan]

„Când cineva moare, îi este arătată destinația sa dimineața și seara. Dacă este dintre oamenii din Paradis, atunci

(se va vedea) printre oamenii Paradisului, iar dacă este dintre oamenii Iadului, atunci (se va vedea) printre oamenii Iadului.” [Al-Bukhari]

„O persoană va fi (în Viața de Apoi) cu cei pe care îi iubește.” [Al-Bukhari și Muslim]

Ultima relatare, care a fost un motiv de bucurie printre companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!), îi asigură pe cei care îi iubesc pe Allah, pe Trimisul Său (ﷺ) și pe credincioșii drepecți că se vor bucura de compania lor în Paradis. Dar conține, de asemenea, un avertisment pentru cei care preferă compania celor păcătoși, răi sau nedemni, cum că li se vor

alătura în Focul Iadului. Prin urmare, omul ar trebui să analizeze cu atenție pe cine alege să iubească.

Printre principiile de bază ale islamului este răspunderea individuală, cu certitudinea că Allah Preaînaltul este Conștient de toate lucrurile. Consecințele naturale ale intenției și ale comportamentului cuiva, atât cele pozitive, cât și cele negative, alcătuiesc recompensa din Viața de Apoi. Restaurarea echilibrului dreptății într-un stadiu avansat al creației completează povestea existenței umane și nu este decât o altă manifestare a planului perfect al Creatorului. În existența următoare, vor funcționa noi tipuri de legi. Printre

acestea este aceea că pedeapsa este direct proporțională cu păcatul în timp ce recompensa este multiplicată de mai multe ori. Și printre ele este aceea că, spre deosebire de caracterul temporar al acestei lumi, Viața de Apoi este veșnică. Aceasta este existența reală care va dovedi că viața prezentă este, în esență, ne semnificativă, cu excepția faptului că este o perioadă de încercare și de examinare.

Cunoașterea unor astfel de aspecte contribuie semnificativ la succesul unei persoane în timpul testelor și a încercărilor acestei lumi. De asemenea, menține un echilibru sănătos între teamă și speranță, ambele motivându-l pe individ în mod constant spre

căutarea iertării și a aprobării
Domnului său. Tocmai de aceea,
Profetul (ﷺ) a descris unele realități ale
Viații de Apoi:

„Allah Preaînaltul a spus: «Am
pregătit pentru robul Meu
dreptcredincios (în Viața de Apoi)
lucruri pe care niciun ochi nu le-a
văzut, nicio ureche nu le-a auzit și
nicio minte nu și le-a putut imagina
vreodată.»” [Al-Bukhari și Muslim]

„Allah Preaînaltul prelungește timpul
unui opresor, dar când îl va apuca, nu
îl va lăsa să scape. «Astfel este
pedeapsa Domnului tău când El
pedepsește cetățile, dacă ele sunt
nelegiuite! Iar pedeapsa Lui este

dureroasă și aspră!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 11:102]”
[Al-Bukhari și Muslim]

„(În Ziua Învierii) Allah va înșfăca întreaga planetă Pământ (cu Mâna Sa), și va înfășura toate Cerurile cu Mâna Sa Dreaptă, și apoi va spune: «Eu sunt Regele; unde sunt regii Pământului?»”
[Al-Bukhari]

„Nimeni nu va intra în Paradis fără ca înainte să i se arate locul lui în Focul Iadului, dacă ar fi făcut rău - pentru a-i crește recunoștința. Și nimeni nu va intra în Focul Iadului fără ca înainte să i se arate locul lui în Paradis dacă ar fi făcut bine - pentru a-i crește regretul.” [Al-Bukhari]

Despre maniere și caracter

După victoriile musulmane inițiale care au eliberat oamenii de sub tirania războinicilor tribali, opresiunea romană și ocupația persană, islamul s-a răspândit rapid spre Est până în China, spre Vest până în Spania și adânc în Africa. Acest fenomen nu s-a datorat cuceririlor militare, ci personalităților exemplare ale musulmanilor activi care au călătorit până la pământurile lor ca muncitori, comercianți și dascăli. În acele secole timpurii ale islamului, Sunnah Profetului (ﷺ) era modelul inconfundabil de conduită care forma caracterul unui musulman. De multe ori, simplul contact cu credincioșii musulmani era de ajuns pentru ca

populația locală să se intereseze de religia remarcabilă care era capabilă să producă un astfel de standard ridicat de justiție și moralitate printre oamenii obișnuiți.

Allah Preaînaltul le-a acordat acelor musulmani succesul ca o consecință a aderării la Sunnah în viața lor publică și privată. Ei au făcut acesta conștienți pe deplin că este mijlocul adevărat prin care pot obține aprobarea Domnului lor. În numeroase ocazii, Mesagerul lui Allah (ﷺ) a afirmat:

„Cel mai iubit de Allah dintre robii Săi este cel cu caracterul cel mai bun.”

[At-Tabarani, sahih]

„Nu este nimic care să atârne mai greu în Balanță (în Ziua Judecării) decât un caracter bun.” [At-Tirmidhi și Abu Dawud, sahih]

Caracterul unei persoane, spre deosebire de aspectul său fizic, este ceva care poate fi modificat, iar acesta este unul dintre principalele motive pentru care a fost stabilită religia. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a dat avertismente, sprijin și sfaturi practice pentru îmbunătățirea manierelor, a comportamentului și a caracterului.

Un aspect pozitiv al caracterului unui credincios este satisfacția cu orice a oferit și hotărât Allah Preaînaltul, aprecierea Binecuvântărilor Domnului

său și faptul că nu este prea preocupat de plăcerile lumești și de confort. El își poate îndrepta astfel atenția spre lucruri care îi vor duce beneficii în viața veșnică ce va veni. Profetul (ﷺ) a spus:

„Bogația nu se află în abundența de bunuri lumești, ci în mulțumirea sufletului.” [Muslim și Ibn Majah]

„Mâncați, dați caritate și îmbrăcați-vă, dar fără extravaganta sau aroganță.” [An-Nasa’i]

„Ceea ce este puțin și suficient este mai bun decât ceea ce este mult și distrage atenția.” [Ahmad, sahih]

„Uitați-vă la cel (a cărui condiție este) mai joasă și nu la cel cu o condiție superioară, pentru că este mult mai probabil că astfel nu veți subestima favoarea lui Allah asupra voastră.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Jibril a venit la mine și a spus: «O, Mohammed, trăiește atât cât dorești pentru că, într-adevăr, vei muri. Și iubește pe cine dorești, dar îl vei părăsi. Și fă ceea ce dorești, pentru că vei fi compensat pentru aceasta. Și să știi că onoarea unui credincios se află în a sta noaptea în rugăciune și că puterea lui se află în lipsa lui de dependență de oameni.»” [Al-Hakim, hasan]

„Un om a venit la Profet (ﷺ) și a spus: «O, Mesager al lui Allah, arată-mi o faptă pe care, dacă o fac, Allah mă va iubi și oamenii mă vor iubi.» El (ﷺ) a răspuns: «Fii indiferent față de (plăcerile) lumii și Allah te va iubi, și fii indiferent față de ceea ce se află în mâinile oamenilor și oamenii te vor iubi.»” [Ibn Majah, At-Tabarani și Al-Hakim, sahih]

Măsura iubirii și a onoarei lui Allah pentru robul Său drept și cu un caracter bun poate fi arătată în moduri neașteptate, dar nu este întotdeauna evidentă în starea lui din viața prezentă. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a explicat:

„În ummah mea sunt cei care, dacă unul dintre ei I-a cerut lui Allah Paradisul, El i-l va acorda, dar dacă I-a cerut lui Allah ceva din această lume, El nu i-l va da din considerație pentru el[39].” [At-Tabarani, hasan]

Dobândirea de noi calități care alcătuiesc un caracter bun este posibilă cu efort și disciplină. Profetul însuși (ﷺ) obișnuia să Îi ceară lui Allah să-l îndrepte către cele mai bune maniere și să îi permită să le practice. El (ﷺ) obișnuia să spună:

„O, Allah, călăuzește-mă către cele mai bune maniere, căci nimeni nu poate călăuzi către cele mai bune dintre ele în afară de Tine; și

protejează-mă de manierele proaste, căci nimeni nu le poate îndepărta de mine în afară de Tine.” [An-Nasa’i și At-Tirmidhi]

Trimisul lui Allah (ﷺ) a avut mult de oferit în ceea ce privește călăuzirea în acest sens. **Sfatul său general pentru cei care îl întrebau era:**

„Spune: «Cred în Allah; și apoi fii drept.»” [Muslim]

Acest răspuns concis arată că numai credința sau pretinderea ei nu este suficientă și cuvintele trebuie să fie dovedite prin fapte. Un musulman are obligația să fie drept în toate relațiile sale, și mai ales față de Creatorul său,

prin ascultare atentă și adorare sinceră. Apoi, el trebuie să fie onest, etic și atent față de toți oamenii și creaturile, **precum și față de întreaga creație:**

„Oricine dorește să fie salvat de Foc și să intre în Paradis trebuie să întâlnească moartea crezând în Allah și în Ziua de Apoi; și trebuie să îi trateze pe oameni așa cum ar dori să fie tratat.” [Muslim]

„Niciunul dintre voi nu este cu adevărat credincios până când nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru sine.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Nu desconsiderați nicio faptă bună, chiar dacă (este vorba despre) a îl întâlni pe fratele tău cu o față zâmbitoare.” [Ahmad și Muslim]

„Allah este Generos și iubește generozitatea; El iubește bunele maniere și le urăște pe cele rele.” [At-Tabarani și Al-Hakim, sahih]

„Semnele ipocritului sunt trei: atunci când vorbește, minte; atunci când face un legământ, îl încalcă; și atunci când îi este acordată încrederea, o trădează.” [Al-Bukhari și Muslim]

Pe lângă cuvintele Profetului (ﷺ), există relatări în care caracterul său a fost descris de către cei care l-au

cunoscut. De exemplu, un băiat care l-a servit timp de nouă ani, **a spus:**

„El (ﷺ) a fost cel mai bun, cel mai generos și cel mai curajos dintre oameni. Niciodată nu a spus despre nimic din ceea ce am făcut «**De ce ai făcut aceasta?**» și nu a menționat niciodată greșelile mele. Nici măcar nu mi-a spus vreodată «**of**» [\[40\]](#).”

[Muslim]

Soția lui, ‘Aishah (**Allah să fie mulțumit de ea!**), i-a răspuns unui om care a întrebat cu privire la manierele Profetului (ﷺ): „Caracterul lui era Coranul.” [Ahmad și Muslim], ceea ce înseamnă că el (ﷺ) a trăit în conformitate cu învățăturile

acestuia. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a mai spus: „Mesagerul lui Allah (ﷺ) nu a lovit niciodată pe nimeni cu mâna lui, nicio femeie, niciun rob, decât atunci când lupta pentru cauza lui Allah. Și niciodată nu s-a răzbunat pe cineva care l-a rănit, decât atunci când o interdicție de-a lui Allah era încălcată și se răzbuna în Numele lui Allah.” [Muslim]

Profetul (ﷺ) a spus: „Allah mi-a revelat că ar trebui să fiți modești, pentru ca nimeni să nu arate vanitate față de altul și nimeni să nu tiranizeze pe altul.” [Muslim]

Considerația față de alții era evidentă în comportamentul său de zi cu

zi. Atunci când conducea oamenii în rugăciune era scurt, astfel încât să nu le provoace dificultăți, deși atunci când se ruga singur prelungea rugăciunea sa, mai ales pe timp de noapte. Când auzea ceva criticabil despre cineva, nu îi menționa numele în public, **ci spunea doar:**

„Ce se întâmplă cu oamenii care fac cutare și cutare?” [Abu Dawud, sahih]

El (ﷺ) și-a exprimat preocuparea pentru adepții săi și pentru viitorul musulmanilor, avertizându-**i să fie atenți și să nu cadă în practicile care duc la eșecul individual sau la declinul și prăbușirea colectivă:**

„Nu mă tem pentru voi de sărăcie, ci de concurența în dobândirea celor lumești. Și nu mă tem pentru voi de greșeli, ci de intenția deliberată.” [Ahmad și Al-Hakim, sahih]

Preocuparea lui (ﷺ) pentru toți oamenii a fost evidentă în modul în care s-a întristat pentru cei care au refuzat mesajul său de adevăr și dreptate, preferând în schimb calea care duce către Focul Infernului și regretul etern.

Un om cu un caracter bun este descris ca fiind lipsit de resentimente, nu este zgârcit sau lacom, nu deranjează oamenii și evită cuvintele jignitoare și bârfele. El este modest, demn, sincer,

răbdător și prietenos. Se preocupă pentru oameni, dar nu este intruziv; se străduiește să îi mulțumească pe alții, este plăcut, apreciativ și simpatic, dar nu naiv. El este dedicat și atent, dar poate fi ferm atunci când este necesar. Aceasta a fost dispoziția Mesagerului lui Allah (ﷺ), a cărui conștientizare a situațiilor reale l-a îndemnat să avertizeze:

„Credinciosul nu este mușcat (înțepat) în același loc de două ori.” [Al-Bukhari]

De asemenea, el (ﷺ) a dat următorul sfat:

„Iubește moderat pe cel pe care îl iubești, pentru că e probabil ca într-o bună zi să îl urăști. Și urăște moderat pe cel pe care îl urăști, pentru că e probabil ca într-o bună zi să îl iubești.”
[At-Tirmidhi, sahih]

În plus, le-a indicat musulmanilor direcția bună, **spunând:**

„Oricine dă de dragul lui Allah, păstrează de dragul lui Allah, iubește de dragul lui Allah, urăște de dragul lui Allah și se căsătorește de dragul lui Allah și-a perfecționat, cu adevărat, credința.” [At-Tirmidhi, hasan]

Profetul lui Allah (ﷺ) le-a indicat oamenilor cum să recunoască în ei

semnele unui om drept și cele ale unui nelegiuit, **spunând:**

„Dreptatea se află în caracterul cel bun, iar fărădelegea este ceea ce șovăie în tine și ți-ar displace ca oamenii să descopere.” [Muslim]

El (ﷺ) a predicat prin propriul exemplu, **iar instrucțiunile și sfaturile sale au pus accentul și mai mult pe acesta:**

„Nu permiteți răul (**nimănui**) și nici răul (**în reciprocitate**).” [Ad-Daraqutni, hasan]

„Acela dintre voi care vede un lucru rău, să îl schimbe cu mâna sa, dacă nu poate, atunci cu limba sa, dacă nu poate, atunci să îl urască în inima sa, și

aceasta este cea mai slabă formă a credinței[41].” [Muslim]

„Credinciosul care se amestecă cu oamenii și este răbdător față de vătămarea lor este mai bun decât credinciosul care nu se amestecă cu oamenii și nu este răbdător față de vătămarea lor.” [Ahmad și At-Tirmidhi, sahih]

„Să vă informez cu privire la cel mai bun martor? Este acela care își procură dovezile înainte să i se ceară acest lucru.” [Muslim]

„Faceți lucrurile ușoare și nu le faceți dificile; dați vești bune și nu-i alungați pe oameni.” [Al-Bukhari]

„Fie ca Allah să aibă milă de omul care este indulgent atunci când vinde, atunci când cumpără și atunci când cere să i se plătească.” [Al-Bukhari]

„Cel Milostiv (**Ar-Rahman**) va arăta milă față de oamenii miloși. Fiți cu milă față de aceia care sunt pe Pământ, iar Cel care este deasupra Cerurilor va avea milă de voi.” [Ahmad, Abu Dawud și At-Tirmidhi, sahih]

„Nu vă invidiați unii pe alții, nu oferiți unul mai mult decât altul (**pentru a ridica prețurile**), nu vă urâți unul pe altul, nu vă întoarceți spatele unul altuia, nu începeți negocieri, când alții le-au început mai înainte. O, robi ai lui Allah, fiți frați! (...)” [Muslim]

„Face parte din excelența islamului unei persoane a abandona ceea ce nu o privește.” [At-Tirmidhi, sahih]

„Este într-o stare bună cel care se preocupă de propriile defecte mai degrabă decât de cele ale altor persoane.” [Al-Bazzar, hasan]

„Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi trebuie să spună numai cuvinte bune sau să tacă.” [Al-Bukhari]

„Este suficient cât să fie considerată minciună faptul că o persoană vorbește despre tot ceea ce aude.” [Muslim]

„(...) Nu îi bârfiți pe musulmani și nu le căutați greșelile. Pentru că aceuia care caută greșelile fratelui său

musulman, Allah îi va căuta greșelile, iar dacă Allah va căuta greșelile cuiva, El îl va dezonora în propria casă.” [Abu Dawud, sahih]

„Dacă cineva te insultă și te descrie cu un defect pe care nu îl ai, nu-l descrie cu un defect pe care el îl are. Mai degrabă, lasă-l să-și câștige păcatul, iar tu vei avea recompensa; și nu blestema pe nimeni.” [Ibn Hibban, sahih]

Trimisul lui Allah (ﷺ) a îndemnat la toleranță, iertare și la a evita răzbunarea. El (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, Allah este Bun și iubește bunătatea. De asemenea, El dăruiește pentru bunătate ceea ce nu dăruiește

pentru răutate (...)” [Muslim și Abu Dawud]

„Niciunei gospodării nu îi este dată îngăduință fără ca aceasta să îi fie spre beneficiu.” [At-Tabarani, sahih]

„Allah nu îi sporește decât onoarea robului Său care îi iartă (pe alții).” [Muslim]

El (ﷺ) îi ierta pe cei care erau ofensivi în relațiile lor cu el la nivel personal, dar, dacă fărădelegea avea legătură cu nesupunerea față de Allah sau cu nedreptățirea altora, el (ﷺ) își arăta dezaprobarea și mânia și nu ezita să ia măsurile necesare. **Acest lucru se**

reflectă în avertismentele severe adresate păcătoșilor care nu se căiesc:

„Cel care pedepsește oamenii fără milă în această lume va fi cel mai lipsit de milă dintre oameni atunci când va fi pedepsit de Allah în Ziua Învierii.” [Ahmad, sahih]

„Cel mai aspru pedepsit dintre oameni în Ziua Învierii este un lider nedrept.” [At-Tabarani, hasan]

„Temeți-vă de ruga celui care este nedreptățit, chiar dacă este un necredincios, pentru că nu există niciun paravan între aceasta și Allah.” [Ahmad, sahih]

„Pentru fiecare trădător va exista un steag după care va fi recunoscut în Ziua Învierii.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Printre lucrurile pe care oamenii le știau din cuvintele profeției anterioare se află: atunci când nu simți rușine poți face orice dorești.” [Al-Bukhari]

„(...) Cel mai rău dintre oameni este cel pe care alții îl lasă în pace din teamă de răul său.” [Al-Bukhari]

Avertismentele transmise de Mesagerul lui Allah (ﷺ) în legătură cu pedepsele din Viața de Apoi sunt echilibrate cu nenumărate indicații cu privire la cum pot fi evitate și cum poate fi obținut Paradisul prin

intermediul unei adorări corecte și a faptelor bune. Studiul și reflecția arată că îndrumarea Profetului (ﷺ) este cuprinzătoare, echilibrată și completă. El (ﷺ) a folosit diferite abordări în legătură cu diferite probleme, deoarece condițiile și personalitățile sunt diverse. El (ﷺ) a spus:

„Într-adevăr, religia este ușoară, și nimeni nu va face religia dificilă fără ca acest lucru să îl copleșească. Așadar, faceți ceea ce este drept, străduiți-vă pentru perfecțiune, primiți vestea cea bună (a recompensei) și căutați ajutor prin rugăciune dimineața, după-amiaza și o parte din noapte.”

[Al-Bukhari]

Despre fapte și acte de adorare

Allah Preaînaltul precizează în Nobilul Coran că adorarea Lui este scopul existenței umane [42] și, de asemenea, că a dat viață omului pe Pământ pentru a-l testa și pentru a vedea cine face cele mai bune fapte [43], referindu-se la faptele pe care cineva le face în timp ce intenționează să Îl adore, pentru că orice faptă care este făcută sau evitată în timp ce este căutată acceptarea lui Allah devine automat un act de adorare. Cu toate acestea, Profetul (ﷺ) a afirmat că Allah Preaînaltul nu primește niciun fel de beneficiu din adorarea creației Sale și nici refuzul acesteia de a face acest lucru nu Îl afectează câtuși de puțin. În realitate,

robii Săi sunt cei care beneficiază de pe urma adorării și a ascultării lor, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi, iar acest lucru este un alt aspect al Milei nelimitate a Creatorului. Orice efort pe calea Lui aduce un rezultat benefic. Pentru a cita doar câteva exemple de cauză și efect date de Profet (ﷺ) pe tema adorării:

„Niciun grup de oameni nu se adună într-una dintre casele lui Allah pentru a recita Cartea lui Allah, pentru a o studia și a-i învăța pe alții, fără ca liniștea să coboare asupra lor, fără să îi cuprindă Mila lui Allah, fără ca îngerii să îi înconjoare și Allah să îi pomenească printre cei care se află în

Compania Sa.” [Muslim, at-Tirmidhi și Abu Dawud]

„Recitați Coranul, pentru că va veni în Ziua Învierii ca mijlocitor pentru cei care l-au recitat.” [Ahmad și Muslim]

„Cel care recită Coranul și este iscusit întru aceasta este alături de îngerii cei nobili, iar acela care citește și se poticnește în citirea lui și aceasta reprezintă o greutate pentru el, are o răsplată dublă (răsplata pentru recitare și răsplata pentru greutatea întâmpinată).” [Abu Dawud și At-Tirmidhi]

„Cele cinci rugăciuni (obligatorii), (rugăciunea de) vineri până la

următoarea vineri și (postul din) luna Ramadan până la următoarea lună Ramadan sunt ispășire pentru ceea ce a avut loc între ele, atât timp când sunt evitate păcatele majore[44].” [Muslim]

„Plătiți zakāh (caritate) din averea voastră, pentru că vă va purifica.” [Ahmad, hasan]

„Într-adevăr, suplicația celui care postește din momentul întreruperii postului nu este refuzată.” [Ibn Majah]

„Păcatele comise între o ‘Umrah și următoarea sunt iertate, iar răsplata pentru Hajj Mabruur nu este decât Paradisul.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Cea mai bună rugăciune după cea obligatorie este rugăciunea din noapte.” [An-Nasa’i]

„Domnul nostru Preaslăvitul și Preaînaltul coboară în fiecare noapte la Cerurile din dunya (Cerurile cele mai de jos ale acestei lumi)[45], atunci când mai rămâne doar o ultimă treime din noapte și spune: «Cine Mă cheamă pentru a îi răspunde? Cine Îmi cere astfel încât să îi dau? Cine își cere iertare de la Mine astfel încât să îl iert?»” [Al-Bukhari]

Fiecare dintre relatările precedente ilustrează faptul că actele de adorare motivate de supunerea conștiințioasă sunt cauzele unor rezultate

benefice. Profetul Mohammed (ﷺ) a menționat această relație dintre cauză și efect ca o încurajare pentru credincioși, pentru ca aceștia să își folosească în mod eficient timpul, abilitățile, mijloacele și oportunitățile pe care le dețin pentru a obține ceva dezirabil sau avantajos.

Alte ahadith dezvăluie că faptele cele mai bune și mai iubite de Allah Preaînaltul sunt obligațiile religioase pe care El le-a rânduit, deci acestea trebuie să fie întotdeauna o prioritate pentru credincios. Îndeplinirea acestor obligații aduc cele mai mari beneficii și niciuna dintre ele nu poate fi vreodată înlocuită de un act de adorare voluntar de orice fel. Atunci când un

musulman își îndeplinește obligațiile religioase, respectând cu atenție cerințele și condițiile acestora, el s-a eliberat de păcatul neglijenței și a câștigat Recompensa generoasă care i-a fost promisă de către Allah Preaînaltul.

După îndeplinirea actelor de adorare obligatorii, omul poate merge mai departe pentru a obține beneficii suplimentare și pentru a se apropia și mai mult de Allah Preaînaltul. Profetul (ﷺ) a relatat că Allah Preaînaltul a spus:

„Cel mai iubit lucru cu care robul Meu se apropie de Mine sunt îndatoririle religioase pe care i le-am impus lui, iar robul Meu continuă să se apropie de

Mine prin ceea ce face nafl (**actele voluntare**) până când ajung să Îl iubesc; și atunci când Îl iubesc, Eu sunt auzul cu care aude, ochii cu care vede, mâna cu care lovește și piciorul cu care umblă. Dacă el cere (**ceva**) de la Mine, cu siguranță Îi voi da, și dacă el caută adăpost la Mine, cu siguranță i-l voi acorda.” [Al-Bukhari][\[46\]](#)

Dar adorarea nu se limitează doar la ritualurile formale de rugăciune, post, pelerinaj și așa mai departe. Aceasta include tot ceea ce este plăcut de Allah Preaînaltul dintre cuvinte, fapte, atitudini și intenții și include respectarea comportamentului drept poruncit de El, **Preaînaltul**: onestitatea, a se împotrivi nedreptății, respectul și

tratamentul bun al oamenilor, predarea de cunoștințe, sfătuirea, prevenirea efectelor nocive și a oferi beneficii; toate acestea devin forme de adorare, atât timp cât intenția credinciosului atunci când le face este obținerea acceptării Creatorului său. Multe dintre relatările Profetului (ﷺ) demonstrează că noțiunea de adorare este vastă și cuprinzătoare. De exemplu, el (ﷺ) a spus:

„Persoana care are grijă de o văduvă, de un sărac sau de un nevoiaș este asemeni unui mujahid care luptă pe Calea lui Allah sau asemenea celui care postește în timpul zilei și se roagă pe timpul nopții.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Fiecare faptă bună este caritate, iar cel care conduce către bine este asemeni celui care îl înfăptuiește.” [Al-Baiyhaqi, sahih]

„Nu există niciun musulman care plantează un copac sau niște semințe din care apoi o pasăre, o persoană sau un animal mănâncă, fără ca aceasta să fie considerată o caritate pentru el.” [Al-Bukhari și At-Tirmidhi][\[47\]](#)

„Printre cele mai bune fapte este aceea de a face un credincios fericit; plătind pentru el o datorie; satisfăcându-i o necesitate; alinându-i o problemă.” [Al-Baiyhaqi, sahih]

Astfel, se poate înțelege că apropierea de Allah este obținută în primul rând printr-un comportament care Îi este plăcut Lui. Metodele care trebuie utilizate pentru acest scop au fost prezentate în Nobilul Coran și dezvoltate în detaliu în Sunnah. Însă, Profetul (ﷺ) a subliniat că fapta bună în sine este insuficientă. Aceasta trebuie să fie însoțită de intenția corectă, ceea ce înseamnă că trebuie făcută numai pentru mulțumirea lui Allah Preaînaltul și a nimănui altcuiva, și pentru niciun alt motiv. Acesta este modul în care faptele cuiva devin acte de adorare și se deosebesc de cele făcute din obișnuință, datină sau ipocrizie. Profetul (ﷺ) a avertizat:

„Faptele sunt judecate după intenții, și fiecare om va avea doar ceea ce a intenționat.” [Al-Bukhari și Muslim]

Astfel, atunci când cineva intenționează ceva pentru aprobarea Creatorului său, el va avea acea aprobare și răsplata ei, iar dacă fapta este făcută pentru un scop lumesc, precum lauda și recunoașterea, el va avea în această viață ceea ce a căutat, dar fără aprobarea și răsplata lui Allah Preaînaltul, pentru că Dreptatea Lui este precisă și perfectă.

Acest aspect al Tradiției (Sunnah) Profetului (ﷺ) cuprinde totul în viața unui credincios. În Nobilul Coran,

Allah Preaînaltul l-a instruit pe Trimisul Său (ﷺ):

وَقُلْ اَعْمَلُوا فَسَيَرَى اللّٰهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ اِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ
بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (١٠٥)

„Și spune (o, Mohammed): «Lucrați
(faceți ceea ce vi s-a poruncit), căci
Allah va vedea lucrul vostru ca și
Trimisul Său și dreptcredincioșii! Și
veți fi voi aduși la Cel care le cunoaște
pe cele nevăzute și pe cele văzute și vă
va vesti vouă cele pe care le-ați
făcut!»” [Traducerea sensurilor
Nobilului Coran, 9:105]

Așadar, Profetul (ﷺ) i-a sfătuit pe
adeptii săi să își folosească în mod
eficient abilitățile și orice moment
liber pe care îl găsesc în timpul lor

pentru a spori eforturile pozitive și constructive, **spunând:**

„Există două binecuvântări pe care mulți oameni le risipesc: sănătatea și timpul liber.” [Al-Bukhari și Ibn Majah]

De asemenea, el (ﷺ) a spus:

„Aveți taqwa (fii conștienți de Allah) oriunde vă aflați; iar după ce ați făcut rău, să faceți fapte bune, ca să le șteargă pe cele rele și purtați-vă cu bunăvoință față de oameni.” [Ahmad, Abu Dawud și At-Tirmidhi, hasan]

„Cel mai bun dintre oameni este cel a cărui viață este lungă și ale cărui fapte sunt bune (...); (...) cel mai rău dintre

oameni este cel a cărui viață este lungă și ale cărui fapte sunt rele.” [At-Tirmidhi, hasan]

Era datoria lui (ﷺ) să le transmită oamenilor care fapte sunt pe placul lui Allah și să-i informeze că trebuie să se străduiască pentru a dovedi credința lor. Și a făcut-o în modul cel mai complet. Mai rămâne ca aceia care pretind credința să confirme acest lucru, **din moment ce Allah Preaînaltul afirmă în mod clar că există o responsabilitate de ambele părți:**

(...) فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَّا حُمِّلْتُمْ (...)

„(...) Dacă ei se întorc (îndepărtându-se de la supunere), el răspunde doar

pentru cele cu care a fost însărcinat (transmiterea mesajului), iar vouă vă revine răspunderea pentru cele cu care ați fost însărcinați (de a vă supune și a primi mesajul) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:54]

Pentru a face un lucru în modul cel mai eficient și eficace, este necesară cunoașterea adecvată a acestuia. În special, trebuie să știm modalitățile corecte prin care ne putem asigura aprobarea și răsplata lui Allah, fapt care a fost confirmat și accentuat de către Trimisul Său (ﷺ):

„Căutarea cunoașterii este obligatorie pentru fiecare musulman (atât pentru

bărbați, cât și pentru femei).” [Ibn Majah, sahih]

„Oricui urmează o cale în căutarea cunoașterii, Allah îi va facilita o cale către Paradis.” [Muslim]

„Celui care urmează o cale în căutarea cunoașterii, Allah îi va face ușoară calea către Jannah (Paradis). Îngerii își vor coborî aripile asupra celui care caută cunoașterea, fiindu-le plăcută îndeletnicirea lui. Locuitorii Cerurilor și ai Pământului, chiar și peștele din adâncul apelor se roagă pentru iertarea lui. Superioritatea celui învățat asupra unui credincios devotat este asemeni celei a Lunii față de celelalte stele (în ceea ce privește strălucirea). Învățații

sunt moștenitorii Profetilor care nu lasă moștenire nici dinari și nici dirhami [48], ci numai cunoaștere (învățătură); iar cel care o dobândește, dobândește, de fapt, o parte abundentă.” [Abu Dawud și At-Tirmidhi]

„Fie ca Allah să facă strălucitoare fața unei persoane care aude de la mine o afirmație și o transmite așa cum a auzit-o. S-ar putea întâmpla ca acela care o aude să o înțeleagă mai bine decât cel care o transmite.” [Ahmad, sahih]

„Cel care îi îndeamnă pe alții să urmeze călăuzirea cea dreaptă, primește o răsplată egală cu a acelor

care o urmează, fără ca răsplata lor să scadă în vreun fel.” [Ahmad]

Profetul (ﷺ) a încurajat întotdeauna căutarea și predarea cunoștințelor, inclusiv introspecția în istorie, înțelegerea legilor naturale care guvernează evenimentele, dezvoltarea Pământului spre beneficiul umanității, nevoia de a apela la specialiști în fiecare domeniu, reglementarea conduitei publice și private, tehnicile de dialog cu disciplină și diplomatie, conștientizarea realităților actuale și luarea în considerare a situațiilor existente, percepția obiectivelor din spatele deciziilor juridice și aplicarea condițiilor necesare pentru ca faptele să fie acceptate.

În conformitate cu Nobilul Coran și Sunnah, există două cerințe pentru ca Allah Preaînaltul să accepte orice faptă:

1) corectitudinea, ceea ce înseamnă că este ceva legal și este făcut în conformitate cu modalitățile prevăzute de Allah Preaînaltul și de Trimisul Său (ﷺ), și

2) sinceritatea, care înseamnă că fapta este făcută pentru aprobarea lui Allah Singur. Acesta este motivul pentru care Profetul (ﷺ) a avertizat:

„Poate cineva care postește nu câștigă nimic de la postul lui în afară de foame și sete și poate cineva care stă și își

petrece noaptea rugându-se nu câștigă nimic de la rugăciunea lui în afară de lipsa de somn.” [Ibn Majah, sahih] și,

„Cel care inovează un lucru în această chestiune a noastră (islamul), va avea (aceasta) respinsă (de către Allah)[49].” [Al-Bukhari și Muslim]

Unele dintre cele mai semnificative și esențiale informații cu privire la fapte și adorare lăsate de Trimisul lui Allah (ﷺ) sunt următoarele:

„Cele mai iubite fapte de Allah sunt cele făcute în mod regulat, chiar dacă acestea sunt puține.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Ia de la fapte tot ceea ce poți, pentru că Allah nu Își pierde interesul până când tu nu o faci. Și într-adevăr, faptele cele mai iubite de Allah sunt cele continue, chiar dacă acestea sunt puține.” [Al-Bukhari și Muslim]

„Într-adevăr, Allah a rânduit conștiinciozitatea în fiecare chestiune.” [Muslim]

„Allah iubește ca atunci când unul dintre voi face ceva, să o facă bine.” [At-Tabarani, hasan]

„Allah iubește ca atunci când unul dintre voi face ceva, să o facă cu precizie.” [Al-Baiyhaqi, hasan]

„Allah Preaînaltul și Preaslăvitul a spus: «Îmi sunt Suficient Mie Însuși, fapt pentru care nu am nevoie să am vreun asociat. Astfel, pe cel care face o faptă de dragul altcuiva în afară de Mine, Îl voi abandona atât pe el, cât și politeismul său»” [Muslim]

„Nu trebuie să existe ascultare de o ființă creată dacă aceasta constă în neascultarea Creatorului.” [Ahmad, sahih]

„De cel care caută Mulțumirea lui Allah prin ceea ce îi nemulțumește pe oameni, Allah va fi mulțumit, și îi va face pe oameni să fie mulțumiți de el; și oricine caută să-i mulțumească pe oameni prin ceea ce Îl nemulțumește

pe Allah, atunci Allah va fi nemulțumit de el și îi va face pe oameni să fie nemulțumiți de el.” [At-Tirmidhi]

„Atunci când un rob are obiceiul de a face un lucru bun și se îmbolnăvește sau călătorește, ceea ce obișnuia să facă îi va fi înregistrat ca atunci când era sănătos și acasă.” [Ahmad și Abu Dawud]

„Acela care cere cu sinceritate de la Allah să moară ca un martir, va atinge poziția martirilor chiar dacă ar muri în patul lui.” [Muslim]

„Atunci când o persoană moare, faptele sale se sfârșesc cu excepția a trei: caritatea care se perpetuează,

cunoașterea de care oamenii beneficiază și un fiu pios care se roagă pentru ea.” [Muslim]

Unii dintre companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) l-au întrebat pe Profet (ﷺ) cu privire la chestiunea predestinării - dacă are vreun rost efectuarea de fapte bune, având în vedere că Allah Preaînaltul a hotărât deja cui i-a fost destinat Iadul și cui i-a fost destinat Paradisul. El (ﷺ) a răspuns:

„«Străduiți-vă, pentru că fiecăruia îi sunt facilitate cele pentru care a fost creat.»» Apoi a recitat:

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى (١) وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى (٢) وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى (٣) إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّى (٤)
فَأَمَّا مَنْ أُعْطِيَ وَاتَّقَى (٥) وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى (٦) فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَى (٧) وَأَمَّا مَنْ بَدَّلَ وَاسْتَعْتَى
(٨) وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَى (٩) فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَى (١٠)

«Cât despre cel care dăruiește (drept milostenie din averea sa) și se teme de Allah (ascultând Poruncile Sale și oprindu-se de la ceea ce El a interzis) ~ Și crede în al-husna (cea mai bună; crede că Allah îl va recompensa pentru tot ceea ce a oferit drept milostenie și că îl va răsplăti pentru faptele sale bune și crede, de asemenea, în Unicitatea lui Allah și în dreptul Său de a fi adorat doar El, Care nu are parteneri), ~ Aceluia îi vom netezi Noi calea către ușurință (bunătațe; îl vom călăuzi pe el către Calea cea Dreaptă și faptele bune). ~ Cât despre cel care se zgârcește (care este lacom) și se consideră pe sine autosuficient (consideră că nu are nevoie de Allah

sau de Răsplata Sa) ~ Și neagă al-husna (nu crede că Allah îl va recompensa pentru ceea ce a cheltuit drept milostenie din averea sa și neagă, de asemenea, Unicitatea lui Allah), ~ Aceluia îi vom netezi Noi calea către greutate (pentru cel nelegiuit vom netezi calea către rău, iar el va merita Pedepșa lui Allah în Viața de Apoi și Allah niciodată nu îl călăuzește pe cel nedrept).» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 92:5-10]” [Al-Bukhari și Muslim]”

Ceea ce a vrut să spună cu aceasta este că Allah Preaînaltul a hotărât destinul fiecărei persoane datorită unei cauze, și acea cauză este intenția și acțiunea acesteia de-a lungul vieții sale pe

Pământ. Cunoașterea Divină a ceea ce fiecare individ va face în timpul vieții sale nu afectează libertatea lui de a decide și de a acționa pe cont propriu, pentru că el nu știe ceea ce Domnul său a decretat și, prin urmare, este în întregime responsabil pentru propria alegere. Atunci când o persoană intenționează să facă rău, în ciuda călăuzirii și a avertizărilor Creatorului său, Allah este Nemulțumit și îl părăsește, dacă nu se căiește și caută iertarea. De asemenea, în momentul în care cineva intenționează să facă ceea ce este drept și bun, Allah Preaînaltul îl ajută să-l realizeze și să câștige recompensa.

Profetul (ﷺ) i-a încurajat pe oameni să gândească și să caute cunoștințe. El (ﷺ) a demonstrat cum ar trebui valorificate caracteristicile unice ale fiecărui individ și canalizate în direcția cea bună, făcând aluzie la acest fapt atunci când a spus:

„(...) fiecăruia îi sunt facilitate cele pentru care a fost creat.”

El (ﷺ) nu vorbea doar despre Paradis și Iad, ci și despre distincțiile individuale care trebuie să fie dezvoltate, rafinate și direcționate în slujba omenirii, iar nu spre rău.

El (ﷺ) a stabilit, de asemenea, principiile și metodologia sistematică

pentru a obține cunoștințe, predicându-le și acționând în conformitate cu ele.[\[50\]](#) Tendințele către exces ale companionilor săi au fost verificate și corectate. S-a dat atenția cuvenită atât problemelor fundamentale, cât și celor secundare, din moment ce toate sunt parte a religiei, dar cele fundamentale au avut întotdeauna prioritate, pentru că ele sunt baza pentru toate celelalte reforme. Musulmanii nu au fost lăsați să se preocupe de mijloace și proceduri până în punctul în care să uite obiectivele majore.

Când este înțeleasă și aplicată într-un mod inteligent și echilibrat, Sunnah pune toate lucrurile în ordine, de la eticheta personală și socială până la

politica de guvernare și relațiile internaționale. Este cheia tuturor lucrurilor bune și dezirabile, fundamentul unei civilizații superioare și calea spre succes în viața prezentă și în Viața de Apoi.

Suplicațiile Profetului (ﷺ)

Musulmanii au fost încurajați întotdeauna să învețe și să recite o parte din suplicațiile care au fost predicate sau rostite de Mesagerul lui Allah (ﷺ), nu numai pentru că vorbele sale sunt concise, complete și elocvente din punct de vedere lingvistic, ci și pentru că, în mod evident, el (ﷺ) a fost cel mai bine informat în legătură cu modul în care

ar trebui să ne adresăm Creatorului Universului. De o importanță suplimentară sunt manierele Profetului (ﷺ) atunci când se adresează Domnului său Preaînalt: smerenia și sinceritatea lui, recunoașterea imperfecțiunii umane, recunoaștința pentru favoruri și binecuvântări, starea sa de spirit și concentrarea, perseverența și persistența politicoasă și încrederea lui în Înțelepciunea și răspunsul lui Allah. Aceasta reprezintă, de asemenea, o caracteristică importantă a Tradiției (**Sunnah**) Profetului (ﷺ).

Atunci când este folosită în mod corect, suplicația este un instrument eficient pentru obținerea a ceea ce ne dorim și pentru prevenirea a ceea ce ne

provoacă teamă. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a oferit următoarele informații și instrucțiuni cu privire la acest subiect:

„(...) Nimic nu poate schimba destinul în afară de suplicație (...)” [At-Tirmidhi și Al-Hakim, hasan]

„Acela care dorește ca suplicațiile sale să îi fie acceptate în momentele grele trebuie să își sporească suplicațiile în momentele bune.” [At-Tirmidhi, hasan]

„Trei suplicații primesc răspuns: cea a celui care postește, cea a celui care a fost nedreptățit și cea a unui călător.” [Al-Baiyhaqi, sahih]

„Trei suplicații primesc răspuns fără îndoială: cea a celui care a fost nedreptățit, cea a unui călător și cea a unui părinte pentru copilul lui.” [Ibn Majah][\[51\]](#)

„Nu vă rugați împotriva voastră, nu vă rugați împotriva copiilor voștri, nu vă rugați împotriva servitorilor voștri și nu vă rugați împotriva averii voastre. Se poate întâmpla ca ruga voastră să aibă loc într-un moment în care Allah oferă ceea ce ați cerut și ca ruga voastră să fie îndeplinită.” [Abu Dawud, sahih]

„Niciunul dintre voi să nu își dorească moartea pentru o calamitate care îl lovește; dar, dacă nu poate evita să o

dorească, să spună: «O, Allah! Ține-mă în viață atât timp cât aceasta este benefică pentru mine și ia-mi sufletul atunci când moartea va fi mai bună pentru mine!» [An-Nasa’i, sahih]

Este evident, însă, atât din biografia Profetului (ﷺ), cât și din istoria timpurie a islamului, că Sunnah nu pledează doar pentru suplicație, ci aceasta trebuie să fie însoțită de un efort adecvat, bazat pe cunoștințe solide. Atât efortul fizic, cât și suplicația sunt cauze și mijloace pentru a obține efectul dorit în orice încercare, iar neglijarea oricăreia dintre acestea va slăbi forța care determină rezultatul. Spre exemplu, iertarea păcatelor nu poate fi obținută decât

prin căință, regret și determinarea ca niciodată să nu fie repetate, precum și prin suplicație lungă și sinceră pentru a obține iertarea lui Allah Preaînaltul. Și orice proiect întreprins necesită o anumită planificare, pregătire și muncă grea însoțită de suplicații. În mod similar, credinciosul perceptiv caută adăpost la Allah Preaînaltul de rău în timp ce face tot posibilul să îl evite; și el cere la Allah Paradisul, străduindu-se în același timp din greu să-l atingă prin acțiuni drepte.

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a folosit suplicația ca pe un supliment esențial al eforturilor sale, conform legii cauzei și a efectului. Metoda lui era aceea de a se strădui din greu în timp ce apela la

Allah pentru ajutor și asistență, deoarece acțiunea corectă și suplicația persistentă sunt printre cele mai puternice cauze ale succesului. Așadar, el (ﷺ) a cerut și a lucrat, a implorat și a trudit; iar apoi a primit răspuns și a fost ajutat.

Din când în când, Allah Preaînaltul testează răbdarea robilor Săi prin prelungirea condițiilor dificile. Când o persoană nu mai poate face nimic pentru a modifica o situație, trebuie să caute ajutorul lui Allah prin rugăciuni fierbinți. Nimeni nu ar trebui să întrerupă suplicațiile gândind că răspunsul este lent sau că va întârzia, pentru că El va răspunde cu siguranță rugilor. Allah Preaînaltul este mulțumit

de suplicațiile continue, care arată încrederea în El; El răsplătește pentru acestea, acordă ușurare psihologică și răspunde în modul care El știe că va fi cel mai bun, după cum a explicat Trimisul Său (ﷺ):

„Nu există pe Pământ niciun musulman care să facă o suplicație care nu conține niciun păcat și care nu duce la ruperea niciunei relații fără ca Allah să nu-i răspundă în unul dintre cele trei moduri: fie îi va răspunde la rugăciune, fie o va pune deoparte pentru el, pentru Viața de Apoi, fie va îndepărta de el un rău egal (cu efortul lui în suplicație).” [Ahmad, hasan]

El (ﷺ) a mai spus: „Un rob se află cel mai aproape de Domnul său atunci când se află în prosternare, așadar, sporiți în (a face) rugi (în acel moment).” [Muslim]

Chiar dacă Allah este Preamărit și mult deasupra creației Lui, musulmanul se apropie de El prin prosternare în adorare sinceră și supunere smerită. Într-un astfel de moment, suplicația lui are și mai multe șanse decât de obicei să primească răspuns.

Cuvintele suplicațiilor profetice reflectă în mod evident relația ideală dintre un om devotat și dedicat și Creatorul său. Dar ele sunt mult mai mult decât o expresie elocventă și un

sentiment emoționant. Ele dezvăluie o dimensiune intrinsecă a Sunnei, care oferă îndrumare și orientare pentru viața fiecărei persoane. Ceea ce Profetul (ﷺ) a cerut de la Domnul său este cu totul semnificativ, valoros și util, atât în viața prezentă, cât și în Viața de Apoi. În plus, el (ﷺ) cunoștea aspectele subtile ale răului de care căuta protecție la Domnul său.

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a știut exact ce să ceară și cum să ceară. Examinarea acestui element din Sunnah va descoperi, fără îndoială, lucrurile pe care toată lumea ar trebui să încerce să le evite, din cauza prejudiciilor lor, precum și obiectivele nobile care ar trebui să fie dorite, căutate și pentru

care fiecare credincios trebuie să se străduiască sau, mai bine spus, fiecare om de pe Pământ.

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a identificat aceste obiective și le-a făcut cunoscute altora prin propriile sale suplicații, care au fost înregistrate atent de companiile săi (**Allah să fie mulțumit de ei!**), memorate și apoi predicate ca parte a Sunnei dinamice care a continuat să civilizeze lumea. El (ﷺ) Îl lauda cu umilință pe Domnul său și apoi I se adresa :

„O, Allah, eu sunt robul Tău, fiul robului Tău, fiul roabei Tale, fruntea mea este în Mâna Ta, urmez Hotărârea Ta și Porunca Ta este întotdeauna

dreaptă. Te rog cu fiecare dintre Numele Tale cu care Singur te-ai numit, sau le-ai revelat în Cartea Ta, sau le-ai dezvăluit creației Tale, sau le-ai păstrat cu Tine în știința celor nevăzute te rog să faci Coranul viața inimii mele și lumina pieptului meu, îndepărtarea durerilor mele și ușurarea suferințelor mele!” [Ahmad, sahih]

„O, Allah, iartă-mă, ai milă de mine, călăuzește-mă, acordă-mi bunăstare și oferă-mi mijloace de subzistență!” [At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah, sahih]

„O, Allah, fă-mi religia ușoară, care este ocrotitoarea chestiunilor mele, și aranjează pentru mine chestiunile lumii

mele în care trăiesc. Și aranjează pentru mine Viața de Apoi, unde trebuie să mă întorc. Și fă ca viața mea să fie o sursă a tuturor tipurilor de fapte bune și fă ca moartea mea să fie o sursă de odihnă pentru mine, protejându-mă de orice rău!” [Muslim]

„Domnul meu, ajută-mă și nu-i ajuta pe dușmani împotriva mea! Dă-mi victoria și nu o da dușmanului meu! Plănuiește în favoarea mea și nu împotriva mea! Călăuzește-mă și fă ușoară călăuzirea pentru mine! Dă-mi victoria împotriva celor care mi-au făcut rău! O, Allah, fă-mă un rob recunoscător care Te pomenește, are teamă de Tine și ascultă de Tine! Fă-mă un rob umil care se căiește!

Domnul meu, acceptă căința mea, iartă păcatele mele, răspunde-mi la rugi și întărește-mi argumentele (împotriva inamicilor mei), călăuzește-mă, fă-mă să spun adevărul și înlătură răul din sufletul meu!” [Abu Dawud, At-Tirmidhi, An-Nasa’i și Ibn Majah, sahih]

„O, Allah, acoperă-mi defectele și protejează-mă de orice frică! O, Allah, protejează-mă de orice vine din fața mea și mă poate răni, sau de ceea ce vine din spatele meu, sau din partea mea dreaptă, sau din partea mea stângă, sau care vine de deasupra mea și caut adăpost în Măreția Ta de orice rău sau calamitate care vine de sub mine!” [Abu Dawud, hasan]

„O, Allah, oferă-i evlavie sufletului meu, purifică-l și călăuzește-l. Tu ești Singurul care poate să o facă, Tu ești Susținătorul, Stăpânul (...)!” [Muslim]

„O, Allah, caut adăpost la Tine de lenevie, de slăbiciune, de povara datoriei și de păcat!” [Muslim]

„O, Allah, Îți cer să îmi oferi călăuzire, milă, castitate și mulțumire de sine!” [Muslim]

„O, Allah, caut refugiu la Tine de răul a ceea ce am făcut și de răul a ceea ce nu am făcut.” [Abu Dawud și An-Nasa’i]

„O, Allah, caut adăpost la Tine de un destin rău și de nefericire, de bucuria

dușmanului meu pentru nenorocirea mea și încercările mele dificile!” [Al-Bukhari și Muslim]

„O, Allah, nu face ca problemele noastre să aibă legătură cu religiozitatea noastră și nu face ca această lume să fie cea mai mare preocupare a noastră, nici singurul nostru obiectiv.” [Al-Hakim, sahih]

„O, Allah, caut adăpost la Tine de cunoștințele nefolositoare, de o inimă care nu ascultă, de un suflet care nu este satisfăcut și de o rugă fără de răspuns. O, Allah, caut adăpost la Tine de pierderea Harului și a recompenselor Tale și de pierderea binelui în care trăim, caut adăpost la

Tine de răzbunarea Ta și de toate lucrurile care Te înfurie! O, Allah, Călăuzitorul inimilor, călăuzește inimile noastre către ascultarea Ta.”

[Muslim]

„O, Allah, fă-ne să ne fie atât de teamă de Tine încât să nu comitem păcate! O, Allah, fă-ne să Te ascultăm pentru a intra în Paradis și fă-ne să credem în Tine ferm pentru a putea depăși nenorocirile din această viață lumească! O, Allah, fă-ne să beneficiem de simțul auzului și al vederii, ca și de forța noastră atât timp cât trăim! O, Allah, fă ca aceste simțuri să dureze până când vom muri! O, Allah, pedepsește-i pe aceia care ne asupresc și dă-ne victoria asupra

inamicilor noștri! Nu face ca problemele noastre să aibă legătură cu religiozitatea noastră și nu face ca această lume să fie cea mai mare preocupare a noastră, nici singurul nostru obiectiv! Nu le da putere peste noi aceluia care nu au milă de noi!”
[At-Tirmidhi, sahih]

„O, Allah, caut adăpost la Tine de manierele rele, de faptele rele, de înclinațiile rele și de boli.” [Ibn Hibban]

„O, Allah, caut adăpost la Tine de neliniște și întristare, de slăbiciune și lenevie, de zgârcenie și lașitate, de povara datoriei și de la a nu fi înfrânt de alții! Și caut adăpost la Tine de

chinurile din mormânt și de încercările vieții și ale morții!” [Al-Bukhari și Muslim]

„O, Allah, sper la Mila Ta, așa că îmbunătățește chestiunile mele și nu mă lăsa singur nici măcar pentru secunda cât durează un clipit de ochi! Nu există niciun dumnezeu în afară de Tine.” [Abu Dawud, hasan]

„O, Allah, fă să fie suficient pentru mine ceea ce Tu ai permis în detrimentul a ceea ce ai interzis și îmbogățește-mă prin Binecuvântările Tale pentru a nu (mă simți) în nevoie de altcineva în afară de Tine!” [At-Tirmidhi, hasan]

„O, Allah, iartă-mi ceea ce am făcut și ceea ce am întârziat, ceea ce am ascuns și ceea ce am arătat, excesul pe care l-am comis și ceea ce Tu știi mai bine decât mine.” [Al-Bukhari și Muslim]

„O, Allah, iartă-mi păcatele, cele mici și cele grave, primele și ultimele, cele vizibile și cele ascunse!” [An-Nasa’i]

„O, Allah, Îți cer tot ceea ce este bun, ceea ce cunosc și ceea ce nu cunosc din el; și caut adăpost la Tine de orice rău, de ceea ce cunosc și de ceea ce nu cunosc din el! O, Allah, Îți cer Favoarea și Mila Ta, pentru că nimeni nu le posedă în afară de Tine!” [At-Tabarani, sahih]

„O, Allah, Îți cer cunoștințe folositoare, mijloace de subzistență permise și o activitate acceptabilă pentru Tine.” [Ibn Majah, sahih]

„O, Allah, Îți cer să îmi dai lucruri bune, să mă faci să abandonez tot ceea ce este rău, să iubesc săracii. Iartă-mă și ai milă de mine. Și dacă Tu îi încerci pe robii Tăi cu calamități, dă-mi siguranță și fă-mă să ies din ele în siguranță!” [Al-Bazzar, hasan]

„O, Allah, caut adăpost în Mulțumirea Ta de Neplăcerea Ta și în Mila Ta de Pedepsa Ta, și caut adăpost la Tine de Tine! Nu Te pot slăvi precum meriți, Tu ești așa cum Singur Te-ai Slăvit!” [Muslim]

„O, Allah, Tu ai creat sufletul meu și Tu îl vei lua; Ție Îți aparțin moartea și viața! O, Allah, dacă îl lași în viață, protejează-l, și dacă îi cauzezi moartea, iartă-l! O, Allah, Îți cer să mă eliberezi de orice rău!” [Muslim]

„O, Allah, fă ca Ziua când Te întâlnesc să fie cea mai bună dintre zilele mele; cea mai bună parte a vieții mele să fie partea ei finală; și cele mai bune fapte ale mele să fie ultimele!” [Al-Bukhari și Muslim]

Acestea sunt doar câteva dintre suplicațiile care oferă o scurtă privire în inima Profetului final (ﷺ) și reflectă aspirațiile sale pentru adepții săi și pentru generațiile viitoare. Asemeni

tuturor celorlalți Profeteți (Pacea fie asupra lor!), el (ﷺ) a fost o ființă umană și, în ciuda realizărilor sale extraordinare, nu a pretins niciodată un statut divin. El (ﷺ) i-a invitat pe oameni la adorarea lui Allah Singur și a insistat ca oamenii să se refere la el ca fiind „Robul și Mesagerul lui Allah”. Prin ascultare și altruism, efort și dependență de Allah, el (ﷺ) și companiile săi (Allah să fie mulțumit de ei!) au construit o societate bazată pe principiile credinței puternice și ale moralității combinate cu cele ale progresului material - una fără egal în istoria omenirii.

Concluzii

Allah Preaînaltul afirmă în mod clar în Nobilul Coran că această lume, împreună cu Universul prezent, va ajunge la un final pentru a face loc unei noi creații, în care predomină echilibrul și justiția. Finalul a început cu Profeția lui Mohammed (ﷺ) și se va termina cu Ceasul Învierii. Nu va mai fi nicio Scriptură Divină după Nobilul Coran și niciun Profet după Mohammed (ﷺ). El (ﷺ) a spus:

„«Eu și Ceasul final suntem ca acestea două.» și a ridicat degetul arătător și pe cel mijlociu (pentru a exemplifica aceasta).” [Al-Bukhari și Muslim]

Sunnah Profetului (ﷺ) este a doua sursă a Legislației islamice, după Nobilul

Coran, și ambele sunt
indispensabile. El (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, mi-a fost dat mie
Coranul și ceva similar lui (Sunnah).
Însă, va veni o zi în care o persoană cu
stomacul plin, stând pe divan, va
spune: «Urmați numai acest Coran.
Ceea ce este permis în el permiteți și
ceea ce este interzis în el
interziceți.» Dar, cu adevărat, orice va
interzice Mesagerul lui Allah, este ca
și cum Allah interzice.” [Ahmad și
Abu Dawud, sahih]

Coranul însuși confirmă acestea:

(...) مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

„Cel ce se supune Trimisului se supune, neîndoielnic, și lui Allah (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:80]

Sunnah rămâne cu noi ca suplimentul poruncit Divin al Coranului. Aceasta conține o diversitate de opțiuni pentru diferite situații și condiții prezente în lume în orice moment și în orice loc. Ea oferă cele mai eficiente metode de succes, care necesită o conștientizare a priorităților în fiecare zi și în fiecare oră. În gama largă de fapte bune derivate din Sunnah, un musulman găsește atât ceea ce este compatibil cu nevoile speciale ale societății sale, cât și ceea ce este compatibil cu propria

capacitate. Astfel, el nu este limitat la formele de adorare private, ci participă activ în toate domeniile licite ale vieții, excelând în producție, precizie, îndemânare și integritate, toate acestea în timp ce câștigă răsplata unui adorator sincer. Și, în același timp, el devine o sursă de beneficii și binecuvântări în comunitatea sa.

Profetul Mohammed (ﷺ) a fost ales de către Creatorul Universului și al omenirii pentru a-i invita pe toți oamenii la credințele corecte și la modul de viață pur preferate de El și pentru a demonstra măsurile și metodele care conduc la acceptarea Lui. El (ﷺ) nu a precupețit niciun efort și niciun sacrificiu în realizarea acestei

datorii pentru beneficiul omenirii. Prin el (ﷺ), Allah Preaînaltul a făcut cunoscut adevărul și înțelepciunea, în locul minciunii și a erorii și prin el (ﷺ) i-a arătat omului cum să obțină Paradisul etern.

Ceea ce a fost predicat de către Profetul Mohammed (ﷺ) este fundamental astăzi mai mult ca niciodată. Sunnah oferă mijloacele pentru a obține existența nobilă pentru care Allah Preaînaltul a creat ființele umane. Calea dreaptă, la care Profetul (ﷺ) a invitat prin cuvânt și faptă este, pur și simplu, cel mai scurt drum către fericirea adevărată și durabilă. Este calea care duce la o relație satisfăcătoare cu Creatorul omenirii

și la Aprecieră, Generozitatea și Îndurarea Lui nelimitate. Este o cale de moderație și rațiune, care evită orice formă de exces sau extremism. Este o cale bazată pe onestitate și efort sincer în lumea prezentă care duce, în cele din urmă, la compensarea deplină și justiția perfectă în cealaltă.

Islamul este un mod complet de viață, care combină aspecte ale credinței și ale adorării, legislația și învățăturile morale, pentru a oferi mijloacele cele mai puternice și eficiente pentru a purifica și rafina sufletul uman și societățile umane. Spre deosebire de multe alte religii și ideologii care pun accentul pe unele aspecte ale naturii umane în detrimentul altora, [islamul](#)

face dreptate exigențelor tuturor celor trei aspecte ale sale: cel fizic, intelectual și spiritual. Printre caracteristicile sale unice sunt următoarele:

v islamul este singura religie a cărei surse sunt autentic păstrate și au rămas libere de modificări și intervenții ale omului;

v Scriptura sa Divină, Nobilul Coran, este liber de elemente mitice incompatibile cu înțelegerea modernă asupra lumii pe care omul o are. Este în armonie cu faptele stabilite de știință, purtând în mod clar semnătura Autorului Universului;

v Nobilul Coran oferă răspunsuri la întrebările care bântuie mintea fiecărei persoane inteligente, cele referitoare la scopul vieții și la existența de după moarte. În el, **putem găsi:**

❖ informații despre Creator, în special Numele și Atributele Sale perfecte și absolute;

❖ scopul creației și a vieții pe Pământ;

❖ modul în care cineva ar trebui să se raporteze la Creatorul său, la semenii lui și la Univers în general;

❖ dezvăluirea întoarcerii finale a omului la Creator pentru evaluarea și

consecințele atitudinii și ale comportamentului său.

v Nobilul Coran susține rolul minții și îi privește pe cei care nu reușesc să își folosească rațiunea ca având deficit intelectual. Acest lucru este diferit de învățăturile multor religii, care își asumă incompatibilitatea dintre credință și rațiune. Coranul este unic în felul în care abordează cunoașterea, subliniind observarea, experiența și intelectul în locul tradițiilor și a credinței oarbe.

v credințele și practicile islamice sunt naturale și fac apel la simțul realității. Ele iau în considerare atât instinctele, cât și facultățile ființelor

umane și prezintă un program echilibrat de viață care să satisfacă atât nevoile fizice de bază, cât și nevoile spirituale. În plus, islamul oferă un model ideal în persoana Profetului Mohammed (ﷺ), a cărei biografie, spre deosebire de cele ale marilor eroi și fondatori ai altor religii, a fost minuțios înregistrată și este ușor accesibilă pentru studiu. Istoria islamică a furnizat, de asemenea, exemplul unei societăți model în care adevărul și transparența, justiția și compasiunea au fost puse în aplicare și menținute ca o expresie esențială a religiei.

v islamul subliniază fraternitatea umană, eliminând consecințele

negative ale tribalismului, naționalismului și ale rasismului, care creează și susțin conflicte.

v islamul este singura religie care insistă asupra adorării numai a Creatorului și respinge complet adorarea oricăreia dintre creațiile Sale. Prin urmare, acesta oferă eliberarea de servitute față de alți oameni, precum și cea mai mare realizare spirituală și fericire pe care oamenii sunt capabili să le atingă.

v islamul renunță la toți intermediarii dintre om și Allah Preaînaltul și le permite tuturor oamenilor să-L contacteze direct, eliminând astfel ierarhiile și alte surse

de exploatare religioase care au caracterizat istoria religioasă de-a lungul timpului.

§§§

Trimisul lui Allah (ﷺ) a fost trimis întregii omeniri cu călăuzirea completă cu privire la toate chestiunile legate de credință și de modul de aplicare a acesteia în chestiunile vieții umane, pentru ca toți oamenii să poată atinge fericirea și mulțumirea în această lume și în Viața de Apoi. Urmând călăuzirea găsită în Nobilul Coran și Sunnah, omul poate experimenta pe deplin valoarea sa umană și poziția sa specială printre ființele create. Astfel, el va intra automat în armonie cu restul

creației, câștigând aprobarea Domnului său și obținând pacea și mulțumirea în existența mai bună și permanentă care va veni.

Toată Slava I se cuvine lui Allah, Stăpânul lumilor, și binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

[\[1\]](#) Trecând cu vederea câți au fost uciși de comuniști, naționaliști și

națiunile occidentale, care au pornit, într-o jumătate de secol, două războaie mondiale care au afectat jumătate din populația Pământului - ca să nu mai vorbim de barbarismul lor din prezent în diferite părți ale lumii.

[2] Nu contează cât de oprimați se dovedesc a fi, musulmanilor li se interzice să le permită emoțiilor să le guverneze comportamentul, justificându-l cu interpretări naive ale textelor lor religioase. Ca parte a angajamentului lor față de Allah, ei au obligația strictă de a-și lua călăuzirea de la savanți calificați în jurisprudență islamică, în ceea ce privește interpretarea acestor texte și aplicarea lor în situațiile contemporane critice.

[3] În plus, apărarea legitimă a pământurilor, a caselor și a cetățenilor este inevitabil etichetată ca terorism atunci când este efectuată de către musulmani, în timp ce terorismul de stat practicat de națiunile puternice împotriva unor oponenti lipsiți de apărare este ușor scuzat sau chiar apreciat.

[4] Acest termen din limba arabă (ﷻ) înseamnă „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!” și este folosit de fiecare dată când este menționat numele Profetului Mohammed (ﷺ).

[5] Ultima Revelație de la Allah Preaînaltul și Mesajul Său final pentru omenire.

[6] Isaac, un alt fiu al lui Avraam (Pacea fie asupra lor!), a fost strămoșul fiilor lui Israel, dintre care s-au ridicat mai mulți Profeți.

[7] Cuvântul din limba arabă Qur'an (Coran) înseamnă literalmente „recitare” sau „citire”.

[8] Astfel, este ușor accesibil pentru studiu, din moment ce limba arabă este vorbită și înțeleasă de milioane de oameni din lumea de azi.

[9] Este adevărat că există unele asemănări între Coran și Biblie, dar acest lucru nu indică faptul că Profeții de mai târziu i-au plagiat pe cei dinaintea lor. Acestea reflectă pur și

simplic sursa lor comună, care este Creatorul omenirii, precum și continuarea mesajului Său de monoteism. Mai mult decât atât, nu a existat nicio versiune arabă a Bibliei în epoca Profetului Mohammed (ﷺ). Cea mai veche versiune arabă a Vechiului Testament este cea a lui R. Saadias Gaon, care datează din anul 900 d.Hr. - mai mult de 250 de ani după moartea profetului Mohammed (ﷺ). De asemenea, cea mai veche versiune arabă a Noului Testament a fost publicată de Erpenius în anul 1616 d.Hr. - aproximativ 1000 de ani după moartea sa (ﷺ).

[\[10\]](#) În plus, Coranul îi reproșează uneori Profetului (ﷺ) și îi atrage atenția

în legătură cu unele greșeli neintenționate. Este puțin probabil că el (ﷺ) ar fi inclus astfel de critici dacă ar fi fost autorul acestuia.

[11] Creatorul se referă la Sine în forma de plural ca un semn de putere, măreție și maiestate.

[12] Este demn de remarcat faptul că, într-o lume care permitea oamenilor un număr nelimitat de neveste, islamul a fost cel care a venit pentru a reglementa practica, prin limitarea numărului de soții la patru și stabilirea unui tratament drept pentru fiecare dintre ele. Dar, din motive cunoscute de Dumnezeu, Profeții nu au fost

limitați la patru soții, așa cum sunt musulmanii, în general.

[\[13\]](#) Atunci când câțiva musulmani zeloși au încălcat ocazional aceasta, au fost sever muștrați.

[\[14\]](#) Lumea musulmană modernă, din Asia până în Africa și Europa este o dovadă în plus că islamul este un mesaj universal pentru întreaga omenire - să nu mai vorbim de faptul că un număr semnificativ de europeni și americani de toate rasele și din toate mediile etnice descoperă și se convertesc la islam.

[\[15\]](#) Numit „Hilf-ul-Fudul”.

[\[16\]](#) În limba arabă, Jibrīl.

[17] Cuvântul „iqra” poate fi tradus ca „recită” sau „citește”. Unii comentatori preferă a doua variantă, dat fiind că este știut faptul că Profetul (ﷺ) era neștiutor de carte.

[18] Atunci a fost revelat un Capitol scurt din Nobilul Coran care începe cu:

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ

„Să piară și să fie distruse cele două mâini ale lui Abu Lahab (expresie arabă care înseamnă «Fie ca Abu Lahab să piară și să fie mâhnit!») și (cu adevărat) el a fost pierdut și distrus! (Verbele din Coran la timpul trecut sunt, de regulă, utilizate pentru a arăta ceva care se va întâmpla în viitor, pentru a arăta că acel lucru se va

întâmpla cu siguranță și că nimic nu poate opri acest lucru) (Abu Lahab a fost unul dintre unchii Profetului și unul dintre cei mai mari dușmani ai săi. Atunci când Profetul i-a chemat pe conducătorii tribului Quraiș pentru a îi invita la Islam, Abu Lahab i-a spus: «Pentru acest lucru lipsit de importanță ne-ai chemat aici? Fie ca tu să pieri!» De aceea, în acest verset este un răspuns pentru ceea ce a spus Abu Lahab.)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 111:1]

[19] Aceasta este o respingere istorică a falsei credințe că Mohammed (ﷺ) a fost un susținător al naționalismului care a reprezentat speranțele și aspirațiile arabilor la acel moment. Se

arată că legăturile de credință și obiectivele comune sunt mai puternice decât cele de sânge sau de naționalitate.

[\[20\]](#) Acest eveniment a fost desemnat ulterior începutul calendarului islamic.

[\[21\]](#) La acel moment, Ka‘bah, care reprezintă monoteismul, găzduia 360 de idoli în interiorul și în jurul ei.

[\[22\]](#) De exemplu, unul dintre cele mai înalte niveluri de jihad menționate de Profet (ﷺ) este a spune adevărul în fața unui tiran. A se abține de la faptele rele este o formă de jihad, iar acesta include, de asemenea, reformele sociale și eforturile pentru a elimina

ignoranța, sărăcia, dominația străină, discriminările rasiale, persecuția religioasă și opresiunea de orice fel.

[\[23\]](#) Versetele coranice cu privire la luptă sunt adesea citate în afara contextului lor istoric, pentru a pretinde că islamul promovează violența și îi îndeamnă pe adepții săi să îiucidă pe nemusulmani. Cu toate acestea, aceste versete, fără excepție, fac referire la agresiunile comise împotriva musulmanilor din timpul Profetului (ﷺ). Jihad-ul sub formă de luptă armată devine o opțiune numai după eșecul tuturor măsurilor pașnice și poate fi declarat numai de conducerea religioasă sau de șeful unui stat musulman. În plus, este supus unor

reglementări stricte. Mesagerul (ﷺ) a interzis categoric uciderea necombatanților, după cum instruieste Coranul:

وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (٦١)

„Iar dacă ei vor înclina către împăcare, înclină și tu către ea. Și încrede-te în Allah, căci El este Samī‘ (Care aude toate), ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:61]

Islamul interzice nedreptatea, chiar și față de cei care se opun religiei. Dușmănia față de orice oameni sau națiuni nu ar trebui să îi provoace pe musulmani să comită agresivități împotriva lor, să îi asuprească sau să le

neglijeze drepturile, după cum se menționează în Nobilul Coran:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (٨)

„O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Allah și martori drepecți! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepecți! Fiți drepecți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Khabīr (Atoateștiutor) a ceea ce faceți voi!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:8]

[24] După moartea lui Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) și înainte de hijrah, Profetul (ﷺ) s-a căsătorit cu Sawdah, o văduvă, și cu ‘Aishah, fiica

celui mai apropiat tovarăș al său, Abu Bakr (**Allah să fie mulțumit de ei!**). Restul căsătoriilor sale au avut loc după ce s-a stabilit în Medina.

[25] Pelerinajul mic la Ka‘bah, care se poate face în orice moment al anului.

[26] Creatorul se referă la Sine în forma de plural ca un semn de putere, măreție și maiestate și nu de pluralitate.

[27] Din nou, „Noi” denotă Măreția și Puterea lui Allah.

[28] Negus a răspuns pozitiv și a îmbrățișat islamul.

[29] Scrisoarea trimisă lui Muqawqis era similară cu aceasta. Ambii conducători creștini au recunoscut autenticitatea mesajului, însă chestiunile lumești i-au împiedicat să accepte islamul.

[30] La primirea scrisorii, Chosroes a rupt-o furios și l-a maltratat pe trimisul care i-a înmânat-o. Profetul (ﷺ) a remarcat că imperiul său avea să fie în curând destrămat. Acest lucru a avut loc într-o perioadă de opt ani, deoarece a decăzut puțin câte puțin pe măsură ce musulmanii avansau și majoritatea populației a intrat în islam.

[31] Profetul Mohammed (ﷺ) a respectat întotdeauna termenii

tratatelor pe care le-a încheiat. El (ﷺ) a onorat toate promisiunile și înțelegerile făcute și le-a poruncit adeptilor săi să facă același lucru. Printre principiile de bază ale politicii sale, a fost acela că ori de câte ori a făcut o înțelegere, el (ﷺ) a respectat-o cu strictețe până când a fost încălcată de un inamic.

[32] Pelerinajul major, obligatoriu o dată în viață pentru fiecare musulman apt din punct de vedere fizic și financiar.

[33] În afară de versetele în care i se poruncește să transmită și să explice Mesajul Lui, Allah Preaînaltul a afirmat despre Mesagerul Său (ﷺ):

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ (٣) إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ (٤)

„Nu rostește nimic după pofta lui! ~ El (Coranul) nu este decât o Revelație trimisă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 53: 3-4]

[34] Ahadith-urile relatate de Al-Bukhari sau Muslim sunt întotdeauna clasificate ca fiind sahih (autentice).

[35] Care sunt: credința în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Mesagerii Săi, în Ziua de Apoi și în predestinare.

[36] Credincioșii se abțin de la plăcerile ilicite în timpul vieții lumești din teamă și dragoste față de Allah, în timp ce infractorii și păcătoșii, care ar putea părea că se bucură pe deplin de

existența lor temporară prezentă, vor plăti prețul fărădelegilor lor în Viața de Apoi.

[37] Aceasta înseamnă că mentalitatea credincioșilor este, în general, una dreaptă, fapt pentru care greșelile comise fără intenție sunt trecute cu vederea.

[38] Evident, din moment ce Creatorul nu se aseamănă în niciun fel cu creația Sa, a nu se înțelege în sens fizic.

[39] Pentru a-l proteja de ceea ce nu aduce niciun beneficiu real sau care ar putea fi dăunător.

[40] „Of” este o expresie care arată nemulțumirea.

[41] Astfel, nu există credință în inima cuiva dacă nu îi displac faptele rele sau nu le consideră inacceptabile.

[42] وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

„Eu nu i-am creat pe djinni și pe oameni decât pentru ca ei să Mă Adore.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:56]

[43] إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَّهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا

„Noi am făcut ceea ce se află pe pământ podoabă pentru el, pentru a-i încerca (pe oameni și pentru a ști) care dintre ei săvârșesc cele mai bune fapte.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:7]

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

„Care a creat moartea și viața, astfel încât El să vă poată testa, care dintre voi este cel mai bun întru faptă. Și El este Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-Ghafūr (Atoateiertătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 67:2]

[44] Păcatele majore sunt eliminate doar prin căință sinceră.

[45] Coborârea lui Allah nu este una fizică, precum cea a creației Sale.

[46] Allah Preaînaltul nu „devine” parte a creației Sale în sensul fizic, ci percepția și acțiunile robului sunt

ghidate de ceea ce El, Preaînaltul, a poruncit.

[\[47\]](#) Adică el va câștiga recompensa pentru o caritate de fiecare dată când orice creatură mănâncă din ceea ce a plantat.

[\[48\]](#) Dinarul și dirhamul erau unitățile monetare utilizate la momentul respectiv.

[\[49\]](#) Adică nu va fi acceptat de Allah.

[\[50\]](#) Acest principiu este evident în Revelația Coranului. Versetele timpurii au tratat despre stabilirea credinței și a motivației înainte de introducerea și impunerea legislației. În mod evident, o persoană rațională va accepta o

restricție sau o hotărâre doar atunci când va avea încredere în beneficiul acesteia sau în înțelepciunea legiuitorului.

[\[51\]](#) Acestea trei sunt date drept exemplu, nu este o limitare.